Faules per a Infants qui encar es Popen Colzes i Polzes

de
C.R.i.M.

1. (*Escrivim simplement perquè una força ens hi impel·leix. Per cap altra raó.*)

Amb els nostres escrits construïm el nostre món.

Amb mots escaients, aleshores entràrem a aquell bordell d'humiliant desori, ple d'insadollables mutants i d'altres llisquents proctòlegs, i l'omplírem, explosius, de deleàturs.

Eliminacions a dojo.

No en tinguérem pas prou.

En el vertigen de pler de centúries idiosincràtiques, al batibull de les edats, abstrets en espectrals fragments que entrevenien els anfractes i circumval·lacions dels carregats cervells, teníem massa per a triar.

El mot 'triar' féu *clic*. La força ens impel·lia. I escriguérem, és a dir, decretàrem que en Deodor i en Deofracte, l'un era impulsiu, l'altre cautelós.

Els bessons covaven rancúnies recíproques. Quan l'un cantava panegírics als mitjons, l'altre als mitjans; quan el primer als moixons, el segon als moixos qui se'ls menjaven... I així anar fent.

Els dos eren fills del tsar. Qui en seria el triat al tron, vet ací l'engrony. El punt de fricció molt emprenyador.

Ambdós llurs visatge donava un rampeu al del peix bequerut. Un peix sovint ensorrat i ressentit. Quin parell!

Hom se'ls esmava al palau més sumptuós, els guants excelsos de

llurs mans a les atlètiques regnes de rucs promptes a les col·lisions. Cascú servant foscs idil·lis amb la mateixa princesa blanca com cigne i abjecta com voltor amb mal de queixals.

L'atmosfera a palau i predis adjacents havia d'ésser onírica per força. Les volves de neus, llur bressoleig a l'oreig noïen la noia. En volia aixopluc ni que fos endinsada a l'harem del tsar.

Corals, els bessons refusaren. Per molt que aquella hurí de cigne molt temptadora, amb el seu culeret i popetes de calda dona els seduís, comptaven, molt assenyadament, que arriscar la vida per una dona, quan n'hi havia al reialme d'innombrables qui eren si fa no fa tan voluptuoses com ella, era de debò d'idiotes.

En allò coincidiren i es feren transitòriament amics, car cal dir que amics n'eren amb intermitència. En frares no pas fratricides ja se sap, un vaivé continu, i amb bessons molt propers, encar més.

La princesa nivosa, qui es deia Dorodea, Dorodea Reig, se li estronca la il·lusió, esdevé incoherent, es palpa les polpes que aquest cop no li servien de re, i es marceix. Son visatge esdevé atmosfèric, gens de fiar.

S'engeloseix furibunda, mes que no s'engelosien els bessons mútuament, i les qui l'engeloseixen són especialment les sortoses concubines del tsar, sempre escoltant les delicioses simfonies d'en Rímskiï-Kòrsakov i divertides el dia sencer conquerint eunucs i esdevenint campiones planetàries d'escacs i de go, esguardant els colossals gladiadors amb ínclit aplom fer estralls, esquenadrets, entre l'esporuguit ramat de presoners de la religió en aquell moment consirada errònia, ço és, perillosa per al poder dels constructors d'armaments. La mateixa historieta de sempre.

La Deodora Reig es retirà al monestir i hi esdevingué escriptora

de pa sucat amb oli, car tot d'una una força com una altra se li bellugava per l'esperit i l'hi impel·lia. Què hi farem. Una altra a l'olla del batibull interminable. Va omplir aleshores tot una calaixera de baldufaris claferts d'anònims cartipassos i d'altres subversius palimpsests.

Alguns dels pamflets poètics els arribaren a les mans, i en romangueren encaterinats. Entecats per la mania literària, pensaren de convocar-ne l'autor.

Enigmàtic poeta, amb intuïcions i delicadeses de poetessa, els bessons, cascú a sa manera, se n'enamorà. Aquells poemes seus ni en Puixkin, vós.

I això es demanaven els bessons. *Puix quin? Puix quin? Puix quin podia ésser aquell poeta tan enormement collonut?*

Trameteren eunucs pertot el reialme que s'encertissin de la identitat d'aquell geni imperial. Es mereixia els millors guardons ni reconeixements que tan rarament no altrejava mai el magne soldanat.

Mentrestant, es rabejaven llegint i rellegint els poemes que els havien atesos. En donarem un tast per a no fer pas gruar el lector d'aquesta narració. Eren tots si fa no fa d'aqueix estil:

«*—És en el silenci pregon de la nit al camp, quan tot hi dorm, on de vegades no ixen, vinguts d'enlloc, els acords rítmics dels concerts nocturns oferts pel rellotges de la mort, qui, en zel, truquen a les fustes dels mobles corcats.*

«—Així mateix naixem corcats, i la mort és un insecte, molt semblant a un altre rellotge de la mort. Potser, segurament, és un rellotge de la mort de magnitud universal.

«—Els batecs del cor que sents per les galeries arterials del corcat moble vell que va esdevenint ton cos, són els d'un rellotge que va minvant de força d'ençà de l'instant on neix.»

Profund poema, no et fot.

I llavors, som-hi, aviat és dit. Cap dels eunucs no hi reeixí mica en la comesa. Tornà amb el sarró buit i fou castigat degudament. A netejar les latrines de l'harem.

Doncs bé, som-hi, que no ha estat re.

S'escaigué aleshores, a la vida dels bessons, una d'aquelles catàstrofes que tant no abunden pertot arreu. Els bessons, calcats en tot, tant se val llurs tarannàs impulsius o cautelosos, es veieren afectats per la progèria, i en un tres i no res havien esdevinguts alhora vellards impotents, a qui tot els plaers els ve dels ulls, i, si s'hi poden atansar prou, del nas. I prou.

El temps de satisfer llur curiositat intel·lectual se'ls escurçava dramàticament. Per això sortiren de palau, abillats de pelegrins, a trobar el nobilíssim poeta ells mateixos.

Els assidus persecutors, encoratjats per un dels preceptes del més gros de llurs profetes, qui havia dit, segons les cròniques més creïbles, «*Per llurs deposicions els coneixereu*», és exactament això allò que feien.

Analitzaven llavors curosament totes les buidarades i palters que trobaven lleixats enrere pels fugitius dels món. Analitzant-ne les deposicions no solament n'endevinaven les malalties i les indisposicions que els assetjaven (les guitzes que els fotien les solitàries, per exemple), ans podien extreure'n, per deducció inspirada, les disposicions on els seus instints no els menaven.

Carallots d'ells, allò que s'esperaven amb més de desig era de trobar-s'hi, per cap cantó d'estret rònec abrupte viarany, cap dia benaurat, algun dels delitosos palterets angèlics i perfumats de l'evasiu autor.

No els passava pel cap encar que potser, més assenyaladament, vistes les refinades produccions, que es tractés de cap autora. Ells qui havien amada la Dorodea Reig, ara podrien, fer millor, i dir, '*En Reig m'hi rabeig!*'

Un duler amb un ramat de nous mamuts els indicà, a llurs requestes, que havia sentit a dir que a un dels monestirs de les muntanyes altes, hi vivia un monjo barbamec qui segregava, es veu, poesies esotèriques.

«Sense mandres viren vores de meandres/ De rius qui es vessen amb esclandres.»

I passada la taigà aparentment sens fi, lleixant enrere els arbres atapeïts, de dalt les serralades estant, davallava, eteri, un rou gairebé gebrat, i tanmateix, vellets i tot, s'hi aventuraren. Amunt, amunt.

Al monestir els demanaven si '*No sereu pas cap d'aquells salvatges barbers misopogons (qui el diable se'ls emporti a l'abís escruixidor dels bàrbars beduïns!), qui posarien impediments àdhuc als cadàvers en taüt, si la barba se'ls mostrava mica?*'

Ai llas, d'aquell anímic cop de bala cap bessó se'n rescabala. Reconegueren la Dorodea i caigueren morts.

Això sí, havia estada una mort prou dolça. Moriren somrient.

Havent retrobada l'antiga enamorada, se n'adonaren ensems que no havien perdut re. Al contrari, que tot allò havien guanyat. El

plaer dels seus poemes. I, sobretot, que, ella, l'havien portada a la memòria tot aquell temps. Que la deessa de les inspiracions ens rau, un cop coneguda, al més pregon de l'ésser, i que només la mort ens la pot arrabassar, per a tornar-nos, a nosaltres a la lleixa dels afers tancats que ens pertoca al més enllà, i a ella, imperible, de bell nou resplendent al seu pedestal d'on mai no hauria d'haver estat desplaçada per la nostra immaturitat.

Què hi farem. Sempre és massa tard.

(...)

2. (*Soca al nu: Soc el nu.*)

«—*Per a no ofendre els ulls de déu*», com li havia dit sa mare, el príncep pollós no s'havia mai despullat. És clar ni rentat com cal.

No cal dir que pudia. Pudia com sa mare sempre pudí.

Doncs bé s'escaigué que un dia on el príncep era de passeig per la natura, un vent antic s'encengué tot sol de cop-descuit, i capgirà una vella soca d'un arbre tot podrit.

Queia alhora una pluja espessa.

El mateix vent antic despullà el príncep.

El príncep esguardà la soca. «—*Soca al nu.*» Bullia de verms.

Esfereït, esporuguit, el príncep es digué. «—*Soc el nu*.» Bullia de verms. Bullia de verms i d'altres paràsits i insectes, els quals, tots plegats molt aqueferats, se'l cruspien de pertot.

Una *scolipopa* qui li popava saba li semblà particularment àvida, golafre, i se la volgué treure amb un bon garguirot, mes el dit mateix vessava de vermina.

El príncep es va dir, «—*Ara comprenc perquè ma mare no volia ofendre amb cap mena de nuesa els tan fàcilment escandalitzats ulls d'un déu tan melindrós*», i pensava que potser li aniria bé de llençar-se de cap a l'estany de no gaire lluny. L'estany, quan hi arribà, degut al vent antic, encar anava tot esvalotat. Era solcat i remogut per vòrtexs i gorgues dispersos i sobtats, i allò li feia al príncep força de por i de basarda.

Tanmateix decidí d'aventurar-s'hi. Avençà un peu tot corcat i tocà l'aigua neta.

Massa tard!

Tot esbojarrats, exposats als ulls de tothom, i pensant-se doncs que per a ells era la fi del món, els paràsits se l'havien cruspit del tot.

Veié el llord príncep, abans no se li fonguessin, i ell mateix sencer no es fongués, amb uns ulls doncs que li desapareixien ràpidament, esmicolant-se-li en pols i serrill, com el peu agosarat se li tornava així mateix pols i serrill.

I allò fou la fi del príncep, i els pobres orfes verms i paràsits diversos hagueren d'anar a l'aventura, a veure si trobàvem un altre cos tan estúpidament vergonyós com el de la pútrida reina, i son fill carallot, quòndam el príncep.

(...)

3. (*Faula d'en Nicolau Voltor, arquitecte orb*.)

—*Què val més? Tots els programes a la televisió, o un bon cul de dona vist del defora la finestra?* — qualcú demanà a la congregació.

—*Cul de dona!* — responguérem tots, unànimes i doncs a l'uníson, i el vaticinador estrident, l'únic qui se'n desdeia, massa destarotat, pensàvem, car, arquitecte orb, es desmenjava i migrava força aquells dies a construir, a les palpentes, sublims caguerades de massius prototips de catastròfiques catedrals que sorgirien, enmig de sorrals impossibles. Comptava, per si fos poc, omplir-ne d'àspids vius les enrevessades, barroques, façanes. Llavors, havent romàs sol en el seu dissentiment, com ningú no semblava fer-ne doncs cas, s'hi refermà amb efusió. Com més s'hi escanyava, escardalenc, més l'ignoràvem.

És clar que els altres comprenguérem, tanmateix sense tornar-nos-hi, i doncs, com dic, responent als seus estirabots amb el silenci, car en realitat no crèiem pas, íntimament, que tenia ell per què tindre-hi ni veu, entre nosaltres, algú com ell, qui no hi veia gens, de cap ull, car, com dèiem abans, era orb, i damunt un bufanúvols, qui l'únic per què servia era per a immiscir-se on ningú no el demanava, i a fotre pels cantons sobtats esgarips que sovint no servaven ni cap ni centener.

Tot ben explicat.

Es veu, pobre home, que una vegada, rere l'escletxa d'una porta de cambra matrimonial, esguardava encantat el cul prohibit d'una prohibida dona, i, arribant silentment darrere seu, tot d'una, algú li tolgué els ulls amb qualque cullerot i com qui diu d'una estacada. Algú, qui segurament, es deia ell, era un dels druts de la seua pròpia dona, tot i que en realitat no tingué temps, tan sobtat fou l'atac, de veure de debò qui ni quin.

La seua dona (ell l'apellava molt afectuós, Marrofí, i li era prohibit, com dèiem, de veure-li el cul) mai no li ho aclarí.

Li deia, ella, «*—Allò que et puc dir, a tot estrebar, és que el més valent de mos druts, la seua cua duu aquella delitosa pua o plectre que em toca les cordes màgiques de l'ànima, i em fa ballar la tonada que ell vol, i em fa veure calidoscopis no mai copsats, i em fa emetre bleixos d'alleujament en acabat que no he albirat mai que ningú no faci ni als films més inspirats*.»

Ell qui havia escrit, en un seu «**Tractat d'Arquitectura Arcaica, i encar millor, Arcana**», que:

«*—No hi ha posició més elevada, l'àpex de l'edifici, l'acroteri, com qui diu, per a l'arquitecte catedralici que la de cast cuguç, esdevingut com ara el parallamps espiritual del pinacle o espira més alta*.»

I més hesitant i cagadubtes que: «*—El cuguç complaent i complagut és l'únic protagonista del triangle. És aquell qui reïx, i n'ix impol·lut i salutíferament intacte, mentre els dos antagonistes qui batallen en lluites fatigoses (i fastigoses) per a guanyar una certa mesura de salvatge plaer sexual... que dura allò que dura, ai... i sant tornem-hi, feinades rai, pobrissons... prou cal plànyer'ls... quina pena! El delicat exquisit filosòfic cuguç, sense suar ni matar-s'hi mica, sense despentinar-s'hi, com*

qui diu, roman content i assuaujat, amb bona salut i sense que li calgui sollar-se amb barreges folles ni llordes, i els dos cardaires... ai vós, no fa? Quin paperot més trist al cap d'unes breus temporades d'esbojarrament i d'exhaustió!»

Ara afirmava, reformat, que:

«*—És conegut d'ençà dels temps més heroics, ni reculats i cultes (és a dir, cults), que els culs de dona són font fecal d'infecció i d'orbetat. Qui en begui ja ha begut oli, i pitjor, s'ha begut l'enteniment i tot.*»

Al caos del món, tot és comprensible, si aquest 'tot' es redueix a qualque petit detall com el present.

Així, doncs, àdhuc la posició dels qui semblen més lluny d'osques.

Tot és saber-ne el 'background', el rerefons, de la persona que emet el parer aparentment inversemblant.

Com en el cas de l'arquitecte orb, no fa? Siguem prou considerats amb els díscols i dissidents. Paciència, companys, això cal.

(...)

4. (*Na Melpòmene i el Xe, sorn idil·li.*)

La nit del Xe els sortí costosa. No sols se'ls morí d'una hemorràgia

cerebral al taxi que de l'aeroport els portava al Casal dels Agermanats on el Xe havia de pronunciar-hi un al·legat que, segons ell, '*rectificava permanentment l'errònia visió que totes les ciències plegades servaven de la qualitat de l'ésser en general, i la de l'ésser de l'univers mateix*', sinó que ara, de més a més de totes les despeses, incloses les de l'avió, i el pagament dels emoluments deguts, tramès a la Universitat de Xinjiang, perquè el savi pogués vindre al poble, ara els caldria pagar també el cost del seu enterrament, car la família l'havia desnonat per 'heretge', com en deien ells, ignars i arnats.

La proclama a lliurar davant l'aplec del Casal s'havia d'anunciar, segons el mateix Xe no els havia comunicat amb antelació, com a '*Ni Prop ni Lluny del Bé ni del Mal a l'Únic Reialme Imperial de l'Enlloc*'. Cercaren per tots els butxacons del mort si no hi duia el paper que hauria de llegir, i no hi trobaren sinó quelcom que no semblava pas gens que fos allò que calia.

Era un full estripat d'una revista on al lloc en blanc hi havia escrit això:

«(*Melpòmene a l'acroteri*.)

«Amb Melpòmene en relleu a l'acroteri, l'edifici era inconfusible, i tanmateix el sòmines d'en Xe, sempre distret, s'errava de porta i entrava a l'edifici veí.

«El nom del sòmines era efectivament Xe Ça-enjondre, i el diable qui l'enviava a la casa de na Melpòmene a l'acroteri que hi trobés la mestressa que l'adreçaria al bon camí del mai no perdre's era, palesament, un diable d'allò milloret.

«El Xe Ça-enjondre aquell bon diable, bellament anomenat Euònim, l'havia trobat a l'asil per a orats. Hi era el més mentalment endreçat i doncs menys boig de l'establiment, inclosos infermers i metges, no cal dir.

«Havent-se equivocat de porta, el candidat a diable excels, l'enginyer omnívor Xe Ça-enjondre sabia, fatalista, que ara, és clar, no en sortiria mai més, del laberint on s'havia ficat, amb el cap tot emboirat, bo i empaitant com un carallot, sense mirar enlloc altre, una d'aquelles tortugues qui tan bona sopa no fotien en acabat quan les coïes a foc lent en cassola de fang.

«Al laberint on s'havia perdut, com a la casa on s'errava d'entrar i que li hauria (qui sap!) potser estalviat totes les dissorts que se'n seguiren, doncs, si, en lloc de ficar-se a la casa del veí idiota, es ficava a la casa com cal de la deessa de la bona memòria i la millor dicció per a exprimir-la.

«Ara només, mal indicat pel veí enemic, anava marejat i enlluernat pertot arreu, amb una migranya que el portava perperir.

«Li mancava sucre, o ferro, o qui sap què, aneu a saber, amb un cor que li feia figa, i un cervell caòtic. Hi ha serps verinoses i d'altres cucs madurs a l'aiguamort policrom del seu peremptori cervell. Malament rai.

«Molt de cul es mostrava a la platja del laberint, i certs tendrums a certs indrets de certs individus hom veia a ull nu que esdevenien pus tost erts i règeus. Entre els colonitzadors, un altre ignorant brètol, tot escarranxat, son vit minúscul se li enrigidia, doncs, i molts dels passants s'havien d'esclafar un desficiós deler de trepitjar-li i fer-li miques.

«Braç en fèrula per una caiguda recent voltant incessantment per

les de vegades relliscoses cantonades del seu laberint sense eixida, el Xe, sovint demanant ajut a l'Euònim, qui semblava haver-lo donat per impossible, i no el senties piular-li més a l'orella, si més per un cop, perquè no fos tampoc dit, la sort, passavolant crònicament enriolada, l'en féu cas, i féu continent que no sols de voler sentir-lo, ans d'escoltar-se'l i tot.

«Amb allò, davant dels ulls agraïts del Xe, s'obriren nous panorames, noves perspectives.

«I era de sobte ahir (o abans-d'ahir?) i hi havien les dones qui feien bugada entre els peixets de la bassa, i ella en persona, vull dir, na Melpòmene Malson, agenollada vora riba i vinclant-se endavant (amb què hom li podia guaitar el trau secret, un trau que hom s'esguardava per força força estranyat, car el portava rarament tatuat, amb, tot al voltant escenes mitològiques, i, amb tot, això rai que ni se n'adonava (crec!) que en romania embadocat.

«Potser, pobre Xe Ça-enjondre l'hauria renyat, i allò, braç en fèrula i renyat per la mestressa, qui ho podia encobeir. Hom se'n moria de vergonyeta.

«'Que bé que s'hi està al camp, entre la gent (les dones, especialment!) menys instruïdes, ço és, menys entabanades', es deia, mentrestant, el Xe, meravellat.

«Quina diferència amb totes aquelles altres, les civilitzades, les ciutadanes, les saberudes, *ecs!*

«Car cert que aqueixes hom les pateix. Només perquè, com és sabut al món acadèmic, hom és l'autor de tant de pamflet desopilant. Com se li presenten a hom, com l'assetgen massa sovint, tot d'una descobert! Hom se les troba empudegant pel més impensat racó. Colossalment sollades amb perfums i

maquillatges, i amb un estrès d'estruç.

«Quants de camins a vila el Xe no he estat atacat per tota mena de femella nimfòmana, vós! Lletraferides, pitjor, lletra-nafrades, lletra-plagades, l'assalten pels viaranys, entre palmes i palmípedes, i li demanen autògrafs a les natges i semences als insalubres traus! Abjecta aberració, ell qui és tostemps qui vol triar, no pas anc ésser el triat, altre que a l'olimp dels bons diables!

«Amb l'ombrel·la rosada, platja dels pecats, hom les serva a respectable distància, o l'empestiferaven a petoneigs. Llurs queixals de moltons, llurs llengües execrables, ai com tremolem, vós! Perill d'extrema, descordada, lubricitat!

«En canvi, amb una argolla de taure al nas, na Melpòmene Malson, allò era fer patxoca!»

Ací s'acabava, en punxa, el text abstrús. Els agermanats no ho pairien pas! Pobres organitzadors els apedregaven amb el primer que trobaven a mà.

Calia oferir-los un altre text. Tret que no fora més decent de portar el Xe a enterrar abans?

En estació hipogea, prengueren els tres — ells dos, i el sensacional cadàver, qui duien a sopols, com si fos algú adormit o potser entrompat — el tren fantasma al Gaió. Al Gaió un enterrament d'estranquis, a qualsevol corral amb soll i tanca de tela metàl.lica amb aviram, resultaria de franc. El capital s'havia esfumat.

A part que no trobarien indret més escaient per al repòs del gran autor. Car era un fet que al Gaió es trobava un monument, humil, però monument així i tot, al Xe.

Cert que, en cel serè o d'apocalipsi, tant se val, tard o d'hora, si abans no l'arroquen, tot monument sol s'arrocarà. Tot monument, per sòlid que sembli, només serva i aguanta al cor un de moment estroncat desig d'esdevenir, un inici de pulsió d'empenta definitiva vers la finalment restauradora mort.

Les escaiences del viscut es desgranen, es deterioren, s'escrostonen, com tòtem tot corcat.

Coneixien la tieta. El seu corral aniria d'allò milloret. La vella bruixa, tornada mòmia vivent, parlava ara sovint amb copròlits que li tomben de la tràgica astoradora destruïda boca i ressonen part de terra amb pudors metàl·liques.

S'aürtaven i empenyien l'aviram al galliner que foradaren, si fa no fa enmig, per a fer-hi el clot adient. Era de nit, i tronava i llampegava, i els gossos, acollonits, no gosaven treure el nas.

Babuí descarnat, el gran Xe, més valia sebollir-lo com més de pressa millor. Aquells darrers anys, per causa de cranc al cos, cranc de rosec silent i constant, havia anat perdent irremissiblement substància, fins que prou que ho veien, ara mateix ossos i pell. Fàcil de dur-lo, això també.

Una llanterna funesta feia tremolosa llum al delicte clandestí. Amb mans estigmatitzades enfonsaren el derelicte dins aquell celler tan escaient. El clima hi ajudaria. Aquell humil corral molt humit, sobretot pel pixum i gatxull que se sobreeixia de la soll, podriria la carcassa a una velocitat respectable.

Tornaren els herois a Vallfosca amb el mateix trenet subterrani. A la solemne capelleta dels agermanats, acròbates i boxadors afeccionats, hom els serviria un altre plat de correcuita. Recolliren a ca seua, el localment molt prestigiós Sevid Lufwa, boxador prou socoltre, sapastre, qui adés fou molt i avui no era re. I tanmateix,

així tot...

Remenant a la butxaca cacauets, panses i ametlles, que de trast en trast es duia a la boca i lentament rosegava, se l'endugueren cap al casal.

Rancuniós fins al bessó mai re no li recava; ja podia haver fotut tot el mal del món, anc no en tenia prou. Era un baldragues qui tot ho feia a la xamberga.

Si trobava extremadament difícil i d'allò més confús un simple interruptor del corrent a la paret, imaginem-nos-el amb els aparells d'ara arreu tan plens de pius a prémer. Pobre d'ell.

I nogensmenys, el seu discurs, tot i el seu impediment a la llengua, fou memorable. Molt millor que no hauria estat segurament la sublim proclamació inexistent d'en Xe Ça-enjondre.

I a més era del país. I no li calia intèrpret ni torsimany tan xafallós ni papissot com ell.

Els aplaudiments foren força merescuts. Per a tothom, sobretot per als mateixos pacients qui a la fi aplaudiren.

Era l'hora del bon soparet de germanor. Tothom xiroi, i amb salut. Toquéssim ferro.

(...)

5. (*Trencant la pantalla, irromp a escena.*)

Tothom adrecen lloances a la carronya qui rau immòbil, podrint-se lentament, al seu pas a pas, sense presses.

Tothom troben que fa '*Tan bon teatre! Amb totes aqueixes mosques i escarabats, i virons i larves, policroms i multiformes, i insectes variats i de fantasia a tort i a dret, i a per a donar i vendre!*'

El públic aflueix. L'espectacle s'ho val. I tanmateix, tot trencant la pantalla del darrere, irromp a escena el gegant. És un gegant impressionant, tot i qui només és encar un infant de pit. Va en bolquers i es xucla un dit. Porta davant, penjat del coll, un cartell on hi diu, '*ORFE*'.

No pas que ningú pugui llegir-ne les lletres petites davall les grosses, tret que s'hi atansés molt a prop, mes qui hi gosaria?

Els mots escrits davall l'indret on amb lletres enormes hi diu '*orfe*', són les següents: «*—No creu en re — ni en els edèns ni els plaers — és anedènic i anhedònic.*»

Allò destarotaria i àdhuc potser astoraria encar pus el públic si ho pogués llegir. Per caritat, ningú, ni els armats, suposant que els armats sàpiguen mai de llegir, no se n'atreveix. L'infant de pit sembla imbuït d'intangibilitat. Una por còsmica envaeix tothom qui el veuen. Temen amb raó que a la mínima no esclati en mil bocins i faci alhora esclatar el món, per no dir re del malaurat univers en acabat, lògicament.

Una maleïda angoixa s'instal·la al local. I un silenci sepulcral. Sepulcral, escaientment. Cap ni un dels insectes carronyaires gosa dir piu. Tothom cauen en la introversió. Tothom paralitzats, no

gosen tampoc moure's i fugir. No fos cas que el desori mateix de la fuita no encetés la irresistible conflagració.

I tanmateix, de sobte, els més groller dels ocupants, qui, armats fins a la puta coroneta, vigilaven el públic, perd els estreps. Massa acollonit, dispara ràfegues contra l'orfenet colossal.

Enmig d'un soroll eixordador de vidres trencats, l'orfenet gegantí s'ensorra convertit en mil bocins.

No cal patir! Amb sobtada tendresa general, fluixet fluixet, els veïns es fan la farina blana i es feliciten germanívols.

L'estàtua perillossa de l'infant de pit, tanmateix, cosa que ningú no s'esperava, era feta de cristalls pre-formats. Per molt que la destruíssiu, ressuscitava tota sola per a reformar-se exactament com abans, no cal dir que inclòs el cartell amb la lletra grossa i la petita.

Encar més esparverador, vós, com ara per simpatia, de retruc, el cadàver, qui adés suara tant no feia per a desaparèixer bo i cruspit per la vermina, qui ara mateix tant no bornaven i s'escarransien, vull dir, escarrassaven, demostra tot d'una haver així mateix un seriós talent per a la tasca de la reconstrucció. Ressuscita, i àdhuc els paràsits novament molt aqueferats s'escau que eren de vidre indestructible.

Tothom fan *oh* i *ah-oh, ah*. I se'n fan creus d'incredulitat. Amb raó. Car tots aquells miracles fortuïts fan torts imperdonables a l'enteniment del més curtet de gambals.

Al cap d'estona, tips de tanta de falòrnia barata, de tanta de màgia i religió, i de la mòrbida carallotada de les resurreccions, totjorn sotjats per l'enemic, el noi Aristarc i la noia Verdura, això sí, molt discretament, sense fer gens de sorolls, eixiren del teatre.

Caminaven pel carreró de bracet o de la maneta en la llum morent del capvespre i féu n'Aristarc:

«—Noia, ja ho saps. Tots els estúpids mites religiosos de la resurrecció els inspirava la faisó extraordinària (per a ells, car en realitat re de més ordinari), la manera aparentment miraculosa de captenir-se l'òrgan reproductiu del mascle. La xil·la, en un mot. La menina. Un mot ben innocent per a un òrgan ben innocent al seu torn. D'adormida en el son dels innocents, o potser fins i tot morta que semblava feia un instant, tantost no ensumava flaire de xona (o pitjor, trau de la merda), ressuscita immediatament. Això que dic és tan evident que fa cagar. Com pot la gent ésser tan brètola que no ho veu!»

Féu la simpàtica noia Verdura, dolçament:

«—Noi, prou saps que d'altres, però, han adduït que el mite carallot pus tost s'inspirava en el gra que enterrat reviu en arbre, o l'esqueix i l'empelt, o la intussuscepció, o el murgonat, no ho sé, tot de tècniques agrícoles que fan pensar que hi ha resurrecció de l'element. O dels ous dels insectes i d'altres serps i ocells minúsculs qui planten ous en llocs que hom diria poc propicis i tanmateix... ve-li d'on surt... com deia aquell, l'Aristòtil, de les carronyes d'ase en neixen abelles... Tot allò que, caient distretament, toca la mare terra, la impregna de substància vital, i la mare n'infanta vida novella. Hom s'hi fixa i diu, '*Collons, manel, tot reviu*'.»

Féu ell: «—Sí, és clar, tot va lligat, és elemental. Per apropiament i apropament d'idees. Allò natural de la natura és la reproducció. On fórem si doncs no? On fora re? Si és natural, re més natural. No cal fer-ne doncs tantes de complicacions ni xurimandangues, amb ritus i cerimònies que només són vil superstició, és a dir, l'abjecte conreu de la pallusseria i la ignorància. L'enganyifa de la

qual mamen i se n’aprofiten els malparits.»

En aquell instant, quan trencaven una rònega cantonada, la ingènua parelleta foren bestialment atacats per l’enemic.

Els assassinaren amb unció.

Redeu, minyons, voleu prova més potent?

L’enemic sempre ressuscita. Al cap de quatre dies de mort i enterrat el tornes a tenir damunt.

Llei natural, llei de vida. Què hi vols fer?

(...)

6. (*Caixes d’arengades confitades*.)

Visití el professor Freggg (tress ‘*g*’ si us plau) a la petita vila de Soclcl (dos ‘*cl*’ si us plau), el més gran filòsof mai creat per la mesquina humanitat, de vastíssima irrevelada erudició; irrevelada, car mai no havia revelat en realitat re.

S’esqueia que era l’únic a posseir, i sobretot a consumir la col·lecció completa de la fantàstica, la fabulosament increïble «*Gaseta de Praggg*» (tres ‘*g*’).

Una col·lecció de revistes publicades, gràcies a un concepte singular, un sistema molt enginyós, on els escrits eren a les arestes de l'espinada, arestes que amb els mots, i els fulls sencers per aresta, prenien suaus corbes de simples figures geomètriques, espècies de molt especialitzats i intel.ligents jeroglífics que només entendrien els escassíssim il·luminats en l'idioma únic.

Publicades, dèiem, a arengada única, una per trimestre, i emmagatzemada anualment en caixes de fusta ben doble i hermètica, vull dir, sense possibilitat que els sucs se n'escapolissin, els sucs de confitar, és a dir, vinagres i sals i astutes espècies adients.

Era una col·lecció on els savis, inconeguts de tothom i doncs molt més lliures de pensament, qui, al segle XIX, el més clar de la història, recolliren les raons bàsiques que desarmaven totes les filosofies anteriors, i per descomptat les posteriors, tant les dels pitecantrops com les dels selenites, és a dir, tant les dels prehistòrics homes-simis com les dels presents homes-llunàtics; desarmaven completament totes les inexcusables falòrnies, les increïbles barbaritats de 'metafísiques' i 'teològiques', és a dir, de temes i envitricolls que només contenien rucades sobre coses inexistents, i alhora naturalment totes les altres mortíferes teories econòmiques, científiques, polítiques, que se'n deseixien. Tot mentides, tot xerrameca en el buit.

Les gasetes es publicaven a arengada única. El professor Freggg n'heretà totes les caixes. Una vintena, deien les dubtoses cròniques. Ell solet, a poc a poc i bona lletra, les consumí. Les consumí de mica en mica, com dic, i com qui diu assaborint-les, i per això en sabia tots els secrets. Que tota teoria al món havia estat, era, i seria, inútil i sovint letal bajanada.

El dia que el visití, a Soclcl hi queia una atmosfera glauca i llora, el glaç s'hi aigualia, i tota cosa dins la boira s'hi fonia de pressa,

consumit pel la broma baixa; tot era, com si diguéssim, més acceleradament fungible. Potser per això anava a ca seua a ritme d'ensopegades, com si, massa perspicaç per al meu bé, volgués fugir massa esvalotadament d'aquella confusió ambient que em constrenyia obstinadament a prendre com qui diu només atzucacs que llavors em duien a arrests sobtats, molt desagradables, i al capdavall, tip de taps i enjòdols que em sortien de trascantó i em duien de mal borràs, m'asseia a cap pedrís i, mentre em mullava el cul, em ficava a meditar que al capdavall allò era una mena de lliçó com la que m'hauria impartit el professor Freggg.

Potser era entretoc de la part de l'element atmosfèric mateix, que volia que consiressis sobre el fet que havies perdut, més que no el camí, el quest. Que et calia harmonització amb la natura del moment. I l'apaivagament anímic em portava a fer cabal que això rai, que tampoc no hi ha sortida possible a la maleïda existència mateixa. Que no n'hi hagi en ocasions efímeres no hauria d'ésser tan important i menys aclaparador com això.

O ets, o no ets. I prou. S'ha acabat. Això és tot. Bona nit.

Quan ets, ets, i hi ets, per sempre. I que no ets, no ets, ni hi ets, mai. Per què doncs entrenar-te tant a no ésser? Ja et vagarà, home, ja et vagarà. Eternament.

Fica't a la feina d'ara sense puixconsirs ni avant-recances, ni reticències, vull dir, sense fregir-te el cervell amb les ineludibles catàstrofes del temps venidor. Ja et vagarà.

Amb allò, se m'afeblia la pressa i pràcticament sense ensopegar més, ni perdre'm pels insidiosos atzucacs, tot i que no s'hi veia bou ni bèstia grossa, fiu cap a la mansió.

En Freggg em rebé rient. Li havia dit, esbufegat que em perdonés l'absurda trigança, o pus tost demorança, que m'havia collons

perdut tantes de vegades.

El foc de la llar espetegava xiroiament. La casa, part de dins, era celestial. Amb clarors insospitades.

Li vaig dir, amb humilitat, que allò que m'hauria plagut més de la vida, que hi somiava sovint, era de veure, ull clar, la inversemblant existència de les prodigioses, astoradores, ecplèctiques, caixes de la col·lecció.

M'adreçà devers una mena de sòlid faristol on hi havia efectivament una caixa de fusta forta.

«*—La darrera que em roman.*»

«*—Què se'n féu de les altres?*»

«*—Sí, ves, consumides, noi.*»

«*—Per un foc? Un terratrèmol? Qualque guerra de trascantó?*»

«*—Mon ventrell, és clar. Guaita.*»

Obrí la caixa. N'extragué una arengada, i se la cruspí.

Escandalitzat, romanguí boca badat, com un estaquirot; el meu visatge era el d'un sobrepassat taral·lirot.

«*—Quina cara fas!*» Va dir el professor.

«*—Home! És que... Un volum tan valuós, únic, revelador de les veritats més recòndites i doncs més simples, no creieu? És clar que estigui tot destarotat, no fotéssiu, vós, és clar, és clar... Us heu cruspit el volum d'una mossada, l'heu consumit de veritat! Quin paper voleu que foti? Qui s'ho hauria esmat? Ni el més viu*

ni vivaç dels gats mesquers.»

«—*Què altre volies que en fes?*»

«—*Homes, si me n'haguéssiu donat un tast, no pas de l'arengada, de les esborronadores idees inherents.*

«—*No, home, no, al contrari. Qui vol mareigs addicionals? Menjat, paït, i cagat a l'hort, com cal, l'hem restablert a la natura, d'on mai no hauria d'haver sortit.*»

«—*Ah!*» Com qui hi cau, car començava de comprendre.

Cagar tanta d'interminable merda era precisament el millor que podia fer cap filosofia.

Per això l'estimat Freggg era un filòsof com cap altre no li podria mai arribar ni a la sola enfangada de la sabata.

(...)

7. (*Colliu-les, tot fent via, les roses cada dia.)*

Passejant-nos pel paisatge la veiem, dama excel·lent. S'arregussa fins a mitja cuixa les faldilles per a poder eixarrancar-se bé i pixar amb menys escatxics enmig del camp.

Els dic als ulls adelerats: '*Mai no esteu contents, per què rondineu? No en teniu pas prou?*'

Responen, barroers, que és clar que no, que amb allò mai no n'hi hauria prou; insisteixen: '*Fins als pèls, fins als pèls!*'

Déu us castigarà.

Diu el sacre advertiment: '*Avarus semper pauper*', l'avar, és a dir, el cobejós, sempre serà pobre; o qui massa vol, mai no en té prou, i es fa fotre fins que es mor.

Mes ells tretze són tretze. '*Colliu-les, tot fent via, les roses cada dia*', fan. I que volen pèls, volen tendrums ben humits i rosats.

Ai, què hi farem!

'*D'on no n'hi ha no en pot rajar/ Amb els ulls anc no hi ha re per a arranjar*.'

(...)

8. (*Inexistents*.)

Ja hi som — la fi del món
Tota una vida de martiri
I creuclavats al cementiri.

Eugues i erugues
I tortes de peu i tortugues
Tots plegats pujàvem al cel
Sense gaires penes ni recels.

L’únic que ho fèiem malament rai
Esclatats amb aquell sobtat esglai.

I ho fèiem fets focs i fums
O a tot estrebar rasclums i resclums
Cendres amunt a cremadents
O en un sol mot — *inexistents*.

(...)

9. (*El sempre absent mai no hi és tot i sovint es confon al rerefons*.)

Soc tan discret i inconspicu, tan negligible, insignificant, sense distintius de cap mena, adotzenat, lletjot, petitó, amb nul·la presència, i gens de prestància, que hom podria, amb totes les de la llei, anomenar-me ‘*el sempre absent*’. Car que hi fos o que hi manqués, cap diferència.

Ombra difusa, confosa en el paisatge.

Immensament suspicaç. Quan a la pell sent prou a prop cap vibració sospitosa, m’immobilitz d’espetec, i em fonc.

Em fonc al rerefons.

Esdevinc un cop més aquell qui no hi és. Aquell qui sembla que mai no hi ha estat. Enlloc. Ni del tot. O potser amb prou feines. O no gens. Pse. Tant hi fot. Per què en parlem? Un no ningú de no re.

(...)

10. (*El senyor Mestre, baró del Canyaret*.)

Li diu al secretari:

«—Soc, el senyor Mestre, baró del Canyaret, qui vastes lliçons departeix abans, habilidíssim, no les imparteix.

«Au, bah, m'anuncieu a la mestressa, la qual em deu estar esperant en candeletes.»

El 'cretari gruny i escopina de cantó, llavors respon:

«—I un colló t'anuncii, capdecony.»

«—Me cag en dena! Com que no? No em fotéssiu perdre la paciència, capdetrons! Li dieu que, triomfalment, l'escatòleg feia cap.

«Perquè ho entengueu àdhuc vós, que veig que de lletra no gaire, li dieu, sinó, que ha fet cap a veure-la, recomanat, el meravellós artista escombriaire, el senyor Mestre, mestre de la veritat, jo mateix, bah, *i espavil!*»

L'altre li jaqueix un visatge ben visitat, a fe dedè. Si els ulls de vellut hi fan de frontispici, els sangtraïts al mentó de colofó.

«—I sobre, abans de fotre'm al carrer amb una guitza al cul, m'ha emblades, pispades, del butxacó totes les respostes a mes pròpies lliçons que duia escrites en lletra petita en un paperet d'estranquis — una '*crosseta*' que se'n diu en bon català — que sovint duc enganxada a la màniga...

—*Ara no les sabré ni jo*.»

(...)

11. (*Rotlles*.)

Li deman, «—Costa gaires pèmpims, el rotlle de papir?»

Em diu que tretze peces d'or.

Li responc, escandalitzat, «—Tretze dòlars d'or? *Floc!* Això és car!»

Dic al marrec qui duc de la maneta, «—Agafa els trastets, toquem pirandó, fillet. Ens prenen per turistes, i es pensen que ens poden endollar garses per perdius; com si fóssim figues del pitjor paner.»

Per què voldríem vell papirs tan cars, si podem permetre'ns prou de comprar paper de vàter?

Per què voldríem desxifrar ximpleries antigues, quan n'hi ha tantes de contemporànies? Oi que fotéssim allò que fotéssim estem condemnats a perdre sempre el temps?

El temps es perd tot sol, no hi ha remei.

I ara li dic, «—Cert que els antics anaven molt més peu ferm en comprendre l'existència. Almenys ells sabien del cert que, si hi havia déus, havien d'ésser per força els ésser més malignes de l'univers. Ningú més malparit que els déus. Per això tots els dictadors s'hi reflectien. Sacrificaven verges a balquena per a apaivagar-los, o per a implorar-los cap merdós favor. I no cal dir que també sacrificaven perquè sí milions i milions de carns de canons. Com va dir l'altre, '*Occiu-los tots, justs per pecadors, tant se val, això rai; allà dalt el nostre déu tan especial, qui tampoc no deu ésser tan ruc, segurament, qui sap, reconeixerà els seus*'. Tant se val. És evident que els antics sabien perfectament que els déus volen sang i sang i més sang. Mai no en tenen prou. Insadollables. I llavors, ja ho sé que és difícil de creure, però, no sé pas qui, algun maligne més maligne que els malignes déus inexistents, es va inventar l'absurditat suprema, un déu benèvol qui triaria els pitjors per a endur-se'ls a un mortífer paradís qualsevol. Un invent maleït, que tant d'imbècil no ha enverinat. L'invent dels menyspreables malparits aprofitats qui s'aprofiten de la por a la mort que naturalment tots tenim per a vendre'ns, caríssima, la puta falòrnia sense cap ni peus dels déus bon nois. No hi ha déus bon nois. Només podria haver-ne de molt, d'immensament, dolents. Malparits sense pietat ni perdó. Tret que ni aquests no hi són. Perdre el temps, no tenim altre remei que perdre'n, és llei de vida. Però si més no podem triar de perdre'l en altres distraccions que no les metafísiques —abominables enganyifes on cal no caure-hi ni de rellisquentes, saps?»

(...)

12. (*Pintoret*.)

I què amb la dona qui em ven, bon preu, '*moût de zouzou qui émoustille*' (o '*most de conyet que veneri t'inebria*')?

Li dic que em pensava que era una botiga amb flors i amb d'altres refinades curiositat hortícoles, i no pas cap casa de porqueries sexuals, ni que fossin tan selectes com les seues.

«—És que m'abelleix en aquesta saó tan suaument vernal de depènyer garlandes amb fruits, a l'estil d'en Ghirlandaio. Per això em fiava de la vostra perícia floral, i habilitat i sentit de l'equilibri en la tria de flors escaients.

«Que fóssiu potser especialista en l'ikebana, o el moribana, i sobretot el morimoro, que amb les flors hi inclou els fruits ghirlandaioescs, tot plegat una proliferació divina d'estils amb la qual esdevinc un pintoret d'allò més xiroi i celebrat, molt enamorador, el qual, alhora que pinta i tasta, escarneix amb tota luciditat el cant meravellosament sospesat, i sobretot el ball també tan agradablement mesurat, de l'estimat fox-trot.»

Li agafà, qui sap d'on, una d'aquelles ràbies de dona. Inclinacions histèriques. No en sé la terminologia mèdia exacta. Tarannà salvatge, monstruós. O '*Tota dona és sac de pets*', com deia el clàssic.

Tanta de fementida femna. Fotia el camp mig cagat. Sort que no em ve darrere, tractant-me de violador, i llençant-me al cap flascons de feromones i d'altres mosts de conyets. Més que no pas oratge, oratjol, tot plegat.

Cap bòfia tan virtuós qui hagués hagut de vindre, i qui ens descomparteix i ens garanteix un judici homogeni, sense travetes, tret que qui pagaria al capdavall els plats trencats?

Cap dubte. Que pagui el del cavallet que no va enlloc. Com si no m'ha passades vegades!

(...)

13. (*Com manen de fer els santíssims profetes*.)

Veníem esquerps a jutjar sencer el poble
Un poble rebel i els condemnàrem tots
A mort immediata començant per mares i fills.

Els fills perquè més tard cercarien revenja
I les mares perquè farien més fills
Qui cercarien revenja i l'anorreament
L'anorreament es fa com déu mana:

Sense que anc ningú més pugui pertànyer-hi.

(...)

14. (*Preludi a uns fonaments molt més sòlids*.)

Les abraçades dels estels eren verament caloroses. Allò era apocalipsi amb tota la càrrega i sense mica d'el·lipsi. La falòrnia de la despulla en mortalla havia atesos els límits de la indiscreció. El seu foll desfici per a conservar els trets joves, tot i l'implacable càstig dels anys, no li sortia mica bé. Esdevenia mòmia acceleradament. En no re, pols.

Hom podia témer's que ningú no n'eixia indemne. Massa terrible.

I, efectivament, ningú, tret de certs insectes, i nosaltres, és clar.

Ben ensinistrats cavalls de serps ens feien de ponts segurs ara que, per a sobreviure les bombes ubiques i tot-destructores ens havíem tornats, per meravelloses vies, formigues amb tots els ets i uts, i ens en calien tan sovint.

Ja ho veus tu. Tot de sobte, tant com ho deleràrem, i apa, manel, allò era millor que no pas un miracle! Allò era un gratulls. Quelcom tan admirable que te'ls grataves, no fos cas que, no fotéssim, tu, no fos cas que veiéssim visions.

Ara, en acabat d'haver albirat doncs el descoratjador panorama, tornàvem tranquil·lament a les nostres galeries hipogees i als nostres rebosts i magatzems de gra.

Llavors, sense fer cap progrés, en el nostre anar-fent del dia a dia, esperaríem que la natura renasqués, i tornaríem a eixir a l'aire renovellat, i aniríem prenent, pas a pas, no pas?, i per ubiques meravelloses dreceres, les novelles provisions de gra.

Això sí, ho repetiré, sense progrés, sense que cap espècie es tornés per dissort com aquella bípeda i pelada qui progressà fins a la bomba de la total destrucció, i l'enverinament absolut de la medi

ambient.

Confiàvem que un error tan grotesc com aquell cap altra natura al món universal no fos tan malaurada de mai tornar cometre.

(...)

15. (*Al cel d'en Saturn, pare de tots, na Venus hi comanda*.)

Som a la platja i la bella es belluga amb el fascinant fimbrament del tauró.

Ens ha feta la guerxina, i correm rere seu vers la duna.

La tauró s'hi ha despullada.

Inadequadament engavanyats per la tasca encarregada, ens veiem incapaços d'acomplir-la, i, assenyats, ens diem que tant se val, que res no val tanta de pena.

Que més valia gicar la feina per a altri. Algú amb més urc i urgència, i necessitat de fer-se veure prou ho faria. Sense entrebancs, ell, segurament molt de grat.

«—*Sorry, senyoreta*.» Mentre, pròpiament empegueïdets, giràvem cua.

Sospitosa conducta, però, en acabat, la del sospitós subjecte, qui mentre tocàvem pirandó s'atansava a la duna amb la tauró.

«—*Aquest no li sabrà greu d'aprofitar-se'n, pobra Venus!*» Comentàrem.

«—*Aquest el conec.*» Féu un altre company. «—*Caragirat i colltort, botifler, traïdor, sacríleg. Amb goll i galteres, per a acabar-ho d'adobar. Pertot on apareix, es fa odiar i perseguir. 'Desa't, tol-te, remou-te, que no ens calgui veure't mai pus', li diuen tard o d'hora. A ca nostra el tinguérem de veí. Es feia dir Boabdil Sacs i Pera. El bugre es deu canviar el nom a cada residència on fa niu. Car no pot ésser que s'amagui sense canviar d'identitat. Resultà que era ell qui suposàvem amb raons que es menjava els cànids del barri. Sobretot els gossos més agressius; és clar, que alguns de nosaltres, cauts, trobàvem prou bé, car què hi ha al món civilitzat, i doncs presumptament segur per a viure-hi, de més malparit que certs gossos? Mes així mateix hi passaven, escadusserament, sense que aquests hi tinguessin cap culpa, esparsos guineus i coiots. Tot el veïnatge esfereït, sense saber qui era l'animal. 'Si enxampem l'assassí, l'espellem, l'escorxem, l'esbocinem i el coem a l'ast. Prou s'ho ha guanyat!', deien cada cop més gent. Tret que ell s'ho devia ensumar. Havia fotut el camp abans no anaren al seu jardí i hi desenterraven un fotimer d'ossos i pells.*»

«—*Si l'anéssim a salvar?*» Proposàrem.

«—*Qui?*»

«—*Qui cony. La tauró, la Venus, és clar!*»

«—*Qui vol rebre, tu, pobrissons de nosaltres, decrèpits i malaltissos? Segur que en Saturn qui es al cel trobarà millors herois — i si pot ésser dels semidivins i tot, millor.*»

No calgué. L'endemà llegírem que rere certa duna un subjecte

sospitós havia estat trobat mig devorat. Damunt el seu front, qui sap qui, potser el salvatge antropòfag mateix que l'havia destrossat, havia potser signat, amb la punta d'un ganivet, encetant-li la pell força a fons, amb dues inicials. 'V.D.'.

La V., pensàrem nosaltres, podria referir-se a Venus, mes la D. què? Tauró comença amb T.

I llavors qualcú saltà. «*—I si V. fos per 'Venèria' que també ve de Venus? I la D. típicament 'Dolença'? Dolença Venèria'?* »

«—'Venereal Disease'*, ja veig per on vas. Massa de cardar-se els cànids abans d'executar-los.*»

«*—No fa?*»

«*—Qui sap. De certes dones, com de certs gossos, i no cal dir de certs carnívors amagats, com el presumpte botxí i maeller, l'animalot i bútxara d'en Boabdil Sacs i Pera, el qual suposarem que és doncs l'interfecte mig rostat en la luctuosa efemèride d'ahir a la platja del poble, tot es pot esperar.*»

«*—Sabeu què us dic? No ho aclarirem mai. El món és com és. Un embull, fills meus, un embull.*»

(...)

16. (*Generació rere generació; i rere generació, generació.*)

Tots ens hem fosos com ninots de neu
Semblàrem la gran cosa i no som re.

Cascú l'hem portada la nostra creu
Gràcies doncs,

Tot i que de debò no hi ha pas gens de què.

(...)

17. (*L'uix enmig d'enlloc*.)

«*I en erm desert imagín una porta*.»*
Rere la porta el jardí de l'oasi
I el cocodril qui hi viu qui quasi-quasi
(El pensament no pas gens em conhorta)
Surt de l'estany i bròfec se m'emporta
Al barri on fregeixen sant Anastasi.
I tot altre vell màrtir qui s'hi basi
Hi pateix tot fet malbé i pota torta.

No tinc tirada vers les birimboies
En tinc vers el tangible de les fort gerdes noies.

M'esmaré un altre trop que no em dugui de bòlit:
Ni uix enmig d'enlloc ni cigne entre lliris.

Cap miratge de trampa que et fa pagar forts nòlits
Ni cap déu a qui deus fats jutipiris.

(...)
(*JV Foix.)
(...)

18. (*Ginys*.)

Amb els dos atots alhora de la discreció i del silenci a discreció, no tem sinó la indiscreció i alhora la sorollada abjecta dels ginys mecanitzats, ço és, les maleïdes màquines infernals que, a la repel·lent enverinada superfície, només causen confusió, desori, atzagaiades i estralls, molta de fressa i gens d'endreça, i, a sobre, tot ho omplen contínuament d'angoixosa mort. De mai més respirar-hi com déu mana — totalment inabastable, foll deler.

Amb corrocs i parrups de gats i coloms, xafardejaven pels racons les taràntules. Quina en conxorxaren, pobrissones? Tant se val.

Amb patètica apatia, indulgents, gens agressius, amb filagarses de flasca energia, les lleixàvem xerrar tant com els plagués. Llur soporífica llunyana remor era plúmbia i perfecta per al repòs, tan necessari, vós. Els miralls no deien boles. Esblaimat, cadavèric, fòssil, de llonga data ençà. Havent despès tot tremp hagut i per haver, absent del cas, lluny dels ginys com de tota osca, sense tocar-hi quant a les invencions novelles, segurament encar pus fal·lacioses i despòtiques, entre la runa acumulada de totes les antigues andròmines, orfe de noves fins al mai més, covant amb filets de benaurança mes rerialles de l'ésser-hi exempt, en remota cova subterrània, com cap privat barret de rialles, llepant ací i allà,

regalims de sals i d'altres minerals molt necessaris, electròlits reguladors qui neixen naturals de les roques, hom subsisteix, heroi únic, qui escriurà la darrera crònica per a vergonya de l'espècie boja i suïcida qui no sols es malmenà, malmenà el món sencer.

Món malmenat pels ginys abominables, envescats com larves als sacsons de la grassíssima deessa del letal progrés, només hi suren els sòmines, els degenerats estúpids del darrer grau, els viltenibles esclaus dels deleteris ginys.

Tots ens conjurem per a anorrear-los com més aviat millor, el Sol mateix, la natura amb els llamps, terratrèmols, volcans, i l'olímpic firmament amb els cometes, els meteorits, les invasions dels ocults destructors de la neteja planetària, escombriaires còsmics entre els quals sempre m'hauria fet feliç de pertànyer-hi també...

Tot i que la dissort volgué que nasqués amb l'embolcall aparent de l'espècie més imbècil ni psicòtica de la creació, addicta al sobrepuig, i doncs tothora ultrapassant tota fita ni fitó marcats pel seny. La macabra condemnada secta dels qui s'empescaren els ginys, màquines de brutícia il·limitada, omnimortíferes, panòledres.

(...)

19. (*Breu interludi delitosament instructiu*.)

Boldrons d'estàtues molt realistes de pedra marbre que només

pots veure d'ençà de les finestres dels gratacels dels pocs privilegiats de tasts triats i de sublims refinaments. Aèries orquestrals escultures, que sols els és possible d'admirar, jaguts en tous coixins, als pocs esperits exquisits entre la gent de l'olla, qui, lànguids com maharajàs, tot remenant les cireretes, i potser menjussant 'mèntules de faraó' (les exclusives caríssimes salsitxes en filaberquí, com les mèntules dels bacons), saben allò que és de debò bo.

Són colossals boldrons harmònics. Equilibrades al·legories amb cavalls, muses, mènades, herois. No és pas art per a la gent baixa (en més d'un sentit). La gent baixa s'acontenta amb gargots abruptes, simiescs, i ninots malparits, abortius, decepcions infectes de l'abstracció ignara.

La bella dona gairebé espitregada (amb un vestit blanc impol·lut obert en '*V*' fins al melic, de tal faisó que els pitets són sota l'enlluernadora blancor només fins la meitat, amb els mugrons que adés són exposats, adés amagats. Molt atractiu. Trempívol.)

Havent-me convidat a veure les composicions estatuesques, molt elegantment se m'ofereix per a amanir la visió, ella mateixa estàtua de la perfecció. Amb les mans copant-li els pitets, cardem dolçament tot esguardant alhora les obres mestres.

He anat més tard a ca un professor xiulaire, i hi he après de xiular de les faisons més imprevistes ni sensacionals. Per a assenyalar la meua apreciació per l'art únicament ver, ço és, aquell que emula com pot l'artística realitat.

Car quina avorrició, aversió, abjecció, insuperables envers el pseudoart abstracte, invenció dels brètols, trinxeraires, i poca-soltes, sense cap mena de traça, embolicant una troca abans per la realitat ja prou embolicada, només per a engalipar els brètols sense cap gust ni tast, xarons, carrinclons, merdetes,

presumptuosos cagallons, fètids tifetes amb diners de massa, desgraciats espantalls, tarzanets del cul estret, repugnants afolls de molt dolenta casa 'bona', rabejant-se en l'ociositat paràsita.

(...)

20. (*El fenomen apellat Boabdil Sacs.*)

(Oferim uns quants de fragments de la crònica del protagonista escrits per ell mateix si fa no fa en tercera persona.)

«—Com qui no vol la cosa, amb breus entretocs hom l'emmenava per la bona via vers la casa d'orats, on pertanyia evidentment.

«A l'hospici, ala de cura psiquiàtrica per a psicòtics, admès i comès, ço és, encomanat, a la disciplina de l'eminència mèdica i doctrinal, és a dir, el psiquiatre Caboix — el de les inconfessables pràctiques i de les exacerbades proeses, sovint absent i procreant — aquell qui posseí moltes de dones, i àdhuc mullers, i totes les rebutjà (repudià, com mana la llei), i tot seguit sovint abjurava del seu rebuig, i tantost abjurava d'haver-ne abjurat, i s'hi refermava, amb més convicció encar, dient als altres especialistes que no hi havia remei, que eren boges, massa boges, perillosament boges, i prou calia tancar-les — és un titella guerxet i cassigall — s'agenolla impensat davant qualssevol benvolgudes bagasses malgirbades qui es troba pel camí, i es grata una miqueta la butxaca, i s'hi aparella instantani, i les fa escardassar de bocadents, o àdhuc, si no té en aquell prou talent per a la bagatel·la, s'hi mullera (així

forada més tard, quan el desig li torni), i és clar que allò no dura tampoc gens — i tothom el troba tan ben trobat, tanmateix i pertot, i a les revistes del gremi, tots sos col·legues n'envegem l'embranzida (tots voldríem, si hi gosàvem, fer com ell), i cridem unànimes, '*Visca el boquer! Visca el boquer Caboix!*'.

«L'oclocràcia és quan mana el repulsiu col·lectiu i instaura ses monstruoses galindaines de farfutalla, i lleis de l'embut, i la improvisació, si l'encert l'endevín, més criminals. Els psiquiatres, la falòrnia nostra és absurdament respectada per la plebs (qui no hi entén re, del galimaties que segreguem com cràters que escopinessin merda).

«El psiquiatre-cirurgià-patòleg Caboix, de primer ofici, boquer, sempre ha perseguit el premi Nobel de medicina. Expert cirurgià, et lobotomitza per no re — tret que això no és re, és clar; amb això no n'hi ha prou — el premi Nobel per al lobotomitzadors de professió ja està guanyat.

«El seu truc és de canviar-te l'ànima. Et tol la dolenta, i te'n fica una de nova. I si amb això no li donen el Nobel a ell, ja sabem que els Nobels són tot una trampa política. Del món, n'hi ha per a desesperar-se'n.

«Al marrec, ferotgement psicòtic d'ençà de petitó, en Boabdil Sacs, li furga amb dits ensangonats fins al tèrbol abís de la glàndula pineal — on com tothom prou sap rau l'ànima — un abís tèrbol i molt pregon d'on ara que hi opera pugen esfereïdors sanglots, i on amb gola rogallosa hi escopina un càustic corrosiu gargall.

«Sap que el boig Boabdil ha de tindre una ànima de mil dimonis, una ànima sanguinària de '*llots-llamps-llops*'.

«A la fi, fent crits d'horror, un eteri monstruós personatge, del qual només són visibles, a part les llàgrimes de lava, les hercúlies mastodòntiques urpes i ullals, no n'emergeix renegant.

«*—Quin diable encarnat/ a davallar del cel s'ha animat?*», es demana en Caboix amb l'ímprobe poeta, tret que és clar que sap que allò era l'ànima qui, hàbil en la qüestió, enflascona ràpidament en un flascó precisament adequat a servar-hi ànimes, criogènicament, per ell inventat i patentat.

«*—Car, manoi, escorcolles a la glàndula pineal i mai no saps del cert què n'eixirà. Tota ànima, com les qui sortírem del gerro de Pandora, és ingràvida i és alada — i és salada, sovint, si ve de peix — i esmunyedissa com anguila, i pitjor, t'electrocuta venint d'elèctric peixot. Cal anar-hi isnell i llambresc, i sobtat i subtil, si de debò vols enflasconar-la.*»

«Som-hi. Situació cabdal. Un fet que la història del món emmarcarà per als segles dels segles. Som al primer cas. Un cas definidor. Tothom en coneixerà els protagonistes. Fets transitòriament 'immortals' dins l'efimereïtat mateixa d'aquest món condemnat. El celebradíssim boquer Caboix i el seu fenomen Boabdil Sacs.

«Quan el miraculós doctor en veurà l'èxit, se'n seguirà ràpidament cas rere cas, un cas repetidíssim de substitució anímica, adoptat al mateix temps per tots els altres cirurgians-carnissers.

«Prou, en un mot. Monejant i ruquejant dins la glàndula pineal, l'hi treu l'ànima de llop i l'en fica una altra de pacífica truja. Car troba al boig li cal una ànima que s'adigui al seu tarannà. Vistes les seues tendències luxurioses, una ànima de truja, mai re millor. Tothom feliç i content.

«Això de les ànimes no és gens complex. Tot vivent ha de cagar.

L'ànima viva caga i caga, no atura mai de cagar. Els pensaments són les deposicions de l'ànima. Les bones ànimes tenim bons pensaments. Una ànima dolenta com la del boig Boabdil només pot pensar dolenteries, amoralitats, immoralitats, desastres. És una ànima de totes totes substituïble. Ben fet, tothom el congratula, boquer Caboix, constel·lat.

«Ara, com la truja és femella, no s'adeia gens que una ànima de truja visqués en cos d'un si fa no fa mascle com el boig, i per això l'eminent doctor aprofitava que el tenia estès damunt la taula d'operacions per a castrar-lo. Perfecte.

«*—No sé si he esmentat que el mec era boig*», fa el doctor, amb fina ironia.

«Adepte a les Bacanàlia i Saturnàlia de cada poble i vila, s'acostumà, gormand, a les cabres i gossos ben guisats amb cebes, i no cal dir, per excés d'entusiasme i de bon vi de Vimbodí que servien els esclaus, als infantons i als garrins i cadells, tant se val, rostits al forn, dels quals, xarrupant i rostant, i fent-se còmicament el llefec, diu delir-se'n, sobretot amb les peces de gurmet, turmes, raoles, lleteroles, saïms...

«Aprofitant els desoris, sovint, amb les joguines letals dels gladiadors, s'enduia bèsties, incloses humanes, per a estuprar-les i llavors ficar-les a les brases de les fogueres, i convidar-ne tots els altres carnívors qui s'escaiguessin de passar prop el seu improvisat campament.

«Les falenes i mortifuigs qui li rodaven pels voltants eren les muses amb ales de mosques, que li deien «*—Eixoriveix-te, collons! Tu rai prou pots que finalment has arribat al reialme definitiu de la llibertat total!*»

«A l'asil, abans d'operar-lo, per a amansir-lo (el simi neurastènic t'entrava en histèrica i molt atabalada irritació a causa de torts i greuges imaginats), li oferíem allò que dèiem que crèiem que eren els àpats de la seua preferència, i li presentàvem godalls rostits o estofats, i li dèiem que eren '*déu-els-féu*', és a dir, els nadons abandonats, i àdhuc diversos d'altres albats i afolls, jaquits de nit o matinada a la porta o el reixat de l'edifici, com si fóssim qui sap què, un convent de caritat, amb finestreta dipositària, del segle dinou, i què en podíem fer, a part que la majoria ja ens arribàvem malaguanyadament mortets, altre que coure'ls per a ell?

«A la monja Dorotea, qui protestà contra els nostres mètodes deontològics nogensmenys d'una correcció indisputable, es trobava una bona nit la porta esbotzada pel psicòtic sòmines, alliberat un instant a compte meu, quan més excitadot no el teníem. En acabat de la feta, la Dorotea ja sempre més foté bondat.

«Cal dir que el sistema del boquer Caboix per a tindre sempre raó és impecable. Científic de lògica implacable, la seua filosofia és ara acceptada i adoptada globalment.

«Privadament, davant el mirall, al que diu no s'hi adiu, i de tot el que diu se'n desdiu. Vehementment oposat a totes ses pròpies tesis, en diu, de barbaritats, que cap altre oponent no gosaria d'endinyar-li!

«I així és com després guanya totes les batalles dialèctiques.

«Quan l'espitxarà, si mai l'espitxa, tots els altres psiquiàtriques del món, comdors i varvassors seus, vindran, amb címbals i falaguers, a retre-li homenatge.

«La seua estrafolària mulassa davant l'altar on sacrificaran la teca per a la celebració, hi bavejaran tots plegats estabornits per

l'abundància.

«Hi diluviarà moscatell, i, pròspers, ningú no hi comptarà les faves. Extraviats en els èxtasis del somieig, s'atiparan com lladres.

«L'heroi universal raurà en fèretre de palissandre, amb plaques opalines, un fèretre d'allò més carot, encoixinat, únic, i l'hauran maquillat com un pallasso.

«Oi? Quina mania més idiota de voler enganyar el Mestre dels Enganyadors, la mort!

«Què hi voleu fer? La seua ànima divina qui sap a hores de llavors on cony no parava, bo i fotent-se'n de valent de tots els seus lascius adoradors amb ànimes corrompudes, de truges i de hienes, i de caimans?

«—Ànima puríssima, càndia, intacta, per ningú mai toquejada els culs de les dones, i qui em vola pels esborronadors reialmes del més enllà, amb tots els sentinelles estratosfèrics qui em saluden marcialment, car a lloure m'és llegut d'ultrapassar tota frontera celestial, com excels elet espectre de l'ultramon més exclusiu, ço és, el boldró tot especial integrat per l'individu únic — sigui, tant se val, persona, animal, o cosa amb ànima — qui s'ha distingit pel fet d'haver l'ànima més brillant de cascun dels innombrables mons si fa no fot giratoris.

«Bufa, manel, si això no és glòria immarcescible! Si no n'hi ha per a cantar-me i vantar-me amb aürs, peans i hosannes...!

«Au, tant se val, som-hi, com dic, només cal ara que tots els altres exquisits convidats, com querubins garratibats, reconeguin degudament Sa Excelsitud, i entusiastes cridin ensems, en rebre'm amb les millors floretes dels innombrables paradisos extints, 'Campió, campió! Noi, campió; t'ho has

guanyat amb totes les de la llei!'»

«Hipèrboles, rai. Ditirambes a betzef. Com hom es mereix. Com l'immens, òptim, tot-continent, personatge del plaent tarannà i l'encantador visatge es mereix... Amb escreix, amb escreix...»

(...)

21. (*Tots passaven isnellament a l'enlloc*.)

Els veia moure's follament, generacions dels mons innombrables. Individus fungibles, fugaços.

Tantost existien, lleixaven d'existir.

Tots passaven isnellament a l'enlloc.

Entre prudències i repensar-s'ho, entre preparacions i recances, no anaven enlloc fins que espontàniament s'hi trobaven.

A l'enlloc.

D'on no en tornaran pas a eixir.

Car cal suposar que tothom sap que repetir la mala jugada és de boigs.

Aprés tants de sofrences ni patiments, repòs ben guanyat, tant per

al nou-anat a l'enlloc, com per als encar enxampats entre el decrèpit recapte al rebost de l'existent qui per ell sofriren ni patiren.

(...)

22. (*Faulella del bon llop de les estepes*.)

Totes pixàvem ensems a la gatzoneta damunt la gespa del jardí,
Quan el llop aparegué.

Les dotze verges de dotze anys sobtadament espaordides,
Se'ns estroncava la pixera.

Ara ens vulnerarà!
Ara ens estuprarà!
Ara ens estriparà!

Dons sí.
Ens hi va fer passar les dotze,
Com les dotze campanades del migdia.

Les dotze travessàrem estrènues les mateixes ordalies...

Pobre llopet!

I prou que li'n romanguérem plegades ben agraïdes!

Més tard, tots els nostres innombrables amants

Prou prearen les nostres tècniques amatòries
Alhora tan subtils i tan apassionades.

Tot un triomf de la bona introducció als essencials principis.

(...)

23. (*Aristarc, paràsit acomplert*.)

L'únic acompliment de la seua vida havia estat el d'esdevenir un paràsit de la societat. Sobretot de la seua dona i els seus amants.

El paràsit Aristarc, sempre a les ordres d'algú. Cap responsabilitat. Altra que d'acomplir tan bé com pot la fàcil tasca que hom li encomana de fer. Tothom sap que la seua traça i la seua energia són mínimes. Així que per què li manarien que fes res de difícil, o que exigís cap gran esforç? Tot ho hauria fet desastrosament, o s'hi moria o hi emmalaltia, i n'acabava al llit o a l'hospital. Allò encar els sortia més car.

Es feia passar, durant tota la seua sempre molt precària estada a l'incert planeta, per inspirat poeta. Pretenia que era poeta maleït, tret que quan era sol s'ho confessava. Allò que era realment era un maleït poeta. És a dir, no pas maleït per ningú. Ans un poeta tan maleïdament dolent que tot s'ho desava, sense gosar ensenyar-ho altre que com a full guixat i relligat amb veta, i encalaixonat a la calaixera. Per a la pòstuma posteritat. Tot i que sabia que tantost mort, tota aquell paperam inútil anava de dret al foc de la llar, o al cossi de les escombraries.

El seu triomf fou casar-se amb una dona de casa bona qui no volia perdre mai la seua llibertat unint-se amb cap marit qui volgués servar cap mena de dret d'igualtat o pitjor. Una dona magnífica i dominant sense amagar-se'n gens, qui li va posar tota mena de condicions a sempre primmiradament obeir, i a mai no fer-hi infracció, i tota mena de deures a mai tampoc no jaquir d'acomplir, i tota mena encar d'interdiccions a mai no infringir.

Amb cap accés per a ell a cap mena de sexe, i sobretot al molt preat excel·lent sexe d'ella, totalment reservat per als amants, dels quals ell n'ha d'esdevindre lacai quan hi són, i amb cap accés tampoc a cap mena de capital, ni de capacitat de decisió.

Son ànima de paràsit trobava en la unió molt condicionada amb aquella dona immensament superior son ric port, i, costés el que costés, hi romania reeixidament fins a la puta fi.

Aquesta nit, moribund, a les últimes volia lliurar l'ànima al no re, bo i somrient de felicitat. Se'n recordava d'aquell altre capítol de la seua vida tan extremadament benaurat i emblemàtic.

L'esplèndid sopar de la sogra, on ell, perquè no fes mal als ulls a ningú, era consignat a la mansarda. A les golfes. Al recambró dels mals endreços que abans havia estat cambra de les minyones. Fred glaçat a l'hivern, xafogor persistent a l'estiu. Cada apartament de la sumptuosa casa cèntrica hi tenia a les golfes la seua petita cambra per a les minyones, tret que ara que no abundaven, l'aprofitaven per a llogar les cambres a estudiants, o monges, o músics de pas, o era emprat per a arrambar-hi les coses inútils, i els fòtils inservibles o espatllats com l'Aristarc mateix. Que hi compongués balb i tremolós, o asfixiat i sedegós, les seues '*cosetes*', o '*merdetes*'.

A baix al menjador resplendent, l'hoste d'honor aquella nit

perfectament opulent hi era l'amant corrent de la dona. Un home d'aspecte extremadament mascle, alt (calia que parés compte amb els salamons) (i ocasionalment amb les teranyines dels plafons de mon recambró amb goteres de rònec poeta amb una vida pòstuma de caure-hi de cul), ben plantat, vigorós. I al mateix temps destre i cèlebre, hàbil i encimbellat, doctor 'honoris causa' de moltes d'universitats de moment de tres països diferents, França, Rússia, Geòrgia.

La sogra i totes les amigues benignament envejoses de la dona de l'Aristarc, i la sogra alhora, discretament i presumidament, demostrant a les amistats, i parents convidats (perquè ho fessin córrer entre coneguts i família) que la seua filla rai, que podia fer molt millor que no amb l'escandalosament lleig i malgirbat cuguç del seu marit, d'aspecte de babuí, petitó, arronyacat, mal fet i vergonyós, i qui de més a més la caca que escrivia, l'escrivia en patuès! I doncs incomparablement molt inferior a aquell virtuós i magnífic amant qui dominava i publicava, tant acadèmicament com per al públic en general, tres literatures de les quals era mestre de perfecció. Rus, francès i georgià.

Dels àpats opípars de baix de cops en tenia dret, si les senyores hi estaven prou de filis, a les delitoses pellucalles — emocionant, impressionant — car se sent llavors tan sortós!

Aquella gloriosa nit fou una de les vegades on fou cridat, per la pereta de la campaneta que alertava el servei, que podia davallar. Encar hi havia a l'indret les amigues més íntimes, i les més xerraires. Tothom rient. I en aparèixer ell, se l'esguardaren amb atenció. S'instal·là el silenci expectant. El sotjaven.

Allò fou la seua consagració. Es llençà damunt les restes de damunt la taula, i se les endugué a la cuina, on aprés li caldria rentar els plats i plàteres. A un racó de la cuina devorà les llepolies. Se'l miraven reunits al passadís. Sorgien de cops fortes

riallades. Després se n'anaren novament al menjador.

Allò l'elevava definitivament al papat, al panteó, dels idiosincràtics, casolans, molt ridículs i molt fastigosos cuguços.

Aquella consagració del seu 'status' d'inferior sense drets, altres que els de l'irrisori paràsit, l'humorós, hilarant, còmic, carrincló paràsit, l'omplia encar ara (ara més que mai) de goig. Un goig immarcescible. «—*Un goig que m'enduc al clot i tot*.»

Fou doncs en aquella nit de felicitat exuberant on l'Aristarc es titllà, orgullosament, de gran reeixit paràsit de la societat. No pas tothom pot dir d'haver reeixit fins aquell grau excels en el seu trist pas per l'esfèrula.

Per això somreia, ara que exhalava els seus darrers molt humils petits bleixos, tot ple d'un urc molt personal, i víctima complaguda d'un reguitzell de rauxes de ben ésser, provocades per ses excitades neurones que li lliuraven a lloure, es veu, lliures i lliures de bones hormones — dopamines, serotonines, endorfines, oxitocines...

En la foscor on se sumia, entre esquinçalls de somnis i d'al·lucinacions extravagants, on entre els indrets on era i els que devien ésser-hi a prop només denses tenebres s'hi passejaven, tanmateix victoriós, d'algun cantó o altre, sovint hi apareixia el seu portentós amortallat benigne espectre, colossal en la seua enlluernadorament blanca solitud d'inferior molt superior, qui desxifrava reeixidament l'orquestrat crepuscle on s'allunyava, horitzó rialler.

Tot plegat, prou podem! Que no...?

(...)

24. (*En patuès si us plau.*)

El gremi campió, en simbòlica i simbiòtica croada, ens aboquem a convèncer, amb arts de dolça persuasió, i amb afeccions de germanor, tots els cars individus constel·lats a la nostra pàtria estel·lar, que no hi ha conflictes que no siguin resolubles.

I llavors llàgrimes agraïdes d'empatia ens repartim, sensacionalment agraciats, i no pas inútils mastegots de brètol i barroer. Sofronemes (actes fets com cal) fem, fets amb sofrosine (enteniment).

I hem escrit pertot arreu, com s'escau.

«*No sigueu bruts ni curts de llums, parleu patuès.*»

«*Parleu patuès, la llengua de l'imperi.*»

«*Àdhuc els patògens de pitjor pèl parlen patuès — per això els patuesos som tan bons patòlegs, vós!*»

«*Serveu-vos fidels a l'agre del terrer. Parleu l'idioma de casa i del món, el patuès!*»

«*No fóssim mesells ni miserables/ ni conreéssim els vicis no gens recomanables/ i al contrari, molt menyspreables/ d'estar-nos-en mai de l'empre del patuès/ i llavors en maleïda avinentesa/ haver d'evitar, molt estúpidament/ de pròpiament enraonar-lo.*»

«Féssim a tothom aparès que sense el gran patuès és com si no re mai no hem aprehès.»

«Ningú no se sent omès ni ofès, ni menys defès de sentir-se manumès, com quan si els parlàveu en horripilant 'dallonsès'.»

«En patuès serem tots amics, car, finalment, ens hem entès!»

«Mai més no hi haurà cap malentès, i un pic cascú comès i empès a emprar, distès, el patuès, no ens engavanya cap contrapès, tot i que portem l'arnès i el tió encès de l'heroic compromès, per qui cascú n'anem gratament ullprès i no gens sorprès, car que ho faci normalment prou n'és palès.»

I malament rai, vós, si no l'empràvem com cal i a perpetuïtat. Anàvem ràpidament a pitjor, i a trist trasbals.

No hi ha ressentida fava, ni rèprobes desenraonats, ni fotetes contumaços, que no demostrem fàcilment que són anacròniques irrisòries arcaiques andròmines, contemptibles i fanàticament zeloses a repetir, com autòmats, com maquinotes nodrides per l'enemic, les instruccions rebudes pels ignars tifetes qui dictaren les antigues supersticioses lleis, amassos de ximpleries inimaginables altre que per cervells molt malalts.

I ens enteníem, i érem entesos per tothom, precisament perquè les dues parts enraonàvem en patuès, l'idioma de casa, i no pas en cap carrincló algaraví imposat, del qual no en dominàvem, ni ganes, l'abominable ànima.

I qui es cregués estúpidament que cap altra llengua fora millor que la nostra per a nosaltres queia, moribund, cervell-corcat en mesquina enganyifa d'enfinya (o carronya). No es podia pas ésser més viltenible, *ecs!*

Alenàvem adamantins, i empaitàvem vers la gallinassa on pertanyien els quatre desgraciats que per estrany caprici es mostraven idiotament adversatius.

I passàvem a altre. No valia pas la pena de perdre-hi l'estona. Atroçment insignificants, qui s'hi mataria? Sabíem que Hèrcules no es rebaixaria mai a convèncer un simi de cap de les raons incontrovertibles que l'assistien. Incomparables.

«*El patuès és la llengua comuna dels patuesos de tot l'espectre, fins i tot els simpàtics captius en els cercles més microscòpics dels polsims que tant no tantalitzen els estranyats forasters*.»

Immergits en la nostra follia de mil·lennis, nosaltres — qui tribals sabem que ni la força física ni la moral no són sinó falòrnies de moralista, és a dir, d'imbècil, i que l'única força que de debò no cal ni és, és la força de la voluntat — i qui blau-lluents d'esforç, com sempre hem perseverat, i ara perseverem, ens cal encar perseverar — perseveréssim doncs encar, no fos cas que els temps venidors fossin adversos.

I que a aclaparadores ominoses onades, fins als genolls i els malucs, els taurons invasors no ens salvatgegessin, esporàdics i instantanis, de bell nou pels voltants.

Esdevinguéssim cascú de nosaltres lluminàries de cel·luloide, i adés sinistres i atlètics, adés encantadors i rampants, com ara l'Àgata i l'Agató, la tòrrida i el torrat, adolescents ben garbellats, reciocinadors subjacents, de qui la peculiaritat principal és l'elasticitat tant física com intel·lectual, convencéssim, totèmics, lliscant aeris pels argents vius i les escales de mà de les vies de comunicació, tant químiques com sísmiques, i a sacsades d'energia galopant, la resta de la nostrada humanitat.

Imposéssim-nos als impostors qui, amb sordidesa de camaleó ple de fastigosos tics, ens voldrien fer creure que no som prou universals, i que no passaríem pas la severament escrutadora inspecció dels reguitzells infinits de parots, ni burots ni parrots, afeixugats ni enfetgegats rere el barrots a les finestrelles de les cruïlles ni cràters del cel. Que d'una manera o altra, com cal pencar per a poder menjar, ens cal mostrar, amb urpes corprenedores, com els atots de nostres pudendes ens munten ventrells amunt fins a estavellar-se'ns, ardus i durs, a les ferramentes, on, tocant les tecles de queixals i dents, hi fan ressorgir, espontanis i furibunds, espurneigs de verbs melòdics i mai espuris, ni manllevats ni espigolats a prats i predis enemics, com ara esborronadors copròlits, que a ningú no fascinarien, instantanis, ni els durien, abominables cassigalls, a masturbar-se'n amb tendreses repulsives.

Malastrucs malignes qui ens voldrien, no pas mai més surant, ans enfonsats en estadis ni gorgs pregons claferts i curulls de plom fos.

Tant se val, nosaltres a la nostra, valents!

Cosmopolites, o reclosos i reclusos, tant se val, tots els qui teixim, assortidament i bigarrada, la inacabable filera espiraloide de la nostra hègira vers enlloc, molt enraonats, enraonem en patuès i prou.

I qui tothom que fes continent de fer altre, que es vegi constret, massa avergonyit, a esmenar-se de mantinent!

Amb això, m'acomiad fins a demà.

Au. Passeu-vos-ho bé.

En patuès.

(...)

25. (*Enigmàtics caníbals*.)

Enigmàtics caníbals se'm mengen amb parsimònia.

Te'ls guaites amb certa sorpresa —
desconeixies que fossis tan bo!

Nàufrag ben salat no els cal amanir-te gens —
ni bolets ni juliverts ni alls.

Veig que se'n llepen els llavis —
i que es diuen amb un esperit de cooperació molt de vantar —
de per què no tastar un bocí o altre particularment excel·lent?

Cru i mig rostit ets deliciós.

Si l'estúpid mite de la resurrecció fos ver
Només podies renéixer però de mant de cagalló dispers.

Això també —
una futura estratosfèrica vida eterna de fètid cagalló —
al cel dels desgraciats!

Fotríem goig!

(...)

26. (*Hi visc la vida fantàstica del fantasma travessant murs i cranis*.)

Mudadet amb parracs trobats als cossis
Sempre ocupat en mos estrictes deures
Pretenc no conèixer ni lleures ni ocis
Quan de fet soc a qui li costa de treure's
La son al jaç on totjorn jau com les heures
Jeuen als murs com tendons interossis.

Soc qui mai sense socis ni negocis
Quan doncs no dorm vol veure's sol i asseure's
Davant la finestra i fer-se la crònica
Del que s'hi fa — testimoni de l'enjondre.

Amb invisibilitat camaleònica
Inert espectador sempre em sé fondre
Al rerefons fantasmal i raure-hi
Silent i anònim — i remot i veí.

(...)

27. (*Darrer presagi de l'androgin*.)

Les cigales s'excitaven soles. Un ocell deia latament bona nit. Era el lent capvespre d'agost de llum groga, i serrells o celles de nuvolets roses, ocres i vermells, i aquell li semblava que era (com sempre) el darrer dia on viuria. L'endemà hauria nat a no re un altre zero.

Una oda li lliscava, mentalment, sencera, de la ploma al full. Era un miratge. L'odalisca asseguda dalt al replà de l'escalinata.

Al peu de l'escalinata, el gos blanc qui rellepava part de terra un plateret amb rasclums de llet i bocinets de pa xop. L'odalisca, madura, cansada, amb el seu vestit lleuger blau cel que el ventijol feia onejar suaument. I el monstre i el gos, de colons contràries. El gos se sabia pres i condemnat, car el monstre obria la gola...

Geni de la llàntia màgica, amb el llençol de ma mortalla per tot abillament, visc a la vora d'un asil per a psicòtics i la gent del carrer quan em veuen assumeixen naturalment que en soc un.

És un edifici gran, groc, amb portes vigilades, i sempre és d'allò més enfeinat, tota mena de vehicles amb buròcrates, metges, infermers, i bombers i ambulàncies, i els adoba-cossis acostumats (lampistes, electricistes, fontaners...), i amb el traüll no és rar que de lluny en lluny un boig o altre no es desfili fora clandestinament.

Quantes de vegades no hi ha hagut qui ha cridat la bòfia perquè em tornin al 'manicomi', que en diuen ells. Quan ho fan, els metges li diuen que soc conegut, i que «—*Que sigui lleig i estrany no el fa psicòtic*».

Tret que de vegades passa la vella boja i esperona els veïns, vol que em linxin. «*—Pengeu-lo, pengeu-lo!*» I no pas que no em faci por que un d'aquests dies un d'aqueixos 'justiciers autònoms' massa entusiasta no em foti, «*—Per al bé del veïnatge*» un tret al clatell.

Un tret al clatell — aviat és dit — i fet, això rai.

Mentrestant, ontòleg enxonxit, marfós entre les mandràgores i les resclosides rels dels mangles, em fic a somiar en geografies anacròniques, amb consistència i aparença de formatges de moltes de les pitjors varietats, i aleshores se m'hi apareix l'espectre d'en Florença, recitant: «*—Molt d'enuig i molta melsa!/ Soc l'esperit de quòndam ton amic Florença!*»

En Florença qui abans d'anar-se'n al front del qual ja no tornà, m'escrigué, amb premonitòria raó: «*—Sadoll de solells oceànics/ Enfeinat com bevre campió/ Vaig baixant pels esglaons balsàmics/ Fins on s'acaba l'horitzó.*»

Els nostres enemics, els pútrids buròcrates de la mort, anorrearen el nostre poble. Llurs paranoies de conqueridor de merdes només els féu jaquir darrere sangs i esglais, horrors i ruïnes — i merda — un heretatge evitern de merda. Tot això n'han tret. Aquesta és llur galdosa contribució a l'esterilitzadora maleïda 'civilització'.

Els esquerdats sobrevivents ens ofrenàvem a l'èxode.

Els deien de vegades als bòfies els metges de la casa d'orats per a refusar-me'n l'entrada. «*—La seua ànima d'escombriaire indestructible, retirat i tot, el fa tanmateix endreçar i acunçar tota mena de desordre sobrevingut amb l'amena avinentesa del traspàs de cascun dels nostres pacients. Contràriament a les obsessions intranscendents de tanta xurma, i a les molt noïbles*

dels psicòtics, la seua és un benifet per a la societat. Un molt servible i servicial personatge, a l'inrevés d'un psicòtic, ok? Millor això, deu trobra, que passar-me un altre diumenge o jorn qualsevol tot tancadet — enfeinadet i enfonyadet, no gaire bonet, més aviat dolentet, és a dir, malaltet, amb els quatre o cinc hipocondris seus tots alhora fent-li més mal l'un que no l'altre, molt preocupat amb la sospitosa blanesa de certs tendrums i tot. Morent, tothora morent, en son llarg, llarguíssim, crepuscle tenebrós... Al contrari, cal tractar-lo amb blandícies, s'ho mereix, molt útil en la gratuïta neteja, com asseverem, brau i bru, i cru i clau, en la futilitat del viure altrament que no extremadament polit.»

En terres estranyes, ensumàrem els aires amb oronells superdotats, i s'esqueia que trobàvem de xiripa oceans tot nous mai descobert per ningú altre.

Hi trobaríem així mateix temps segurament la musa, la mare maresa, benèvola progenitora de manta d'inspiració, com en Florença no la trobà al capdavall de l'horitzó, on ja no li romania sinó caure en caiguda perpètua, fins mai no arribar aquesta vegada al bon enlloc.

Ànima la seua com la nostra, poble desconfit, amb prou feines tolerada (no pas verament admesa) a les perifèries més ignotes ni inhospitalàries del més enllà. Els guls (necròfags espectres) ens hi devoren. Regalimen vitalitat òssia i muscular, i com més forts no es tornen, més no se'ns aprima la carronya. Desapareixem al fons dels inferns, com desapareguérem (o pus tost fórem desapareguts pels malèvols ocupants) del nostre racó terraqüi.

D'haver feta la feina a l'asil, em tornava a tancar a caseta. La ràdio em bressolava les hores amb els clàssics del disset, divuit, dinou...

«*—Atent a la finestra/ Sota el sofit asclat/ Esguardava els*

arbres/ Bregant amb l'hucarà.» Féu en Florença.

I l'imitava, recordant.

Extraordinària compenetració dels diferents elements quan són sols i es pensen que ningú no els sotja.

A les fosques rere el vidre de l'escènica finestra, el vent feia ballar animadament les plantes del jardí precisament fent-los portar el mateix ritme de la musica d'orquestra que encaterinat escoltava a l'interior.

M'havia pensat que només les bèsties ho feien, impulsades pel líric Apol·lo, però és veu que com s'esqueia amb la musica també lírica del seu fill Orfeu, també saben ballar les plantes, vós — i les pedres i els arbres sencers i tot...

I no cal dir que el mateix vent orquestral, és clar.

«*—Rabejant-me en la dissolució/ Crec haver trobada la solució:/ Mort és quan em divertiré més/ Serà mon pus sonat triomf ni succés.*» En Florença ho escrigué caient a les bromeres esborradisses d'on la darrera cascada no s'escorria.

Als pobles estranys, ningú, ni mascles ni femelles, no ens volia donar pel cul. I prou patíem. Tan lleigs ens hem tornats? Tanta de pudor no fem? Ai, redeu, temíem que n'acabaríem tot constipats. Que, amb tant poc ús, pobrissons, als budells culans, se'ns hi farien taps. Llas, vós, tant que no desembussaven, les amoroses introduccions i en acabat els agraïts comiats rectals!

Aleshores me'n vaig adonar; algú havia fet córrer que veníem no pas d'un planeta inconclús, ans d'un planeta momentàniament exterminat pels déus de la natura, car s'hi havien fetes espècies tan odioses que només cercaven la destrucció de tothom amb altri

amb l'autodestrucció. I que doncs només hi devíem ésser per a transmetre el virus de la malignitat. I el rum-rum (fals) corria que es veia àdhuc que tothom qui mai havia gosat la introducció rectal havia vista encontinent sa tita tota reduïda a mesures irrisòries, si doncs no pas a cendres, pols i serrills.

No hi havia manera de contrastar aitals tan arrelades maldiences.

L'únic recurs fora d'emigrar a terres encar més estranyes. Prenent potser coets crònicament anacrònics, abruptament desenterrats pels manifassers arqueòlegs, escorcollant i escorcollant els fons insoldables de les quimèriques babilòniques hermètiques fonts d'aquelles que restauraven la jovenesa, i un cop dins fotre's la frontal ensopegada a cap cràter com ara llunàtic, d'on les formigues gegants no ens reben amb les antenes molt encuriosides, i d'on, nitament i furtiva, tantost no assabentar-nos-en de llurs mètodes de civilització no fugíem novament, no fos cas que l'endemà sempre fos massa tard, i ens trobéssim que venien a reclutar-nos per a llurs rutines. Ens despatxàvem, rebotits, a d'altres mons on mai no seríem acceptats, i d'on d'esquitllentes sempre aprofitarien els íncoles de tornar-nos a enviar, un cop morts, al món extingir d'on ells creien, obtusa gentalla, molt equivocadament, que no procedíem.

Com certes esponges abissals, el nostre poble tot esborrat feia onze milions d'anys que hi vivíem, terra nostra que amàrem amb delit, quan aquell monstre deceptiu de negra saliva i milions de potes d'aranya peluda es tragué la màsquera.

Semblava de molt lluny un angelet, vestit arreu amb pells enlluernadorament blanques de xai. Mes tantost no badava la pútrida boca, ses dents i queixals corcats esfereïen. Monstre tot d'impol·luta llana qui es tornava dòcil cuca tota negra i de pèl llis damunt la pell nua. Més a prop el creies mig mort de fam, i llavors te n'adonaves, el monstre llanut era evident que patia de ràbia.

Aquell fou el principi alhora de l'oda a l'odalisca i de l'últim aterridor presagi.

L'endemà s'hauria fos. Un altre zero per al no re.

(...)

28. (*La magnitud de tota fugacitat és sempre negligible*.)

On em ficaven? Hores de disbauxes s'hi establien amb les intoxicacions. Allò es calfava massa — una xafogor asfixiant — vaig sortir a passeig.

Per ordres de la dona, a conys aliens ens és perpètuament defès de mai anar-hi. Anuents sempre en tot obeíem.

«—*Si no en vols ni mai*», feien les reputades putarres de l'indret. Subversiva intimitat. D'on les han tretes? Hi deuen haver arreplegades les noctiluques dels xamfrans, i les bustuàries (meuques nocturnes de cementiri) qui esquena-dretes carden damunt les lloses, i és clar les senyoretes dels convents i d'altres escoles religioses, tan reprimides durant els dies lectius i en conseqüència tan descordades en avinentesa de permís i de vacances.

Eren escoles, pobrissones minyones, dedicades sobretot a anar contra la salut i la higiene. Les diabòliques monges les sotjaven

tothora que mai no se la pelessin. Ni a les latrines.

Alliberades com es rifaven de les ridícules vel·leïtats autoritàries dels ignorants pontífexs de tota mena. Llurs monòtones monçònegues eren escarnides de faisons meravellosament cruels, precioses jovencelles.

Apolàustiques, enjogassades, amb els conys remintolant suquets i regalimant moquets, no podrien mai pas estar-se'n, i semblaven no tindre'n mai prou; orgasmes a repetició, de tal faisó que durant la setmana es veu que pateixen de dolors als perineus.

Llurs conys molt golafres semblants als abdòmens mesells de certs fartanes qui se'ls sadollen fins que n'esdevenen perillosament sangfosos.

Una d'aqueixes delitoses noietes, jo s'escau que aquell jorn era netejant a la clínica de la carretera d'Oakdale, quan la puta bòfia la portà a la clínica, encarregats expressament pels betzols pares de la força bonicoia noieta. Filla dilecta, colomí, de pares maleïts.

El metge era un d'aquells pocs qui són íntegres i diuen simplement la veritat. Els pares i la bòfia, codonys si en fotien, d'escarafalls, amb boques que treien bromeres verinoses. Quin escàndol de deslllorigats sense remei. Hauria d'ésser la senyoreta qui els portés a tancar.

Acusaven la noieta de 'nimfòmana', i no sols d'aquella inexistent 'malaltia', ans de nimfomania agreujada, 'nimfomania a regnes descordades'.

Deien que allò no podia ésser. Que calia tractar la noieta. Tant durament i despietada com calgués. Per a dur-la al ramat de la hipocresia imperant. Car es veu (no se pas si els criminals acusadors deien la veritat) que la trobaven cardant als llocs més

desesperats. Dalt les cadires dels funiculars damunt les fondes valls nevades. Leri-leri al darrer replà trencat i sense baranes de cap penya-segat monstruós del gran canyó. Dalt la gàbia dels vaixells de vela en vespres d'estrepitoses tronades...

Molt sensat i amb veu calma, el metge bo, bo i apaivagà la cosa. Els va dir que no es pot anar contra les tendències naturals. Que cal afavorir-ne les beneficioses, i no pas les maleficents; si reprimim les bones (les naturals), són usurpades per les dolentes (les imposades), i aleshores malament rai.

Va dir que es desenganyessin. Que no hi havia re a guarir. Al contrari, que n'hauríem d'estar tots contents, una manifestació tan natural. Allò és salut mental.

Car cal permetre als diversos òrgans de rutllar a llur ritme natural. Que és normal (en el bon sentit) que certes femelles (com certs mascles, és clar) passin per temporadetes de verriny, de zel, de 'furor' uterina i de l'altra. D'admirables desigs de cardera, d'aproximació íntima al proïsme. Res de menys blasmable ni de més 'vantable'. No s'han de ficar mai tanques als molt salubres instints que per higiene demana el cos. Que no s'ha de fer mai cas de sectes amb dogmes irracionals i d'enrabiadíssim odi, creades per repulsius fracassats qui no saben com destruir un món que els tracta com es mereixen. Com uns infames emmerdaires.

Que els psicòtics cal cercar-los sobretot entre els irrisòriament auto-proclamats 'normals'. Els 'normals' amb idees, sovint ben amagades, molt idiotes i malèfiques. «*—Aqueixos ens hauríeu de dur que els tanquéssim, i tractéssim de tractar-los com cal. Intentant de treure'ls aquelles idees tan 'normals' que els engalipaven desgraciadament, és a dir, idees extremadament ximples i puerils, que només un tocat perillós es podria empassar.*»

Ací el metge me n'adonava que no volia especificar. Prou sabia que gairebé el cent per cent de pares esdevenen criminalment 'normals', i que pràcticament tota la grotesca fauna bofiesca pertany a les sectes imbècils per a imbècils imbecil·litats a graus roents i esclatants. És universalment conegut.

(Tot allò em feia pensar, mentre fregava discretament, en el gens ètic doctor Guit-Llem, de la clínica del mateix nom, home molt devot, i doncs molt cruel, un home 'sense manies', qui ell sí que et 'guaria' totes les 'malalties' inventades, 'malalties' de dones gairebé exclusivament, tot i que 'guaria' també l''efeminament'. Si els malignes repressors haguessin portada la jove beutat a la clínica del Guit-Llem, no hauria pas estat la primera a ésser 'guarida' de 'nimfomania', com d''histèria', com d'altres irreals complicacions 'femenines', com ara de 'deliri ploraner *gargòlic*' (?), 'malaltia' descoberta pel seu equip de malparits.)

Segons amb qui, cal anar sempre amb peus de plom. Fins i tot, de cops, quan fas de metge.

Si era com jo, un no ningú, xipótol qui ja no pot xocar ningú, podria parlar-los una miqueta més clar. Un metge no. Un metge ha de prendre addicionals mesures per a no perdre posicions. Només li mancaria això. Havent estudiat com ha estudiat, segur que pot dir allò que jo diria (si gosés) als ignars i molt batallers sectaris, tret que de faisons molt més fines i doncs qui sap si convincents. Dic qui sap, car els enverinats pels dogmes de l'estupiditat són molt difícils, per no dir en els de més dels casos impossibles, d'extreure, amb bones paraules, de l'abassegador femer on la maligna societat no l'ha ficat.

«—*Sorry, no superstitions*.» Li dius al qui et vol convèncer d'absurdes falòrnies, tant les religioses, amb les horroroses criaturades i superxeries dels idòlatres, com les dels altres polítics i tant d'altre merdós qui et predicaria 'veritats' de maleït trampós

o de boig sense remei.

Nul·la evidència per a llurs dogmes d'idiota. Zero prova que cap de totes aquelles collonades que et volen vendre es basa en cap mena de realitat. Cap mena. Ni una.

Com pots conversar amb algú qui creu aquelles ximpleries, que viu en un món sense lògica? Per això és més fàcil no dir re. Passar avant. Mormolar, «*—Em sap greu, supersticions no. Un altre dia, gràcies*.»

No cauré en cap parany parat pels massa estúpids. Llurs arguments fan cagar. Qui voldria mai ésser tan menyspreables de voler penetrar al cercle innoble de llurs credulitat (llur 'bajanitat', llur 'babauïtat').

I els podrits predicadors qui prediquen la infame falòrnia dels fètids tifetes, llur folla i molt maligna irresponsabilitat del constant conreu de tanta d'irracionalitat... n'hi hauria per a silenciar-los tots. Tanta d'inconcebible dolenteria!

Amb el bisturí a la mà, vaig sentir el 'meu' rar bon metge qui rumiava, amb tota la raó, «*—La invenció del metall que tan fàcilment nafra la carn és el punt més baix de la història de la humanitat*.»

Fou llavors on, seguint l'impuls conatiu, m'obrí el ventre de dalt abaix, o inversament, o de biaix, no ho sé. Tot és que, reflectida al metall del reflector se m'hi emmirallava la repugnant samfaina del meu ventre obert. Amb qualque mena d'insensibilització química, no hi sentia cap pessigolleig. Si la infermera ho hagués aprofitat per a xuclar-me la xil·la, no hauria tampoc sentit re, cap esgarrifança ni succedània petita vehemència de plaer.

Ànnua operació d'exploració pels més recòndits indrets de la

misteriosa espluga troncal. Com a d'altres dones els de la sepulcral vagina. Obre-t'hi l'ombrel·la rosàcia i destriant-ne de l'endevinalla els vímets intricats. Por de morir sempre m'ha fotut portar vida estreta. I en avinentesa de tanmateix acostumada operació no pas menys, més. Irats sorolls. Miols, o millor, grinyols i garranyics de gat enrabiat. Lentament, va creixent l'ombra del fosc gegant. Per quins ultratges primitius no ens cal passar?

Quan em despertava, el metge, abaltit albatros, encar era plantat vora meu. La infermera encar no em xuclava la xil·la. Cap infermera mai me la xuclà. Deu ésser una xil·la molt poc avinent.

Així mateix, com cada any que m'operava, em feia l'efecte que potser em llegien en les neurones del ventrell la breu crònica anyal de la meua sempre curta i trista vida. Com m'endevinaven els somnis si doncs no?

«—T'hem toltes tres o quatre cosetes.

«—Ah sí? I ara què en farem sense?

«—No re. Millor. Te'ls mires com petits dimonis penetratius. És com si te n'havíem exorcitzat.

«—Ah, que ben posat, noi! Tot comptat i debatut, tanmateix, no trobeu, doctor, que tot plegat és maledicció?

«—Què vols dir?

«—Com si no fos prou maledicció d'haver un cos, hem de patir la maledicció afegida que aquest cos maleït hagi de menjar. Hagi de menjat amb un ventre, nihilista molt barroer, al qual tot allò que li dones per compassió t'ho transforma, molt desagraït, en merda!

«—Fatalment així som, Rigolet. Rigolet de pa sucat. No hi ha cos

al món que no sigui maleïdament mal parit. De necessitat.

«—No ens hauríem de voler ànimes?

«—Ànimes, ànimes, senyoreta, diu. I segur que somiava que li xuclàveu la seua lamentable xil·leta de no re. No us n'adonàveu que trempava en plena operació?

«—Sí, però allò i no re era tot el mateix.

«—Bé, gràcies, senyoreta, i gràcies a vós, doctor. Que per molts anys que, bo i operant-me, pugueu fotre-vos-en (i en tàndem si pot ser), i fotre-vos-se'n panxots, a les meues minses despeses.

«—Apa, prou. Empaqueteu-me'l i cap al llit ben acotxat.»

M'acotaven les fímbries de la bateta i, cul-tapat, m'ajeien en cotons fluixos, com centó de residus malsargits o com precària mig descosida vànova d'escapolons, i la irreversible bonança de la intoxicada nit m'embolcallava d'afegit.

Somrient sabia que en tot cas m'estalviaria la xanxa grotesca de les llefiscoses absoltes. Relliscaria astut conc avall, per l'esvoranc de la foscor absoluta del no re.

O, sorprès un cop més, feia cap a cap nou matí ben esporgat, d'harmònics crisantems, i arbres verds i amb ocells. O amb bombolletes d'autumne als tollets que les alegroies granotes prendrem per propícia granotera on ens banyem, ens banyem, i ens banyem...

Per al capdarrer, què? Tant se val, tant se val.

(...)

29. (*Antics druts de na Sofia*.)

Els paquiderms de tota mida, dels diminuts als cosmètics, vull dir, còsmics, havien esdevinguts tot de sobte un vespre d'abril epistemòlegs diplomats — sabien de tot i d'una mica més, i t'ho podien explanar molt planament si de per cas els feies cas.

Calia tindre prou lleure per a absorbir tot llur coneixement sobre el subjecte en qüestió car s'hi estenien a lloure. Hom s'hi ensopia, segur. Això dels filòsofs és collons feixuc. Ningú no acaba d'entendre'ls mai, tret potser d'altres gents de llur mester, si doncs no fos que ho fessin només veure.

Eren paquiderms carregats d'anys, arcaics, i a llurs pells s'hi havien fetes crostes superposades de líquens.

En acabat de delicades centúries on la insolent opressió dels impertinents usurpadors disfressats d'amfitrions no els lleixava com qui diu ni respirar, i llavors de dura estricada per agrests paisatges d'histriònica orografia, amb boteruts doms d'estranys i amenaçadors ressons damunt els cràters d'imprevists tàrtars, reaparegueren, contrastats pels eclipsis molt sovintejats durant aquella altra decadència còsmica, on incognoscibles pous de malson no s'obrien de cop descuit a qualsevol pas que fotessis, i on els afeblits estels qui covaven antics ressentiments s'atiaven, amb enterques cordes, a sotmetre's a òrbites rebeques, com vaixells enxampats pels torniols insobrables dels vòrtexs d'insondables grisors, i a fer-hi tombs eviterns, innocents artefactes segrestats, víctimes ara mateix d'autòpsies infinites.

Entre els clarobscurs dels aiguamolls, reaparegueren, com dic, aquell vespre d'abril a tall del cuguç Vulcà, és a dir, conills, nus de cap a peus, res a amagar, sense cap mal drapet enlloc, que els tapés aquell tapet llur que els penjava entre les cuixes. Cap perill. Cap simulacre de lubricitat no els suraria entre ridículs panteixos de l'entrecuix. Embalbits, lànguids, flàccids, per les diferents propvinents eternitats, cap recorregut no seria mai pus possible per a aquella gimnàstica que només t'estigmatitzava d'albardà habitant de cap molt empastifadament anihilada galàxia, amarinada d'origen exclusivament per energúmens, quòniams, marcolfes i tifes. Vergonya còsmica d'un univers d'allò pus malfargat, malforjat, malgirbat.

A despit de tota ignominiosa crítica o fastigós afalac, es mantenien totjorn impertorbables, com llurs mateixos excrements que queien amb sec patatxap quan menys t'ho pensaries; de vegades, amb cada patatxup feu una sarcàstica rialleta, considerada pels filòsofs molt definitòria de qui de debò no sou, és a dir, uns imbècils sense remei.

S'han retransmesos, amb clares eines de puixança i amb sagnant aplom, a l'eixorca actualitat. Amb atrabiliari triomf d'esquerp silenci, es rabegen uns instants a la tèbia neu, i amb agra caòtica actitud, crus, s'hi refreguen amb exasperants estríjols. Aücs de coiot i badalls de llunes els reben com cavalls llavorers desmenjats i esvaïts per les morfines que s'exerceix per esport pels aires impregnats d'aquelles endreçúries.

Put a romàtic. Ve del verdet que acompanya l'anòmala inundació del budellam de l'univers. Enyors de paròsmies. Una estossegosa bromera es condensa arreu (turons i carrerons, sumptuositats i ronegueses, corriols desembardissats i esgardissos indesembardissables), que despietada, ineluctable, transforma en defallents els adés més enèrgics dels individus, els llagosts, les

nogueres, les òlibes i els muricecs. Nafres, verins, forrellats i userdes. Escumes, estalzins i bèl·lues entrem en convalescència i eixarreïment i eixorquia, i no tombarem full que no sigui el de la molt oprobiosa fi.

(...)

Ens jaquiren generosos qualsque «principis estètics d'harmonia al tendre reialme de la perfecció».

Com ara,

«—Qui t'obligui a fer una feina que et desagrada és un enemic de la humanitat.

—Es mereix un càstig condigne.

—Aquest xiquet no ha comprès re.

—Hem ops de metre'l a garfis del saig carnisser.»

(...)

«—Hem reeixit a perdre totes les batalles.

—Això vol dir que guanyarem la guerra.»

(...)

«—Sempre a la tasca, i sempre esperonat, i a les envistes de la llibertat — com tot bon català.

—Sempre camaleònic contra el poder.»

(...)

«—Cascú que es cardi sa xicota, i no la xicota d'altri.)

(...)

«—El teu cap és una carbassa. Buida.

—Una carbassa que has d'omplir de substància.

—Una substància, com més sòlida, és a dir, assenyada, millor.

—Tot i que saps que, tard o d'hora, tota substància serà malaguanyada. Que la carbassa, traucada, s'anirà buidant fins a buidar-se del tot.

—Del tot.»

(...)

«—Ull viu com el mesures.

—Mesurat, el temps és sempre escàs.»

(...)

«—Tot a l'univers té data d'extinció — inclòs ell mateix, és clar.»

(...)

30. (*No, no. No seràs pas mai tan ruc d'arriscar-t'hi*.)

Perplex davant l'atac sobtat de les innombrables gavines qui s'acarnissaven sobretot amb els cristal·lins, jo, un homenet de coratge nul, gens ardit, volpell, covard de mena, no sabia ja quines altres ulleres ficar-me. Sempre he portats aclucalls, de manera que no hi veig del panorama sinó una minsa parcel·la que de més a més amb l'edat minva i minva. Semblava, però, que amb allò no n'hi havia prou. Les endimoniades gavines es veu que tenien ordres estrictes de jaquir-me orb a cops de llurs becs metàl·lics.

Mentre em demanava quines llengües es parlen al paradís on aviat em tocarà d'anar si allò segueix gaire estona així, ni si entendria com xerrotejaven els condemnats qui ja hi eren, portava un entrepà al tast menorquí, de pasta de tomàquet i xocolata amb sobrassada, a la butxaca i em vaig estampar una llesca a cada ull i les gavines testimoniaren que mos ulls havien reeixidament esclatats i, missió acomplerta, foteren si fa no fa el camp. Em jaquiren en pau, i amb els parracs mateixos que m'abillaven em torquí, i au.

Ara diré que allò dels aclucalls i les ulleres de Sol, no era re arbitrari de ma part. Essent un estàtic qui sense moure's esguarda de continu arreu i enlloc, si mai s'esqueia cap malvestat o malaurança davant meu, m'acusaven de mal ull i em linxaven allí mateix, com d'altra banda sempre han volgut fer, i qualsevol dia ho faran. Prou els conec, tot i que són incomprensibles amb llurs manies de capdecony sense remei.

Què hi havia vingut a fer prop la platja? Préssec que soc hi venia a espiar les verges de pell fina i greixet subcutani qui jugaven, acrobàtiques i aromàtiques, al cald sauló. Llurs cloqueigs i

rabeigs, solfeigs simultanis, m'omplien el magí de molt patètics idil·lis fantasmals i il·lusoris, incompetents pellerofes d'impossibles idees eròtiques; i en acabat la veu angèlica que obstinadament em rau a les rels flonges del cervell em transfonia, en llargues sessions, acords i arpegis de seriosos entretocs.

Com tot espieta diplomat, ho faig de ben amagat. No ho podria pas fer de gens a prop. Massa rar, raret, rarot, massa esguerrat, físicament i doncs mentalment.

Tant se val. De cada noieta, son cony és enze perquè hi piquis i caiguis amb allò doncs a la gàbia o al bertrol (o a la presó) (o al cementiri). Sempre ho has sabut i per això sempre te n'has estat, de mossegar-hi, ham de condemnació. Sort que el teu aspecte repulsiu i com mai reïxes tanmateix d'enflocar-te, a tall d'albardà pobret, t'emparen de tot perill per aqueix cantó.

La saviesa rau només en les minúcies. L'espectre de la mort és multifacètic i apareix de cop sobte pertot, tant se val quan ni on. Ningú no ens n'escapem. Conte cruel és viure. Res no hi fa re. Tant se val com, tot és igual.

Eu soc cell qui, diforme, és sols l'ombra inconspícua de cella qui em comanda, ço és, na Luxúries. En pateixc tot l'espectre de símptomes i desordres que em provoca, gàrgola rosegada pels anys i llamps.

I quan més cec no soc, millor no veig l'ombra de na Luxúries, deessa qui, de tan diàfana, s'afaneix, ço és, desapareix tantost no apareixia i temia caure en la temptació d'allargar la mà.

Ara, orb, no hi espiaré. Enlloc. Món buit. Ulls clucs. Me n'hauria de tornar a casa — si n'encertís la via, l'esgardissat corriol, és clar.

Ni de casualitat, carallot. Desconhortat, assegut al timonet de la

bona sentor, somric, com tip escurçó. Sord com ell, esperaré la nit, flasc gripau, i m'aixecaré llavors. Potser m'atansaré sense engronys vora l'aigua. Una aigua glacial i arrogant, amb sals desinfectants, amb la qual, revenjaire, pagaré els meus gèrmens qui amb assiduïtat, sense ambigüitats, m'entrevenen les plagues. Em sembla satisfet sentir-ne ja els gemecs, només per la intenció, abans i tot no m'immergeixi.

Una nosa al si, a la sina, un pes pel traspàs del temps. Emocions, recances, enyors. Ah, glòries pretèrites, ombres fugaces!

Era de jorn i hi veies. La nit no es despertarà ara jamai del seu malson.

D'ací endavant, cavalcades de walkíries fins a la fosa final. Batalles de titans qui es van desfent mentre aixequen les monumentals roques per a llençar-les avall.

Els contemporanis, ai, tots llençats a l'avançada ineluctable de l'estupiditat, com més anem més degenerada. Tot va a pitjor. Els qui vindran darrere, si en venen, no veuran ni viuran, convulsius, agònics, sinó desastres de molt vergonyosa terminació. La follia, la brutalitat dels elements retributius no tindrà parió.

Deliri global, oblivió total. De bracet, ballem, damunt les runes que foren insultants gratacels, amb na Kin Kony. Goigs enlluernadors, sense vaccins ni d'altres obsoletes obstruccions.

Tot allò rejoveneix màrtirs adés zelosament afligits.

Te'n recordes? Era *una* goril·la monstre. Quan li guipàrem, aixecant molt els colls, la xona, en romanguérem astorats, garratibats, els ulls ens fotien el camp de les òrbites. Tots diguérem, ensems, *«—Quin cony!»*, i així l'anomenàrem, *Kin Kony*. I comprenguérem d'una tirada, així magníficat, què era de

debò allò.

Era la boca del drac, l'uix vers l'avern. Tots els damnats eixíem a l'horror de l'infern del món, exasperat exili, per aquella porta d'excessiu esglai!

Tots els ens existents cerquen adelerats i a les palpentes l'enemic qui els empeny a totes les misèries i desventures — no cal que cerquin pus! — l'enemic són les mares, propietàries exclusives de les portes vers l'infern! Les xones devers el maleït desagraït abís infernal.

Se'ns atansà enjogassada, fent sovint colossals gambirols que, i amb quin encant, ens omplien de florides exclamacions, no gens lúgubres, tot i els milers de morts casualment trepitjats, car els trepitjava sense rancúnia, amistosament, sense cessió (o accés) de ràbia, amb seny i tranquil·litat, de faisó pausada, com tantes de guerres d'exterminació total no havíem endegades tot al llarg de la nostra tendra història de molt humanitaris humans.

I amb el millor estil dels clàssics, dèiem, *«—Pse. Me'n refrec. I al capdavall, què? Això rai, de res altre besunya no n'haig. Tot m'està bé. És natural.»*

Va esclatar el matí i encar era dins l'aigua. Hi havia tot de papallones a la platja. Multicolors. No sé pas què hi libaven. No hi havia flors.

No hi havia flors. Què se n'havia fet? Potser s'havien fetes malbé durant l'eterna nit.

Tot es fa malbé, àdhuc el mal, àdhuc el bé.

No eren papallones, eren quatre o cinc escarides falenes del cap de mort. Mals averanys. Força rebregades. Com si tornaven de cap

desconfita. A morir a casa, tips de la contesa. Hora de desfilar. Aviat hi hauria, inconscient, la gent estúpida qui entrevé aqueixos llocs.

(...)

31 (*No tindran jamai cessament mes desventures?*)

Molt pertorbador, de continu el crestall s'encadellava fermament al solc, la metxa a la caixa, i allò, prohom molt prohomenot, m'ultrava i m'ultratjava.

L'obscenitat m'ennuegava, em marcia, em duia a emaciació i cremació, m'esmolava l'escalfor d'una inconcreta silenciosa ràbia.

Mos mai no escollits acòlits, indesitjables embarassaments, arnats, furtius, fragants, simiescs, geperuts, un gruix de la pitjor de les catèrvoles, xais sarnosos qui s'eixataven en orgies i disbauxes de sangosos tendrums que els entre-espetegaven fastigosament; prou me n'adonava — com de l'obsedida mestralada que bufava sempiterna, no minvarien mai de xeringar-me, apegalosos obstacles, inextricables berrugues.

La lacònica, més luxosa solució raïa segurament a fugir vers el no re, exclòs totalment de l'actualitat. Com pèndul, d'enlloc, arreu, i d'arreu, enlloc. Amagat i adaptat (potser adoptat) per les corberes, les guineueres, les faisaneres, les barrufeteres, sardònic, esgarrapós, pruent, roent, cruany.

Invisible i veient-los.

Columnes adients d'heterogenis calidoscòpics penedits passaven perillosament a trenc de la frau, llurs closques opaques tremolant amb la possibilitat, vull dir, la probabilitat, d'estimbar-se milles avall.

De llavors ençà que havia romàs amb els primitius qui no sabien ni sabrien mai de lletra. Flocs i folc, i vastes guinarderes, i vagues universitats de pobles sense parla. Benedicció duradera.

Cada zombi qui enxampàvem el fotíem a la caldera on s'hi feia el brou de zombis, plat típic de la tribu.

L'arlot Simplici, descendent dels Ça-surera, era qui ens en fornia amb més assiduïtat; en realitat, tot el seu arsenal de carn humana a consumir consistia en barjaules zombi, de les quals la màxima seducció eren, és clar, llurs carn ben fetes, ferumejades, ço és, en un mot, podrides; en acabat, tant en sopa com en olla barrejada, allò era per a llepar-se'n els bigots, a part que no fos valeriana per a l'ànima, consol de pecadors per als molt penedits guerrers... (efímerament penedits, car després de tips, tornaven a llurs fictes dolenteries, en realitat beatituds molt beneficioses per a la inerme plebs, de qui la nostra auca d'obsedit estudi oral en dèiem '*Lliçons del Ben Estrebar la Pota*', car quina altra alternativa ens rau enlloc que d'espitxar-la elegantment — el mínim, i el màxim, que podem fer...?) doncs bé, guerrers, dic, per a la supervivència tan cruament amenaçada del nostre poble, llavors com ara a trenc d'extinció per la invasió d'aquells rats infectes, els covards 'conqueridors'. Només dec romandre jo, fetal, i qualque altre perdut embolicat en pliques secretes, sobres hermèticament tancats contra els contratemps del temps, com ara antics palimpsests enfonyats a les esquerdes de qualque abrupte congost de pedres ígnies mai visitat per la seua mateixa intrínseca inaccessibilitat, d'on estranyament, com dic, i inlocalitzables,

guipàvem pilots aflotonats de zombis qui se suïcidaven en massa. Ens assignàvem a tort i a dret, i a la babalà, les estúpides collonades d'atrapar-ne cap, i fotre'l directe a la caldera, a tall dels mítics Perets de Baix a les Calderes.

Cos abolit, tot ho comprèn, car només treballa ara amb el reialme de la ment. Mec sense passions corporals, mai no t'ha calgut guanyar gaire re. Guanyar he guanyat quan guanyar m'ha convingut, havent sempre estat més fort que el més intel·ligent, i més intel·ligent que no el més fort

De petit, ja havia vist de cops el món com de debò no és. I li deia, «*—Padrina, tot el que vulguis, molt bonic i molt lleig, però tu et moriràs, i mon pare es morirà, i la mare es morirà, i jo em moriré. I s'ha acabat*.» I, pobra dona, tot i que es pretenia religiosa, o potser ho era, no trobava resposta. No gosava tampoc omplir-me de les absurdes gitarades dels capellans; per comptes de què, què feia? Corria a la cuina, agafava un got llarg i hi ficava llet i hi batia un ou, i hi afegia un raget de Picon (o d'altre licor amb quinina), i remenava corrents aquella panacea, la llet de polla, i em deia, «*—Beu-te això — s'esvairà l'ombra*.»

«*—Pensar fa de rucs; 'et tol de ton delit'*.» 'Autoanorreatius' pensaments, ausades. Un altre català 'autoanormatiu', fuig dels enganys i les brutalitats dels bàrbars invasors i pren el tren fantasma al Gaió. Son pliu o pletge és de mai no tornar que l'aire perniciós no s'hagi ans esfumat, tret que ai, es veu que es va tornant més perniciós que no mai. Crueltats despietades. Envits inversemblants dels moribunds herois, de qui ningú no en sabrà mai re. Què s'hi maneguen? Es debaten al buit.

Lleixa't d'aqueixos agres feixucs curumulls, preocupacions, i empassa't la metgia balsàmica, llet amb ous i Dubonnet, i degluteix-ne a betzef, i fes-ne glops entre calfreds, i vincla el clatell cap enrere, i depeny-te, pinta't, titella momentàniament

esmenat, ja no més tan trasbalsat pels carnatges continuats, esfilagarsa't com a l'oratge els ximecs (que són els capellans del furiosament predicadors oceà).

Ferotge pusil·lanimitat la teua que totes les vicissituds adverses assoleix d'acceptar amb un somriure tort, esdevingut antisèptic, trobant que tot esforç és absolutament debades. Basteix, això sí, mancaria més, seriosament escruixidors frescs de sollada feblesa. On? Als edificis visualitzats pels ulls interiors que un buf de no re duu a perir parteres.

Cap altra propietat que els edificis somiats despert i adormit. Totes mes propietats al món en realitat limiten amb la pell; només em pertany el cos, que acomboia mon acoquinada ànima pels guipurs o pus tost teranyines del laberint del viure malaurat.

Per a respondre a la qüestió posada al començament: «—*No, noi, jamai.*» O sí, amb la mort, mes llavors qui se n'assabentarà?

(...)

32. (*Tots mos antics monuments exposats al ludibri públic.*)

L'home rabassut havia caigut a l'assut, mentre jo abaltit home petit m'estimbava al llit.

Vaig tancar la ràdio, i em vaig ficar a pelar-me-la.

Era momentàniament encallat en la redacció de la meua novel·la,

que es deia, «*Supermundanae Antiquitatis Monumenta*», i era, si la descrivíem a l'inici, «*Una gran novel·la de suspeses emocions, a la qual només li manquen uns quants de fulls del començament, uns quants de fulls de la fi, i uns quants de fulls del mig; altrament, vós, quin excel·lentíssim superlatiu document ans monument!*»

La inspiració em tornaria, un pic ben satisfets mos ops sexuals, llegint obres magnes, sensacionals, de l'antiguitat, només igualades (esperem-ho! confiem-n'hi!) per la meua novel·la magnífica — un cop enllestida, és clar.

Ist das ein zu hohes Ziel? No crec pas. No em coneixeu de debò. Eu so cell qui és subtil, és ferm, és esplèndid, i fa prou goig, patxoca, pobrissó, i segurament il·lusió, una sempiterna promesa universal...

Haig o hec de més a més una gran imaginació; totjorn so, contant-me hipotipòtiques faules, somiant truites, i en el bo de la truita esdevenint-hi element molt llausanger, l'eunuc pus estimat al serrall del bon soldà. Per exemple. I tot i que llavors collons, no gens, hec un vit negre ample i llarg com cagallonot. No, això és massa lleig, pejoratiu. Car... No pas que em pudi! Ni pensaments. Volia dir com una pixota, un trepang, un tirony, un virot de frare, un carallot de moro. Un vit que es pot estendre fins a tres metres. Per a enganyar els qui em voldrien toldre, git enrere vísceres diverses que això rai, car em tornaran a créixer, o trec fils pruents i malparits, i molt enganxifosos, que et t'espatllen l'aparell i et desmunten l'engranatge, i és clar que et descoratgen; i puc produir així mateix una puta toxina que duc per si em fots mos i que es diu holoturina i posseeix un ample potencial, no fotem, sifonòfag. Així que vigila.

Potser m'estic presentant com un mec massa pedant. No pas que només llegeixi els supermundans monuments de l'antiguitat.

També, per a distreure'm, llig de trast en trast obretes de 'hard-noir', tret que és clar, no soc tan ruc, i abans d'encetar a llegir el 'paperback', això rai, n'arrenc i n'estrip els primers fulls, amb la coberta del davant, i els darrers fulls amb la coberta del darrere, i és clar, uns grapadet de fulls del mig. La historieta esdevenia molt més interessant, i creïble, no fotem, és clar, més natural, com la vida mateixa.

Cap animal dels qui vivim, visquérem o viurem, sabem, ni sabérem, ni sabrem, com naixíem ni com l'espitxàvem, és a dir, la nostra vida, que no fos ficta, és a dir, irreal, com a les novel·letes, no té de debò començament ni final que hom pugui capir, copsar, comprendre. Quant al recapte entre la fi i el començament, tant se val, és completament indiferent, ens toca allò que ens toca, i endavant. No fotéssim cagarel·la, tota la resta és fada literatura.

Còmodament exclòs, biez-boignik (ateu), sense déus ni corrosions semblants, cap compulsió idiota m'erosiona la impenetrabilitat de l'ens que em va ben parint, sense confrontacions ni lluites cagades amb l'estúpidament didàctic l'abís, qui et voldria donar lliçons merdoses, que et cal de totes totes sempre evitar, com els vertígens i les pèrdues de membres.

L'abís et vol sempre abjectament minvat, estripat, esbadiat, amputat, escorxat. T'impediria de prendre mai la iniciativa i al contrari, allò que fotria fora sempre de barrar-te tot accés a les més sexis novícies ni neòfites les quals tanca i degrada de per vida als seus convents d'horrors mai mitigades mica.

Sigues escurçó, sigues paraigua, sigues putaner empedreït, esgavella tants de pòdexs com trobis a l'harem, les hurís sempre t'ho agrairem.

Feliç entre els galzerans, sorn i fora de l'abast de tot blasme ni falòrnia, als estranys vòrtexs sobtats del viure t'hi rabejaràs, i ja

me’n tornaràs contesta, fa?

No siguis sapastre i no et creguis cap dels carrinclons dogmes dels malparits. Sabies que els mascles de veritat, com nosaltres, posseïm la imbatible habilitat de xuclar amb els nostres sacres vits els espermes aliens a les vagines de les qui ens cardem? Prova-ho, capdecony, i tots llurs fills seran anònimament els teus. Ells te’ls criaran, tasca fastigosa al món com cap altra.

Atansa-t’hi però no pas tampoc massa; de cada meravellosa femella, n’esdevinc el més a prop. Soc gairebé a tocar de la deessa sense acabar fet cendra. Mon molt cald, cald, periheli. No pas cosmòleg acollonit, acopant aranyes, o llangardaixos amb crosses, i empassant-se coll avall totes les rucades ultraplanetàries, no et creus de debò res de re. I ben fet que fots. Els llunàtics són els qui veuen o sospiten habitants d’enlloc sabent millors coses que no sabérem els antics escriptors dels monuments autènticaament clàssics.

Tot currículum és culum merdosum. Feble runa irrellevant, precària, en un llit degradat i clafert de vermina; ostres podrides, sense perles, i amb closques com aegis o ègida de mirall perquè quan t’hi miris et tornis de pedra, carallot. Tramposes siluetes d’herculis maniquins cavernaris qui es voldrien fer passar per desratitzats homenassos amb frisances d’expert. Insidiosa alteració de la integritat del discurs autèntic. No ens jaquim brellar per cap de llurs estrafolles. Covant tot de subreptícies incorreccions, acrobàtics us persuadeixen, meiòtics, maièutics, que, malgrat l’esplet platxeriós de la vostra reputació, de fet fóreu mig fills d’abdicats voltors i de desconfites bandarres, les quals, de més, foren bé per falç escapçades, o bé foren ofegades per massa amatòriament estrenyedores serps pitons. Tot monçònegues. Les vostres mares foren unes qualssevol, com les de tothom altri. No hi ha re a fer que pugui canviar la realitat nua i esclatant, que secreta i secern enlluernadora còngrua barbàrica pervasiva

osmòtica terror. La terror de la incanviable natura de l'ens mateix llençat a l'existent.

Som tots collita de la mort qui ens sega, sense cap altre motiu que perquè és la seua obligació. Què cony voleu que faci d'altre, la pobra? Condemnada com vosaltres a la besunya idiota. No caigueu a l'abís del voler comprendre re. Estripeu els fulls, del començament, de la fi, del mig. Tot és més entenedor. No gaire més, mes hom s'acontenta. Hom fa el que pot.

En la nostra cacotopia, som la patuleia de pòtols en pilotes qui hi empeltem pètals de petulants tulipes. Què voleu que féssim de millor,.. si a cada cruïlla ens trobaríem altrament, rere un sardònic escataineig de rialles, un vesper més assassí. Conrea ton jardinet, va dir l'altre, i fot-te'n de córrer món, tòxica pelleringa, no hi pesques ni brot. O potser manta de malaltia.

En un univers on tot és jazz, escoltéssim els millors valsos, i lleixem-nos d'altres romanços. Recomanació gratuïta.

Tot és jazz. Tot comença pel mig i tot fineix pel mig. Per molts de fulls que estripéssim, per pocs que en romanguin, sempre hi haurà un mig. I si no en roman cap, res. És clar.

Ara ni que siguin tres fulls, el del mig és el que mana. Hom se'n llegeix si fa no fa les dues cares, i allò és la vida sencera del personatge. Què importen els altres detallets? Excessiva pellerofa, faramalla. Ja n'hi ha prou, i tant se val.

Com va dir adés el pare Pere Pany (Pere Pany i Forrellat), al seu clàssic «*Arcorum Hermeticorum*», «*—Exactament el mateix impacte al desenvolupament de l'idiota univers, mecanisme espatllat d'origen i fins a la seua sempre propera fi, l'existència de qualsevol humà, i la cagadeta de qualsevol altre mosquit, embriac o no, ballant el jazz o el vals, tant hi fot*.»

Aquest és un full d'enmig triat a la babalà de qualsevol de les novel·letes:

«... i quina coincidència! Érem dos prestigiosos analistes qui ens retrobàvem al mateix supersònic. Havíem àdhuc escrit ensems un 'paper' força amè que apuntalava fermament la coneguda noció, creguda a hores d'ara per tothom, que és prou salutífer d'ésser psicòtic; car els càncers no gosen vindre-t'hi a péixer.

«Bé era cert, avisàvem, però, que els de més de psicòtics no arribaven verament a vells, que és quan els càncers troben que aquell cos és un agre propici per a residir-hi pel que la cosa durés. I els molt de menys que arribàvem a vells, no n'érem tampoc gaire de psicòtics, uns farsants que ja ens anava bé fer-nos-en veure, més tranquil·litat, menys feina. La prova, és clar — que havíem arribats a vell.

«Quan la noieta de les safates vingué formicant que la paguéssim ens declaràrem insolvents, i gens xautant-nos-en dels seus precs, arnada estuprada, esbarrellada després de tant d'ús abans no arribéssim a Mart, amb uns quants de parpelleigs apàtics donàrem l'idil·li per terminat. Ja podia desbarrar, la carallot; el capità obrí l'ull de bou i, coratjós, servant-se l'elegant capell a causa de la succió de l'espai, la...»

Amb aquell tast, qui no en tindria prou! El quatre personatges els reconeixem, i en sabem massa acuradament les tristes merdoses històries, com coneixem la cagadeta del místic mític mosquit.

El pare Pere, quina raó. Per això és un clàssic. Com jo.

(...)

33. (*Seminaristes per un cop de debò pensants*.)

Iniciats en quin altre estúpid misteri, impassibles com esfinxs al gorg del pecat, estona d'esgambi, ens baldàvem al baldador.

Era un baldador de nyigui-nyogui, i nosaltres, els devots, feixucs i llords, amb els artells umflats per la fusta que ens hi tusta de l'immund mestre dels dogmes, qui grandiloqüent, i urta a urta, petant-se per la boca (deu rotar pel cul, pensàvem), ens 'disciplinava', cric, kärglich, mesquí, arquetip de l'udolaire dipsòman qui els fogots sovint enxarxen inextricablement, i qui de retrets ultratjós t'ompl, perquè és un maleït mentider, i s'odia ell mateix, esperàvem, buits, frèjols i rancis, l'hora d'anar a adorar aquella altra eina inútil, la irrisòria ídola. Indecent cerimònia de retroactives rectituds.

Acòlits, neòfits, sovint, com llavors, especulatius, romaníem com qui badés.

Que què elucubràvem ni especulàvem? Especulàvem com qui especula a la platja en llucar tant de cul de femella bocaterrosa. Ofrena, culs entre peculiars i espectaculars oferts al cel astorat. Ah, aquell parell de traus ('*seductors opercles escortats per tàvecs*'), aquell parell d'ulls de peix que devien pudir a això mateix a cada cul que, amb zel, clamaven al cel per a ésser penetrats, i nosaltres, místics, impedits per les estrictes constriccions de la doctrina, ens havíem de fer fotre per a l'eternitat.

Com tots els iniciats pels traïdors mistagogs i hierofantes havíem

escollit l'esclavatge a la llibertat. Érem com els altres infames paràsits del poder, els gossos, els bòfies, els capellans, els soldats, les dones.

Les dones són com llurs mares, s'entremeten pertot. Vista la mare, vista la filla. Furetejant sense descans. Massa de lleure per a algú amb un cervell obsedit d'idiota.

Comentàrem un cop (quan ens adonàvem que les envejàvem, i les enyoràvem alhora) els mots dels poeta, tan acurat:

«Com tota tia, ta tia t'atia
A guanyar més diners, a fer la guerra
'*Com un home*', mentre ella es grata el cony
'*Com una dona*'. Mor-te ara mateix,
Esclau, t'estalviaràs els patiments
Que en el futur com allaus et cauran.»

No ens en caurien d'addicionals, si ens convertíem en dones (amb sinistres faldilles negres), o, més factiblement, com a iniciats als misteris, no ens casàvem mai.

Desposseïts totalment. Ni casa, ni família, ni amics, ni pàtria. Cap propietat (ni intel·lectual, no cal dir; massa rucs, massa adoctrinats) que cap gos ni bòfia ni mistagog ni neòfit ni soldat, ni cap altre esclau paregut hagués de defensar amb totes les armes dels arsenals parits i pertanyents als lladres i els criminals, els polítics, els banquers, els industrialistes militaristes, els bruts verinosos dels petrolis i tants d'altres repulsius 'creadors' d'escombraries tòxiques, els enginyers de les màquines d'anorreament, els abassegadors de tota mena.

Els bòfies, venudes rèmores i lacais, defensors a ultrança del diner i la propietat, contra els anarquistes i nihilistes (els brètols i els trinxeraires) (els eixelebrats qui triaren la llibertat, és a dir, la

mort de morir de fam) i qui mentrestant tot ho voldrien pedra sobre pedra, i tothom empedreït i afamegat, com dic.

La destrucció total com a solució a no re.

I aleshores què? La salvatge desfermada brutalitat dels afamegats, abans no han perdudes totes les forces, allò, aquell desastre universal, cap altre animal brut no fora capaç d'arribar-hi. Allò és llur llibertat. Tampoc no ens enganyaven per aquell cantó. Guerres d'exterminació generalitzada.

I ens n'adonàvem, especulativament gronxant-nos al feble gronxador. Tot és engany. Més val anar tirant, canins, anserins. I callàrem, i no diguérem re. I ens estalviàrem mants de tacons. Els mestres tites, orfes, es decandien. Allò de no poder atupar-te, atzufar-te, àdhuc sense raó, els degradava, per manca d'ús, car és clar que només servien per a alliçonar, és a dir, repetir les imbecil·litats dels antics ignorants, i batre els alliçonats si llurs lliçons (monòtones repeticions d'impertinents mantres) no sabien repetir-les al peu de la puta lletra. Quin atrofiament, tots llurs poders esdevinguts vestigials, i prests a caure'ls al pou de la merda, o al foc de les fulles mortes. Sense funció, la defunció. Pobra gent, quina crueltat de part nostra! Que no tinguin cap raó per a fotre'ns ben tous!

Societats de pàmfils i prou.

I nosaltres, estòlids, anirem doncs tirant, qui dia passa, any empeny, ben guarnits, això també, com ases per als Tres Tombs de no re que es tot allò que fotrem ni ningú altre pot fotre altrament a la vida, amb idiotes fioritures de nocions totalment inútils i mentideres per a ensarronar els datspelcul qui, per a llur 'reedificació' impossible, només volen que els ensarronis, i com més millor, més feliços — massa por de viure, i, estranyament, de morir.

Atzucac fosc, misteriós, amenaçador i letal.

Formiguer del qual ningú no n'ix ni mig viu. L'escàpol és immediatament cruspit pels perseguidors qui mai no erren la presa. El món essent al capdavall una gàbia, on vols que anem? On vols que ens amaguem? Condemnats, condemnats.

Condemnats ells, condemnats nosaltres, condemnats tothom. Ja et dic. Bona nit.

(...)

34. (*Els habitats pels habitants dels mons ultra-estel·lars*.)

M'afinava els pòmuls i les galtes amb bòrax i pedra tosca, quan una ganyota de pànic se'm reflectí al mirall. Si la mort sempre avença a terminis, era palès que arribava a un altre urgent termini que pagava amb la poca salut que em romania.

La pell se m'enduria darrerament, se m'agrisava, se'm sollava amb qualque mena d'inesborrable salsa molta, color safrà, o potser xocolata, de bombó farcit.

I què hi veia sortint-me per l'oronell esquerre? Un nus estrany. No pas moc. Una teatral protuberància coriàcia... Me l'anava a tocar quan ha desapareguda.

Estrany, com dic. Aparició miraculosa? Al·lucinació protocol·lària

del mal deixondit? En tot cas, l'esdevinença em duia a l'esment en Gilgameix, astorat per la certificació de la mort del seu car company Enkidu, quan se n'adonava que del cos inert d'aquest, també de l'oronell esquerre, en sortia una larva grassa. Desesperació d'en Gilgameix, «*Mon amic habitat per la mort! Mon amic posseït per l'anorreadora mort! Què faré al món? Què hi fot ningú al món, condemnat a la desaparició final i eterna? Quina horror!*»

I ara la mateixa probòscide que m'havia eixit per l'oronell esquerre, m'eixia per l'orella dreta! Si n'Enkidu, pobrissó, el posseïa, l'habitava, la mort, a mi qui m'habitava? Qualque paquiderm de dimensions enormes! Increïble, inversemblant, impossible! Un homenic primet i escanyolit com jo! Si allò no era el malson més malparit del món!

Si almenys la probòscide s'allerés de treure'm el nas per la carranxa, encar com aquell, vós! Qui es planyia llavors? Si més no impressionava les *damisel·les*, no fa? I les pedants i molt presumptuoses '*ma dama de...*', sempre en llurs '*salons literaris*' tan fascinades amb els '*grossos ginys*'. Quanta de popularitat si més no, com dic, no em guanyava entre aquelles dones tan acabalades i influents!

Vivint de paràsit de llavors endavant, ben encobeït i amoixat, i sobretot nodrit i acobitiat... albergat... Prou podré.

Mes... I si per comptes de la probòscide, l'elefant ensenyés les orelles...? O la pota...? O els ullals...? (Els 'ivoris', que en dèiem a la família.) (Quina família? Una memòria o altra em passa per la clepsa, evanescent; no dura ni un segon. Probablement, ximpleries de l'instant. No en féssim cas. Els instants s'omplen tots sols de ximpleries.)

Mes això... Si els ivoris em brollaven dels ulls o dels pits, o dels ves

a saber on... Ai quina por! Per a tothom implicat. Potser, esfereïts, cridaven els mosqueters que em pelessin a l'indret mateix, per endimoniat!

O cridaven els capsdecony exorcistes — pitjor! Endurar llurs pallassades, quin fàstic! Terribles ordalies.

Pel que feia a la meua cara, no hi havia remei. Si m'habitava un paquiderm, la meua pell era com era a causa que l'allotjava. Sense permís. Però això va com va. Com els càncers, se't col·loquen i instal·len, o se n'estan. Toca com toca.

L'elefant em pesava sobretot darrere, cap als ronyons. Monstre plenipotenciari suprarenal, em caldria aviat segurament anar amb faixa. Quina vergonya. Només em calia allò.

No volia anar a cal metge a plànyer'm. De què? De pentenill ulcerat? De múltiples episiotomies? De disparèunia per culpa de certes aftes i plagues, i d'altres rares incrustacions vaginals?

I si em feia fer cap radiografia i hi albirava el visitant?

No; vedat. Una altra via barrada. M'hauré d'anar morint sense atencions mèdiques. Això de les radiografies descobreix massa secrets que els malalts mai no voldríem revelar. Hom ens titllava de superflus, o d'empestats, i triava d'eliminar'ns. «*Per al bé del públic en general.*» Una trucada a les autoritats, i *nyac!* A part que els metges de tota mena, redubtables cleptòmans qui ens exhaureix les butxaques, a canvi de torturar'ns. Atrocitats sens nombre, els malparits omniscients! Malament rai. I els dentistes els pitjors. Per comptes d'anar llevant-te els mals queixals, te'ls van putejant fins que les necrosis mandibulars no et tenen ja mig rosegat. Com si no els conec! Massa de malvestats m'han fetes tota la vida! Mena de mal disfressada despietada perniciosa bòfia, de qui les mortificacions rebudes són incomptables.

Encar era al mirall quan la dispesera cridà a dinar. Els hostes ens congregàrem al menjador. Quan se'n tornà a la cuina, fina ironia. Ens fotérem a jugar a pilota amb la pilota de l'olla barrejada d'avui. No es desfeia ni llavors.

Em vingué a l'esment un dels contes contats per l'aberrant Averroí Roure, en un dels seus «*Contes del cap escapçat al cistellet del peu de la guillotina*». Bona.

Els dispesers futbolistes ens n'adonaven que la pilota de carn d'olla de l'escudella d'avui s'anava despullant i esdevenia un os amb forats. Un petit crani amb maixelles i cavorques i tot allò. Una calavera d'infant.

Fou llavors que la mestressa no tornà. Portava un fuet, no pas dels de menjar, dels d'ensinistrar animals del zoo o del circ. Començà de fustigar'ns com una bèstia salvatge.

Me n'adonava aleshores que si a mi m'habitava un paquiderm, als meus companys els habitaven hienes i girafes i hipopòtams. A quin infern no érem? Quin grotesc cervell pot haver'l concebut, conjuminat, covat, parit...? Avern bojal.

Fauna fantàstica, ostatges d'un circ privat, d'un annex zoològic a un serrall molt poblat amb només dones trivials d'un soldà formidablement ricàs? Hi havia extraterrestres implicats en la conxorxa, segurament.

Imperativa, la diablessa qui frenèticament ens domesticava, ens anunciava alhora imminents catàstrofes si no fotíem bondat.

Ultimàtums incoherents, i ens tractava de desagraïts, nosaltres els afortunats. I que li féssim la gràcia, i que li calien punts, i que fóssim per tant els catalitzadors que incitarien la seua promoció.

Promoció on? A què? Érem tan frustrants, codonys! Mancàvem talment de rectitud, ella qui ens menava a tan bona fi! Ella qui ja es veia estrateg de les nodrides armades qui, vingudes de lluny, d'enjondre, de paral·lels reialmes d'altres cosmos, civilitzarien de debò el món.

Mentrestant, els muscles i l'esquena sencera ens esdevenien balbs amb les dures deixuplinades que ens endinyava. El meu elefant regalimava sangs i d'altres icors i licors somàtics, cendrosos, com la seua coratjosa pell de paquiderm. Mos companys no tenien tanta de sort. L'hipopòtam encar. Els altres, més flongets, crec que la dinyaven i tot. Bons altres! Saponificats, què se'n feia? Transfosos en fantasmes, i au. A l'altre món. No els veuria mai més.

L'endemà n'hi havia dos de nous a taula.

Sentia els glops d'un genuí gripau tetanitzat pels ulls d'una serpeta. El meu nou veí l'habitava un habitant amb menys de rang. El seu braç dret (anava en mànigues de camisa i portava la màniga del meu costat arregussada) duia tatuada una llarga xifra estergida. Era una xifra massa alta per a memoritzar, i de tota manera qui voldria memoritzar-la? Les xifres llargues volien dir plebs inferior. Com més llargues, més baixos de categoria els catalogats. Quantes d'eternitats els caldrien per a arribar a número u? No hi arribarien mai. La mestressa amb les deixuplines devia portar-hi només tres o quatre numerets. Jo, ara me n'adonava, el meu nombre sencer era de sis xifres. Sis sisos, *hm*... Allò anava bé. No m'haig de plànyer pas. Una xifra prou curta, tot comptat i debatut. Encar hi ha esperances. Esperances per a què? Per a una cosa o altra. Qui no n'està content, del seu destí, és perquè no vol. O no pot. Massa curt de gambals, de ressorts anímics, de què sé jo.

L'altre nou era un estruç. Literalment, el pobre. De trast en trast, es distenia, el prenien uns tremolins, i unes ales escarransides li apuntaven a cantó i cantó de caixa toràcica; no volava, però; un angelet de ferro colat; la nostra era una jungla no gaire excel·lent. Una jungla per a anar tirant.

I llavors, això. L'endemà, o l'altre, o l'altre... N'he perdut el compte. Era de bon matí novament davant el mirall, i me n'adonava que l'elefant la ràbia el rebregava. Pobra bèstia, pensava, deu patir de mal de queixals. Tragué la trompa i trencà el mirall d'una trompada. Mirall calidoscòpic. Tot i que era sol a la sala de banys, cada bocí i bocinet de mirall trencat hi ensenyava una bèstia diferent. N'hi havia d'enrabiades i n'hi havia de plàcides. Em marejaven. Tot es foté a rodar. El món mateix, i les coses i els murs, i encar gràcies que era una sala de banys sense finestra, car els carrers i els edificis devien així mateix rodar esbojarrats. D'esquitllèbit o planament. I rodà el vertigen que rodava. I allò fou la benedicció en la qual confiava. En rodar a repèl, el vertigen s'estabilitzava, i allò m'estabilitzava la visió, i em demanava llavors, naturalment, si no hi veia tot plegat visions.

I l'esdevinença em dugué a l'esment el vell episodi de les ulleres. Quan habitava la terra estèril dels disset anys, em vaig tornar boig. Em tancaren a l'asil. Pels matins, havíem d'agafar els orinals i fer cua per a anar a buidar'ls a la tassa del vàter. Mentre buidava el meu bacinet, les ulleres em caigueren al fons de la tassa. Pel fet que era boig, no vaig pensar a rembre-les tantost no tornava amb el bacinet buit. Tothom va buidar el seu pixum (de vegades àdhuc, és clar, el seu '*cagum*') produït durant la llarga (ens fotien anar al llit que encar s'hi veia) nit...

Passaren les hores. A la fi, mentre jugàvem a naips, me'n recordí. No hi veia les pintes. Les meues ulleres! Vaig demanar permís per a rembre-les. Les vaig trobar encallades encar al fons de la tassa. Tots els boigs i boges hi havien pixat i cagat damunt. Les netegí si

fa no fa al rentamans. En tornar a posar-me-les muntades al pont del nas, me n'adoní que s'havien tornades boges. Era natural. Totalment impregnades de les diverses follies dels asilats.

Unes ulleres boges. Fou llavors que cascun dels habitants del l'asil, *tabibs*, infermeres, guardians, companys, em semblaven bèsties, la majoria de les quals encar inèdites als catàlegs de monstres vists o pus tost imaginats. Barrufs d'estranyament metamorfosats habitants dels mons ultra-estel·lars, on els més malignes déus no rauen.

Vaig sortir de la sala de banys on els bocins de mirall trencat s'indignaven i esdevenien roents de ràbia, i s'envolaven i tot, i em volien tallar les escleròtiques, i qui sap què altre.

No vaig dir re a ningú. Es pensarien que sofria una recaiguda, i em medicaven encar més intensament. Només sé que algú qui es tancà al vàter després que hi hagués estat, en acabat d'enfonsar la porta, el van trobar mort, amb els ulls tots asclats i la gola fesa de mig a mig. Vaig fer l'orni, el sorn, el boig... Fàcil.

Ni l'elefant ni jo no pagàrem els plats romputs. Tot això que encar devem al bon déu de les balances, el com se'n diu, el vell bon jan adip, n'Anubis, oi?

Quan a les ulleres, són les mateixes que duc encar. Un detall que a hores d'ara no sé si vol dir gaire re.

Bufant culleres, les ulleres és veritat també que encar ara, al fons del plat, sobretot si és blanc, hi veig, per exemple, per vastes comalades, reguitzells de ferotges taurons qui amb crosses grimpen els incendiats aurons. No pas que en faci gaire cas. Massa avesat. A la fi on es fica a dubtar el que veu. Es demana, «*Amb quin ull sospitós ho veus, noi, tot això? Amb el dret? L'esquerre? O pus tost amb l'ull del cul? No te'n fiïs gaire, del que l'ull del cul*

et veu. És l'ull d'un visionari esgarrapat. Un visionari qualsevol, sovint molt datpelcul. L'ull que veu l'altra veritat.»

L'altra veritat? La bona? L'autèntica?

Qui sap! Veritats tan horroroses que per això són amagades, censurades, silenciades, interdites, perilloses... Per qui? Pels poders celestials? En tot cas, qui les diu li diuen de boig o ja, de sobte, l'anorreen d'amagatotis, i au. És clar, és clar, ja ho hem trobat, oi? Oi? Veritats dels mons ultra-estel·lars, on els més malignes déus no rauen, tornem-hi. *Xst!* Muts i a la gàbia!

Dissimula. Disfressa't de boget càndid, pamfilet, això rai, és el teu millor paper. Com si ets a la llarga cap vell fastiguejat arximag de firetes, avui tip de fotre el geni de mentides pel món.

Un boget ingenu, anònim, inconspicu, tancadet, medicat, controlat...

El públic feliç amb l'asfixiant proliferació burocràtica, amb tothom aparentment tenint dret a caseta i hortet, ha esdevingut oficialment tan primmirat! S'afligeix amb els detalls de les (per força cruents, no fotem) viviseccions, a les quals tanmateix m'era allerat d'assistir, d'incògnit, sense fer-me notar gens, en les meues sessions d'espectacle gratuït, gentilesa de les molt resistents (tret que lleugerament folles) ulleres.

Ah, calla, ara que hi caic, us he dit que als disset anys treballava a l'escorxador?

(...)

35. (*Soc la natura i prenc ma revenja*.)

Pensava entotsolat i doncs megalomaníac que posseïa, al fons de mi mateix, una identitat de marbre. Com si ja m'he mort i he esdevingut colossal marmòria estàtua de fantàstic monument.

Tot és que mentre pensava i era a la cuina i em feia el dinar, i havia baixat al rebost i havia pujat amb una pataca de bona mesura que després de cuita amaniria amb oli d'oliva i una mica de pebre i sal, i després de rentar-la l'havia ficada al microones i esperava que es cogués, i de sobte dels microones n'eixien uns xiulets esfereïts, m'hi atansava i me n'adonava que la pataca havia desclosa, i que devia haver estat doncs no pas una pataca, ans un ou. Un ou de dinosaure novell, el qual... traient el caparró esborronat i les potetes i les aletes de drac, collons com em maleïa! Amb quins udols sibilants de boig, i semblava que deia, «*Bon profit, malparit*!» abans de lliurar l'ànima al seu maligne creador, fos qui fos, segurament la irritadíssima natura.

Estranya passió del mal estrenat dinosaure per a sobreviure en un món tan criminal. Secrets de les espècies. Qui els aclarirà? Ningú. No hi ha pas temps de re.

De tota faisó, el dinosaure novell, de nova factura, mai aparegut abans, era un altre senyals dels temps. Car nosaltres els humans havíem destruïda la natura, i amb la natura destruïda no sols ens havíem destruïts, ans destruíem així mateix tot altre ens viu contemporani, era normal que d'altres espècies qui prendrien el relleu comencessin, encar massa prematures, a assajar la cosa, a fer provatures per a escandallar el terreny.

Monstres vells i nous, al llarg de les centúries, intentarien

d’establir-se. Quines cares ni files no fotrien, ves a saber. Pareguts a qui? Senglars, calàpets, peus de cabra, marsupis, marsopes...? Quins peixos ni insectes insolents i suspicaços...? O atretal i tot a habitants d’altres universos...?

Saps què? Tant se val, vós. Qui ho vegi, veurà, si la veu, la meua estàtua en cap recòndit indret de jungla inexplorable.

Mentrestant, l’inèdit dinosaure era al meu plat i el trobava força sàpid i assumia que fora força salubre. Hom s’acontenta com pot. Som als darrers dies.

Després d’haver fet el rotet. Sortia a passejar. una mica d’esplai postprandial.

Tots portem elegíaques ombrel·les negres contra un cel advers que ens plou un sec verí letal en forma de novell (i darrer!) mannà nuclear.

Crepuscular, sota tempestes espúries, incorruptible incògnita, passava sovint sota les bastides i tramoies, com misteri fantasmal, la mateixa noieta, veïneta empíria, etèria; càndia, abstinent; lànguida, pàl·lida: bòrnia; claferta d’aversió, de despit, d’acrimònia; delerosa de rebre també els desesperats xiulets d’admiració de la plebs ignara qui aixequem, d’esme, murs i més murs, quan en realitat, pobres de nosaltres, és clar que ens n’estem com del dimoni (de xiular-li compliments ni afalacs). No fos cas. Ens fa una por tremenda. És la vera encarnació de la Mort.

De fet, a pleret, no pas sols la noieta. La noieta fou un dels senyals, un dels pròdroms de l’esdevenidor imminent.

Car, després d’ella, totes les altres noietes, i noies, i dones, semblaven dobles calcats a la imatge de noieta del començament,

l'hòrrida Mort multiplicada. Carronyes ambulants. Bulímiques i abúliques, tant se val, totes esdevingudes ràpidament i esgarrifosament, espectrals. Desferres. Pelleringues. Panxells descarnats, cuixes òssies. Els xiulets eren ara desesperadament irònics.

Jurades enemigues de la natura, i això des de l'inici dels temps coneguts, les dones quantes de bestiades que han fetes amb els cossos llurs. La beutat i la jovenesa calia conservar-les malgrat la normal decórrer del cos. Amb els recursos més absurds i destructors. Cossos botxinejats contínuament. Calia anorrear les rugues. Calia lluitar contra els greixos, les pigues, les taques, els bonys... Les múltiples, les com més anàvem més incomptables, imperfeccions. I arreglar-se el nas, fer-se enormes els pits... Brutalitats imperdonables per la natura. I ací arribàvem. Cada dona, la Mort.

Metges dels hospitals, menes d'aranyes qui t'enxarxen. Tantost no t'han injectats llurs verins, no cal que lluitis contra ton destí. Res no t'hi trau. Et consumiran fins que de tu no en romandrà ni la pols estossegosa de la memòria.

És d'idiotes voler mai anar contra el destí. Tot t'hi duu. Ton fat és sagrat. No hi ha re altre que sigui sagrat. Inevitable. T'hi menen de la maneta, un a cada costadet, el tarannà amb què et parien, i les circumstàncies on ho feien.

Tots ens morim totalment justificats.

Tant se val. Ja despesos, totalment sense rancúnia, tampoc ja no lluitem per l'existència. Només aixequem murs i murs, ben sòlids, amb les forces que ens resten, per a desar-hi potser tota la faramalla de present molt mancada civilització que es mor. Perquè els nous inquilins, facin cap d'on facin cap, tant hi fa, en prenguin nota, si ho volen. Sàpiguen com poden acabar de

malament les coses, si hom no vigila prou. Si hom no es fa amic de la natura mare, la qual no es gens traïdora, sempre avisa, va avisant, anys i panys, perquè no siguis tan ruc i li facis cas. Si vols sobreviure, és clar. D'una manera natural. Mai antinatural. Mai.

(...)

36. (*L'altre cavaller Eó a l'ambigu reialme de la por*.)

—El meu consol davant l'horror de viure és que la inanició m'obr la gana.

—Que la meua molt frisosa fal·lera pels mecanismes que ordeixen els seductors moviments dels malucs de certes beutats em dugui, molt respectuosament admirat, a l'atenta observació dels malucs de ma mare, la natura.

—Que les prostitutes fòssils d'adés, ara amb els trets fort alterats, m'ofereixin en safata la resposta al per què de l'existència.

—Que, prou espectacularment, cada tragèdia et vagi alliberant de tanta de por; és d'idiotes lluitar contra l'inevitable. És inevitable per decret de la natura mare. I contra els decrets de la natura només hi lluita el fracassat carrincló, de qui la desconfita és irrisòria. Quan hi ets de més, sobres. I prou. Palès.

—Que, perversament paradoxal, trobi ridícules les formigues, i més ridículs llurs imitatius, mancats emuladors, els humans, quan, malauradament, resulti que també en soc un, d'humà, tret

que humà mancat, que és l'únic atot que puc orgullosament presentar.

—Que les rels de la incoherència general siguin dogmes tan imbècils que fotrien cagar de riure el més estúpid dels extraterrestres, si se'n trobés mai cap enlloc, que al cap i a la fi qui sap. En comprendre tanta de falòrnia que ens guia a l'atzucac paorós, li vindrien delers de paltrigar-nos pertot, el més merdós dels fútils formiguers.

—Que, per obscures fantasies genètiques, tant els mamífers com els ocells com els insectes siguem capaços de produir 'llet' ens pugui portar a generalitzar que tot és degut a la diversitat de la 'llet', mot que per 'sort' pot entendre's de moltes de faisons, ço que és clar que és molt convenient.

—Que qui és lliure de la pressió embafosa dels sanguinaris déus (nous i vells) s'absenta de tota malesa molt justificadament. En tota discussió entre aromàtics fètids tifetes embafats, uniformats amb idees militaristes, roman a banda obtumescent, ço és, obstinadament callat. No afegeix llenya a cap foc. A cap tresor ni arsenal.

—Que un mirall és l'eina més útil. Quan saps qui ets, t'ompls de tu mateix, tot i que et sàpigues naquis, no gaire capaç, sense que facis gaire el pes. Saps que més val boig conegut que savi per conèixer. El savi qui per dissorts hauries pogut esdevenir, un predicador de 'veritats', és a dir, de falòrnies més o menys 'divines'.

—Que tots els déus són emanacions deletèries de cervells malalts. Et parasiten l'ànima i t'hi aixequen de continu «*Veus antigues que profetitzen guerres*». No saben demanar re més. Guerres, destruccions, depredacions, anorreaments.

—Que aquest és el triomf de la humanitat. Per això hi ets de més. T'hi trobes superflu. Sense connexió. Car quatre dies que hi visqueren. Un no res que portaren damunt la terra i, meteòrics, com estavellat immens meteorit de destrucció total, l'estupraren completament. La dugueren a la mort present amb llurs maleïts fulgurants flagells, l'un darrere l'altre, i àdhuc simultanis flagells, flagells sens fi, fins que ja ho veus. Planeta despès.

—Que la natura potser... Potser...

—Que la natura potser no sucumbeix del tot. Que s'empesca de si mateixa una versió menys mòrbida. Ni intrigant ni condemnada d'inici. Sense fel. Sense patètic cervell propens a qualsevol delusió.

—Que tornin els temps de les dàlies i gardènies, de les sangoneres i les saltarel·les a betzef, sentinelles indiferents dels estranys indesxifrables mosaics abandonats.

—Que llavors, a l'hora de la resurrecció natural de la natura, tots els misantrops, entre totes les patidores espècies del món, haurem guanyat. Tret que, ai, pòstumament, és clar.

(...)

Trists consols, trists, trists, del malalt, encar molt fotut, encar en àvol delit.

Al·lucinava llargament entre raneres.

Més tard, trigà força estona encar a acaronar d'esme el coll del caporal clandestí qui li bufava amb càlid aflat a l'orella. Era un caporal penedit, mal aclimat encar a les realitats més honestes i correctes de la tenda de campanya on els nafrats, lluny de les anquilosis mentals dutes pels ofensius dogmes castrenses, es refeien o perien.

Qui s'escapolia del marcial falansteri sense blasme ni reprimenda potser letal? Per on s'esmunyia? Per quines esquerdes al sistema hermèticament clos de l'exèrcit? Com efusiva inconcreta flaire que es dissipa d'incògnit?

L'assaltava la basca. Trobava que certes balbes parts del cos, ateses de quins mals ni quines obstruccions, eren insensibles. Potser li mancaven. Potser li eren toltes per les bombes. O els cirurgians. Se sabia emaciat, i disminuït. No pas encar home. A qualque bardo (o si voleu llimbs). Indestriable. Expectant. Indeterminat. Sense destí definitiu.

Quan es digui amb fam, li donaran exclusivament oli de ricí. El fel se li estén per tot el romanent de cos com taca d'oli. Latent, a glops, se li congria a la gola un regust de mort.

—Has ressuscitat, Eó! Has ressuscitat! — l'anima el company a cau d'orella.

—Qui? On?

—Tu. Al món. Potser et tornaran a trametre al serrall del faraó on sempre somiares de retre't, amb milers de dones raptades pels exèrcits imperials pels tots els territoris piratejats es van totes morint per cesàries perquè els neixin del ventre més i més guerrers. Dones rai. Excedents a l'ambigu reialme del bon faraó.

—Tot em fa mal. Crec que s'estronquen els efectes de ruans i triagues, tots els fats fútils insípids remeis administrats... Crec que em manca la meitat o més del cos...

I se'n havia recordat, somiant entre dolors i raneres, de les vides anteriors. O del darrer llibre que havia llegit. La «*Biografia d'en Carles Reig*», un llibre curt (i de gambals), escrit pel 'tabib' (tabib

es veu que vol dir metge) Pius Elies Eliseu Feliu Labeç.

El doctor Labeç ens conta com en Carles Reig, qui esdevingué l'insigne jardiner de quatre faraons i mig, i alhora fou descriptor únic i insuperat dels adobs naturals i les lleis imprescriptibles de la bona horticultura, nasqué del ventre d'una odalisca franca qui perí en la feliç avinentesa quan l'obriren en canal perquè allò facilités l'eixida triomfal (segons les faules corrents d'aquells temps tan reculats) d'un altre heroi invulnerable de les matances regulars entre els titelles armats d'enjogassats imperis contrincants.

Tret que els sortí hermafrodita, amb un adminicle penià situat sota l'obertura vaginal, molt diferent dels hermafrodites més normals, per als quals el menut adminicle és damunt el també rudimentari aparell femení. Sigui com sigui se n'adonaren que penis si fa no fa en portava, i allò l'estalvià de la mort, i el destinaren a ajudar els altres efeminats jardiners.

El mateix doctor Labeç confessa que el seu interès pels diguem-ne insignes cavallers d'Eó, ve de la pròpia condició. Diu en Labeç, «*Perquè els daus de la natura volgueren que fóssim nats amb un doble canó, amb dos pius per compte d'un, en néixer ens fèiem dir de Pius. Pius dotzè, Pius tretzè, etc. No és tampoc un cas tan rar com creuria la ignara plebs. Devem ésser sis o set milionets al món, amb dos vitets, l'un damunt l'altre. Tot al món té una tan simple explicació!*»

Tot d'una el resurrecte somrigué. S'havia mort. L'enterraren de qualsevol manera; mills no ho saberen fer; massa de morts a enterrar, la terra en vomitava de continu. El calze d'amargor escurat. Ni gota. Temps de revenja, cràters pertot, laves de morts, ignis o malcremats, fumera d'asfíxia general... Això s'ha acabat.

(...)

37. (*Què faig? Què faig? Vaig al naufraig!*)

Sempre em nodria pobrament, per això servava gran salut.

«*Amb àngels sempre en delicat*
Contuberni celestial
A aquella excelsa noia/ Ni li put ni li ol/
Allò que deposita/ A l'orinal.»

Jaguts, ens estimàvem tant que ens volíem perfectament morts i així, d'empertostemps a la voreta.

Era una amor entre solipsistes. Mos oronells, mai ofesos per la seua presència, només entraven en angúnia abissal quan sentien la meua pròpia suarda, que no pudia precisament a fresca userda.

Què hi feia al món? Hi feia de poeta pollós de mansarda.

Si algú mai m'hagués demanat que, *Què hi faig?* Li hauria respost, ben rimat, *Vaig al naufraig!*

La voluptuosa vespa i el seu escarabat mortificat. Contuberni d'embrions encar no pas del tot formats. A l'abís de les lascívies passatgeres. No crec pas que arribaríem gaire lluny. Era ambiciosa, i es tornava abusiva.

Els nostres universos paral·lels estaven destinats tard o d'hora a l'entrexoc, i llavors les reculades per la força de reacció de

l'ensopegada, com més lluny l'un de l'altre no ens trametia, millor.

Rats i gats. Via fora per als sobrevivents!

El vel porpra de la passió del cardar s'esquinçava a bocinets, i a l'enèsima esquinçada els bocinets, esdevinguts gairebé microbians, caldria anar a caçar'ls amb pinces.

Moltes penques, tot i que semblava musculosa, un vespre que les meues golfes eren candents com un forn roent, na Carlinga partí.

«*Prou, pren el paltó o epèndima, i agafa els gladiols, i fot el camp*.» Que li dic quan ja no hi és.

Esguardí el cel. M'hi envolí. És on anem. Llimbs dels maleïts poetes inspirats.

«*Nuvolet fugisser jo també hi vindré*
Anirem a passeig fent pam i pipa
Als estols d'ocs i als avions rovellats.

Angèlics muricecs ens picaran al nas
I el cel esdevindrà un gruix de vi i de pa.

Vi vermell i pa negre i l'endemà és festa
I mudats de diumenge sortim a la finestra
D'on fem hola als gegants qui al circ s'engrunaran
Com crostons rosegats pels desdentegats
Captaires remences al palau del xa.

Un altre Garibaldi els alliberarà
Mentre naltres fort bufats al darrere
Pel déu Èol ja serem al desert
Prenent banys als oasis i a les sorres els Sols.»

No estava gens trist, no. Ni contrit ni contret, ni constret a cap penitència. Ample i estranyament fresc, com si soc vora la mar de primavera i jec vora l'onada i els ximecs em refresquen l'assolellat visatge rejovenit.

I llavors un poderós badall. Potser la gana més tard no em lleixaria dormir. Mentrestant queia de son. Una vessa de bou ensopit.

Em remenaven en xarbotant caldera caníbals creatòfags (ço és, carnívors), i remenats hi tornàvem a fantasiejar, amb totes les Carlingues (en comptava adés quatre, adés cinc i tot) que ens collaríem i acoblaríem de per vida, '*mating for life*'. Érem tots plegats maniquins de paper. Papers plens de línies latents de lluminosa poesia.

Bufava vent poper i la caldera partia. Era, aleshores, molt escaientment, vaixell embriac extraviat al llarg dels rius i a l'ample dels oceans.

Reposàvem els ulls als escàlems i esguardàvem els quatre horitzons i se'ns deseixien i hi orbitaven com satèl·lits. Amb allò trigàvem a reconèixer que per xiripa havíem tornats a casa.

Meravellosos onírics fenòmens que ens nodrien molt mills que no pas cap costelleta de xai rostida, untada amb elixirs de bruixot que n'aixequen encar i subtilment el tast. «*No calia, vós*», li diem, agraïts nogensmenys. *«Parva excel·lent, senyoria. Amb això el jorn se'ns farà curt, i haurem treballat taujanament fins haver omplerts sis o set fulls.*»

I llavors, hipnopòmpics, íncubs cacofònicament vituperadors. Cal no fer-los cas. Hi cometen genocidis amb la ultracuidança dels xancres, i els extints, abans agònics i gangrenats, estranys julls entre blats i ergots, els rosega, bo i morint, la culpabilitat, com si

són ells els qui cometeren els crim terminal de vessar el plom qui els negaven les cambres i fortaleses, defenses fatalment ultrapassades.

Ara, aquell matí, en llevar'm, aire renovellat, esguardí lluerna oberta avall. Una altra dels milers de sectes religioses o polítiques (tant se val! intercanviables bestieses), hi feia una cosa o altra, damunt l'herba del petit jardí públic, no sé pas amb quin permís.

Eren tot de gent gran qui estenien, amb quatre estaques clavades als vèrtexs respectius, llençols i veles on en acabat hi escrivien, tot en majúscules, absurds missatges que només podrien ésser llegits d'ençà de les altes finestres i lluernes, i d'ençà dels objectes que volessin pel cel.

Tot i que eren en un llenguatge altre que el meu, no pas que em calgués torsimany, car no era pas allò, allò que els retia incomprensibles (si més no per a manguis).

Era que els missatges només podien ésser entesos per algú que estès en el secret, els iniciats de la secta en qüestió, fos la que fos; a tots ops ximpleries.

En majúscules grogues, un dels escrits hi deia: «*Som-hi, Peps! Empireumàtica Porfirinúria!*»

Un altre, en vermell: «*Borborigmes D'abstrús Ditirambe, Peps!*»

Un tercer, en porpra: «*Parúlides D'arcaics Pleonasmes I Subtils Laringitis*.»

Un quart, en negre: «*Llúdries Amb Banús Caixú D'altes Injúries, Peps, Peps...*»

Ja no en vaig poder llegir més. Encar n'anaven estenent, quan els

desallotjà la policia.

Fins passamaners espirituals que es creien, injustament desallotjats. Vells d'aquells qui es creuen tots sols que, de veritats, en saben més que ningú per mer fet d'haver arribats a vells, quan en realitat generalment són dels més rucs entre la gent corrent de llur temps, amb una capacitat cerebral per força com més anem més limitada, i d'ací l'autoengany de creure's més savis. N'hi ha pertot arreu.

De fet, una lluerna com la meua...

Tot i que quan plou, goteres rai a les meues golfes, sobretot precisament al voltant de la mal segellada lluerna de damunt el llit, lluerna que quan fa bo puc badar i sortir a jeure al teulat, amb risc de relliscar-hi i estimbar-m'hi. Un altre poeta maleït qui mor molt jove. Més glòria per a ell.

Sorteta que ha feta! Car... «*Gran dol, malauradament simbòlic*.» «*Treballant al buit. Vivint al buit. Morint al buit. Un ver poeta en la seua magna soliua plenitud*.» «*Malaguanyat! Injustament incomprès!*» «*Desesperació existencial. Segurament suïcidi!*»

I un cop al sot, no els pots pas esmenar la plana. «*No, no; un petit accident; una relliscadeta, això fou tot*.» La història de tot plegat tan falsa!

Deia que una lluerna com la meua és perfecta per a anar observant apreciativament com es va teixint allò que viu. Quan t'hi pares a considerar d'interconnexió del vivent, la mateix ment et reviu, i amb la ment els renascut sentiment vivificant que tu mateix ets viu. Gran font d'inspiració!

Jovenesa, jorns transcorreguts al pol clar de la vida. El pol fosc vindrà més tard.

Un cert optimisme em feia pensar en la injustícia de tot plegat. Una injustícia incomprensible. Hom als llimbs i tothom altri als diferents inferns.

Els humans, quina sort. Quina sort, comparats amb els milions i milions innombrables de contemporanis qui les passen immensament més magres. D'ací potser el meu nelet constant, el meu sentiment inextricable de culpabilitat.

Quan veig tots els meus companys de vida al món, carn de la meua carn, lèmurs, talla-robes, sargantanes, insectes de tota mena, arnes i lluernes, rantells i cuïcs, lepismes i mortifuigs, i coleòpters, i agostins i llagosts, i mangostes, i cavalls i serps, i noies de vidre i cavalls de serp, i els nematohelmints i els icnèumons, i els cavalls de faves, i amebes vàries... gasteròpodes i aràcnids, i els dromedaris... i els rabassos d'Iltirda, i els papagais, i adips i coiots, i els cucs (els cucs qui fan el ple, la unanimitat, el súmmum del bon gust; tothom se'ls menja; tothom). Ah, i espera't, els admirables amfibis, moixons, rèptils... amb llurs cloaques multiús...! Ha, ha! Quina bona pensada! Quina lliçó de moral! Ja la voldrien els moralistes de la falòrnia, els 'eticistes' de trucalembut. I llavors veus la lluita per a sobreviure... Feinades rai! Les cigales rostades per vespes, les vespes per aranyes, les aranyes per ocells, els ocells pels astors, els esquirols menjats per guineus, les guineus per pitons, els pitons pels paràsits... Els paràsits, sempre els paràsits, ubics. I els tumors subversius, els diversos molt subtils invasors somàtics. Àdhuc els arbres, a la intempèrie sempre, pobrets, alguns durant mil·lennis i tot, cal tindre aguant, endurança, i mentrestant tothora amenaçats pels llamps i els focs, i ells també, és clar, pels paràsits, els paràsits, sempre els paràsits... Les infeccions...

I jo, injustament, molt injustament, enmig de tanta de crueltat i tant de caos violent, sense cap mèrit ni un, jo... amb teulat, i jo...

amb teca (poqueta, però sempre prou). De nits, pel vell mercat del Born, alguna pataca o tomaca, algunes fulles de col, una poma, sempre quelcom que ha caigut o ha estat llençat per defectuós. Ben rentat a casa, i al pot que bull al fogonet d'alcohol de cremar. Sempre prou, i de vegades massa i tot. Amb una llauna de sardines, i un bocí de formatge. Què no donarien les guineus, els esquirols, tots els mamífers, la majoria d'ocells, quina felicitat la llur, pel que, solet, em rau desat al racó d'armari que em fa de rebost, per magre i naquis que a d'altres, ignorants, els semblés. Car depèn, oi? A cada moment el recapte existent és resultat dels meus humilíssims negocis. Llibres i papers trobats i venuts, i ferros vells, i d'altres objectes heteròclits que els drapaires establerts et saben pagar. I les monedes que et trobes part de terra. Només cal treballar-hi, a rembre-les, rescatar-les de la situació on es troben, malauradament sovint força intricada, d'ací llur, si no pas accessibilitat, assequibilitat.

No té ningú dret a plànyer's, entre els humans. Qui és plany no sap què és bo. Per comparació, per comparació. Cal fer això. I prou. Observar la situació. Observar detingudament la posta en escena quotidiana. Podria tot anar molt més malament. Pitjor. Pèssima.

Pèssima. Albíxeres, aürs, sac i peres, i endavant. Ni romanent darrere de tothom s'està tan fotudament com preteneu, caps de melons. Au, a qui enganyareu? Prou podem, tots plegats.

Ni a les sòrdides presons, amb llurs càntics decadents, ni als atzucacs dels simptomàtics narcòtics, ni a una existència sense cap mena de propòsit (i aquesta és la gràcia de l'existència, ben mirat), qui es digui, planyívol, de desencantat (caralloteta assumpció molt fragmentària, car cal veure la vida en la seua espectacular totalitat), crec que va força lluny d'osques.

Millor canviar de punt de vista, ca? Amplificar l'horitzó, incloure

els companys de viatge. Obrir el cor, compassius, solidaris, envers llurs patiments conseqüència de llur injusta, molt immerescuda, condició. Els qui, a la mateixa estada, romanem vius, som tots germans per la durada.

(...)

38. (*Tant de no haver sabut dir mai re, al capdavall, morint-me, exorcitzava al pou estantís de la gola un altre irrellevant lloc comú.*)

Cast, lacònic, sobresegut, càndid, pàmfil, cuguç, nas de cera, la meua façana ombrívola, sempre pudint a cony (massa obligat a llepar'n) s'apaga com al crepuscle. Arribada la nit m'he fos, com bombeta exhausta.

Pragmàtic mecànic, mon cos de tast tot fat, ha estat passivament foradat per mants d'objectes intrusos. És un cos amb un cul molt tolerable, i, pel que hom amb raó en suputava, força tolerant, amb gairebé bé tothom molt superficialment s'hi fa.

Fora del comú, cap acte no val re. Pirueta feta al buit. Tot esborrat en un tres i no res.

Tot acte és negligible, descomptable, i cada acte els anys se'l cruspeixen sense cagar-ne mos.

Només a la llarga, per la durada (a violari), esdevé prou significant i recordable la rutina — allò que fas cada dia, fil per randa, fins que et mors — metòdicament, com farsa de putxinel·lis —

insistent, memorable — allò, la rutina, t'ha romàs a la retina del cervell — i la resta no val re, fugaç, fungible, inconcret.

Adoptes meticulosament els costums quotidians del llimac, sensible, sedent, resident, lleial, fidel, no pas, per exemple, els del grill, o el borinot, o el tàvec. Massa d'atzar i aventura — ecs, repel·lent, reprensible. No ets gens agraït ni et fan gens de gràcia els qui garlen gaire, i encar menys, estridentment. Bufons derisoris. Una incompatibilitat intrínseca.

L'única esperança que mai no és ridículament i violentament contrarestada per la realitat és la de no esperar mai cap novetat. Desesperançat totalment. De tot deler de millora, hom se n'absté, se n'està — abstinent, incompetent, hom de tot desig se'n desix, se'n desfà.

«*La mare terra Rea, mai no s'erra, de ningú rea — si li fas la guerra, t'esguerra — piorrea, leucorrea — menorrea, diarrea — i d'un buf et fa desaparèixer — exactament com mai no gicares de merèixer.*»

Mai no greixí greuges. Jutjar mai no jutgí ningú. Amic de cada enemic passavolant. Tot odi és contraproduent. Et trenca part de dins.

Fugint de tota prolixitat, home de poques paraules, sempre les mateixes — emprant doncs una nàquissa barreja de demòtic i exquisit, tot ben sospesat, escaujat i escandallat, en perfecte equilibri, quatre vulgars, quatre de clàssiques — no irritava mai ningú, perquè ningú ni re (cap acte, cap paraula) no em podia irritar. Era com si no havia mai dit, ni sentit, de fet, re. Tot és massa efímer, i doncs insignificant, per a sulfurar-s'hi. Tu a la teua de sempre, i au, apa.

Cap apassionament, ni ganes, no he conegut a la vida. No hi ha re

tan inútilment irrisori. La passió, l'apassionament. Una invasió corrosiva de l'esperit per una força demoníaca. Qui es vol freqüentat per dimonis? Caldria ésser pallús, o boig. Sense remei.

Tot és superstició. Ximpleries cregudes pels uns o pels altres. Cap diferència. Rucada sobre rucada, rucada contra rucada, rucada amb rucada. Empatx de rucades per cada costat. Res no és re. No hi ha cap altra 'realitat'. La vida és observable durant la durada de l'existència de l'observador. Però no hi ha enlloc cap lliçó a treure'n. El que hi ha diu el que diu. Vol dir el que diu, i no vol dir re altre. És a dir, ho diu alhora tot i re. I així tenim que tot allò que diu, fet i fet, és re, o més precisament no re. Car tot i no re són dos elements que s'equivalen. «*Tau-tau, l'una cosa i l'altra*», diu, taujà, el tautologista. Si vols tu, el mateix element. L'element absolut, i absolt. Totalitzador, i perdonat. Quin remei. Hom és fill del no re, i hi torna. El no re que et cova llargament, la mateixa llargària eterna, abans no siguis viu i després no ets mort. Sense que tornis a sortir de cap ou inexistent.

I tota la seua vida, hom es rabeja en el no re, i no cal ni que s'eixugui en acabat, car s'ha banyat en no re. No hi ha pas re altre. On voleu que es banyi, fet i fet?

El meu cos, fet de no re, ha atesos amb la ment tots aquests infinitament estesos eons intermitents que el premen part davant i part darrere, i sap que el xemiquen talment que de seguida torna a ésser no re. I apa.

Cosmos fal·laç. Fortuït mosaic que es trenca incessant, i incessant es refà, cada vegada més mal fet, o més ben fet, tant se val. Diferent i el mateix. Ecos distorsionats els uns dels altres. I inversament. Cosmos fal·laç. Esplèndida embacinada general.

Espera, que ara l'espitx. Un segon. «*Ai mama.*» Ni angoixat ni agònic. Morfina. Consol. «*Mama, mama.*»

(...)

39. (*Excursió pels encontorns damnats*.)

Per un altre error burocràtic, per estrambòtiques qüestions administratives que no he entès mai, assistia, amb la vella gavardina blava, al meu propi enterrament. Plovia i portava també un barret blau fosc d'ales caigudes. Tenia un cert interès molt relatiu per a sentir què dirien ni si dirien re. A la casa encesa, amb els meu vint mil llibres fets cendra, trobaren allò que es pensaven, crec, que era el meu cadavre, totalment calcinat. Inidentificable. Potser no era cap cadavre de ningú, potser era un bocí de carn de la nevera, o ni això. No cal fer-ne cas. Tot en aquest món es pot creure en un moment o altre. Impossible d'evitar-ho. Estranys esglais et salten a l'esment tot de sobte, i deuen ésser memòries vestigials de la raça, de pors arcaiques on monstres afamegats se t'apareixien de trascantó, i d'esquitllentes, d'escallimpentes, potser quan menys no te'ls esperaves, quan més xiroi ni somiatruites no trescaves.

Que dins la casa encesa trobessin un mort imaginari, re d'estranyar. Tot hi cap, al cove infinitament extensible de les possibilitats.

La qüestió, que m'enterraven i em vaig posar a la cua dels familiars que rebien el condol. Això del condol, no hi ha potser

consol com els condols, sobretot quan són recíprocs i generalitzats, car als cementiris hi ha justament molts de morts i molts, tret que no tants, qui si fa no fa els plorarien. El condol compartit és un consol idiota, com tots els altres, però què hi volies fer, no n'hi havia de millor a mà; és la vàlua del valor d'acceptar l'inevitable, de moment en carn d'altri. Com qui diu, tirant la pilota endavant, treure's l'enrenou de sobre, fins la pròxima passada, esperant que el partit del viure s'acabi, i en pau.

Mentrestant, tot s'espatlla, i mentre tot s'espatlla, tot es millora. Car aquest qui ací perd re, aquí ho guanya aqueix, i aquest altre qui ara guanyava perd allò que adés aqueix altre guanyarà. Tot va de dret, i sense trigar. Les balances del destí mai no deceben ningú. Els resultats són sempre immediats. Només cal guaitar tot esdeveniment de prou lluny.

Me'n record que torní a La Grevoleda, no pas tampoc gaire lluny de la casa encesa, i ningú no em reconegué. Asimptomàtic màrtir, ningú ni cas. Autòmats.

L'ortodòxia és sempre el camí més equivocat de tots. Cal fer, anar fent, bo i aprofitant el camí que se t'obri, tant se val com sigui, que sigui preable o menyspreat. Si convé, convé, i s'ha acabat. En realitat, és incomprensible que no s'ho cregués aparentment ningú dels qui romangueren a l'indret. Que a ningú no li passés pel cap que un mort certificat pogués tornar, és en si mateix extraordinari, atès, si vas a mirar, que hi ha es veu tanta de gent encar amb la superstició acceptada que els morts són vius, tret que en un altre místic, o misteriós o metafísic, reialme oracular, d'aquells inventats pels malignes enganyadors, els venedors de l'eternal falòrnia. La infame falòrnia dels fètids tifetes qui prediquen merda.

Així i tot, avui mateix, mentre brescava entre tresqueres, no pas lluny del sinistre cloquer esquerdat que hi ha damunt aquell casull

monstruós orbitat per molsuts, rufagosos, muricecs, un atrotinat virtual conegut m'ha aturat.

—Què, ja no saludes?
—Maneu?
—Fa anys que no ens veiem, això és tot.
—Em deveu confondre amb algun dels meus germans.
—Quins germans? No facis cagarel·la, ja ho sé que ets fill únic.
—Doncs... Algun sòsies, algun doble... Molta gent qui se m'assembla...
—No, home, no; tu ets el mort.
—El mort? Voleu dir? Quin mort?
—El mort, el mort qui ets. Et penses que no et conec? Que has tornat? Per la font, oi?
—Quina font?
—Quina font, diu! No em facis riure! La deu màgica sots l'om gegantí que creies — carregat de nocions arcanes que et tenien l'enteniment begut — que decretava sovint el teu fat de l'esdevenidor immediat. I com corries llavors a pintar la idea!
—Pintar? Quina idea?
—Les idees que et suggeria? Font d'inspiració, home! Hi veies la imatge dels teus quadres, en els escatxics iridescents del raig o en el bombolleig de les bombolles de baix. O potser esbossat en les volves i volutes evolutives de la vapor a l'hivern.
—I ara! Els quadres, dieu? Quins quadres?
—Quins quadres, diu, l'artista! Presumit! No et dignes intercanviar serioses opinions amb un home com cal, del carrer honest, sense ínfules ni manies, exemplar. Exemplar.
—Els límits se us dissolen entre allò imaginat i allò viscut. Això deu ésser el que us passa.
—Ets tu, qui foteren a la gàbia, no pas a mi, noi!
—De quines fosques obscenes gàbies no enraoneu? Què us pruu? Aneu pet? Voleu dir que no heu perduda la xaveta?
—No soc boig. El boig ets tu. I el mort.
—Quin mort?

—Quin mort, diu! Tu! Tu! Escolteu tothom, quin mort, diu el mort! Si això no fa petar de riure! La com se'n diu, la ironia!
—A qui us adreceu? A qui exhorteu? No hi veig ningú.
—Només veus visions com les que veies a la font. Idees flagrants que se t'adeien molt eloqüentment, artífex contundent! Me'n record d'aquell llenç que t'inspirà un vespre amb el Sol colgant-se on la font rajava de sobte amb '*furor geomètrica*' (la teua definició quan m'ho digueres), amb un doll doncs de geòmetra, i amb quina traça, tu, ell, el doll, fent-te veure, espectralment, un gras esfèric grotesc idòlatra i un punxegut estrenu triangular iconoclasta, ambdós amb les colors corresponents. Obès devot cercle congestionat, desconfit pel cop de colze al melic de l'agut òpal poligonal. Bons quadres, ep, noi... i tant... potables, no pas que me n'entengui gens. Opinió pedestre, d'home honest. Ara, si més no els quatre o cinc que guipaves tot passant davant la finestra de ca teua... N'hi havia un d'inspirat per la fusta corcada i derelicta treballada per les marees de l'aiguamoll creat, durant centúries, per la deu que et feia de musa. Hi havia llavors, temps fabulós, a l'aiguamoll, me'n record, unes plantes subaquàtiques carn... carn...
—Carnívores?
—No. Càrnies. De carn. Mamelles, natges, galtes, xil·les, turmes, xones, panxells, cuixes, genolls, ventres, colls... Les carns de l'hermafrodita musa mateixa!
—Una musa de carns i ossos, ja ho veig.
—No, no; sense ossos. Tret que pensis en les fustes tornejades per l'aigua i pel temps. Pel que fa a la fusta que et deia, li trobares l'aspecte del mussol diürn i estàtic. I pintares la fusta, i més amunt el mussol, i dalt de tot la gloriosa divinal Minerva del doble aparell. Una altra obra mestra ignorada per tothom. Irreproduïble ara, massa bona. I tanmateix indeleble al magí dels qui la contemplàrem, indeleble com la sang de sant Barbablava a les espases dels seus assassins, qui s'inventaren, a tall de farsants predicadors, per a justificar l'injustificable, és a dir, l'avariciós assassinat del sant, aquella història absurda on es revenjaven de la

violació patida per llur germana, la qual de tota manera era una puta qui se la cardava totdeu altre.
—Si m'ho permeteu, m'acomiadaré...
—Els germans volien l'heretat, el ric predi, de l'humil senyor Barbablava. Per a convèncer el jurat, en connivència amb la fementida germana, havent robats set cadàvers (ja ben fets malbé) de dones al cementiri, de nit, quan sant Barbablava era de viatge, els tancaren a un recambró del soterrani del senyor, penjats a les nues bigues, i el sant mai no se n'assabentà, i l'endemà que tornava de fora, els germans li sortiren d'una cantonada del corredor que menava a les escales de dalt, i l'escapçaren amb les simitarres...
—Quines simitarres?
—La germana s'havia pres el luxe d'esdevindre prenys d'un dels seus clients, car mai no permeté — com és tradicional i de rigor al món de veritat, on els homes són de debò tots cuguços i aterrits pel poder totalitari de la maga del cony ardent — que el seu molt modest ni honest marit la penetrés. I els traïdors germans, qui durant tota llur vida transgredeixen l'espectre sencer de les lleis divines, amb les mateixes simitarres amb les quals escarxaren els hímens de les set verges penjades a les bigues del recambró de baix, escapcen, bàrbars, el cap del cristià, i sense contemplacions. Les contemplacions no són sinó una nosa per als assassins ben esversats en la infernal acció.
—Faré tard on vaig... Au...
—I llavors la pena, és clar! No se'n salvà ni un. El foc no n'estalviava cap. Tots es cremaren quan la casa se't va encendre.
—Ja em perdonareu. No sé pas de què us empatolleu ara...
—Vols callar? No et pensis que no ho comprenc. Soc una ànima molt comprensiva. És clar que allò fou un xoc per a tu. Terrible! Per a tothom a qui els caigués damunt, aquella catastròfica pirotècnia! Qualsevol, ni el més dur de raure, n'hauria patit un cop esterrossador. Home, tu diràs! Tota una vida de pintor engegada al canyet. En una mefítica flamarada esfumada al mai més. N'hi havia per a acabar taral·lirot, o cometre suïcidi. Cremar-

se un mateix, com s'havien cremades totes les teues celestes creacions. Qualsevol creador amb cara i ulls ho faria. Et tancaren durant uns mesos. T'havies arraconat entre femers. Havies trobat, on descarregaven les escombraries, un bressol atrotinat per a nadons. T'hi arrupires fet un bolic, xuclant-te els dits d'un peu adés, i adés de l'altre. Quan un marrec tot passant t'hi va veure, en va cridar d'altres. I hi feies riure tothom. Llavors et vas morir de vergonya! Tot un redol, un estol de bons veïns, triat entre allò milloret de la població, amb parelles de bracet i tot, qui se'n feien el panxot, se t'esclafien. Aquell fou el dia de la teua mort pública. Després desaparegueres a l'asil. Hi hagué un foc, probablement provocat, els focs et persegueixen, deu ésser la passió artística, i les notícies que en tinguérem foren que hi havies perit totalment calcinat, només en van sobreviure les sivelletes que portaves damunt les teues xinel·les vermelles, per això saberen del cert que érets tu.
—Fantasies, repapieig, au, bah!
—Escolta, noi, que...
—Deveu parlar d'una altra casa, d'un altre poble. D'uns altres quadres. D'uns altres morts...
—Vols enganyar un gat vell! No en sabràs mai prou! Per moltes d'eternitats que duressin. Sempre n'hauré durades unes quantes més!
—Prou de la mateixa cançó! No teniu d'altra feina que la de xinxollar forasters? Sou un racista, un xenòfob?
—Emanacions insalubres. No volíem pas atansar-nos-hi gaire, i ben fet que fotérem, car tot d'una hi hagué un esclat que ho trameté tot a dida. Sospites a doll per part dels infal.libles testimonis...
—No em gicareu en pau d'una putrefacta vegada?
—Monolític totèmic costell de les vergonyes enfonsat en un buf deleteri, com castell vertical, perpendicular, d'aflamades cartes
—Soc xinès, no us n'adoneu? Millor, mongol. He travessats quatre oceans bavosos, i m'he hagut d'empassar mants de glops amargs, i sobreviure un reguitzell important de riscs mortals, amb corbs, i

alcatrassos i albatros, encantats i extravagants qui etzibaven uns ominosos xiulets... molt extravagants (i tot llavors vagava extraordinàriament, tant l'ocell vagabund qui canviava de colors, com camaleó o millor, com el seu crit d'imminent maledicció...), per a trobar refugi ací, tan lluny del meu país com he pogut...
—Ací, ara ho has dit! Quina casualitat! Precisament el lloc més inhospitalari del món per a tu, passatger vulpí que ens veus d'autòmats sense saba i sense sentiments. Com t'erres, carrincló!
—Tot em ve de nou, en cap vida no em perdia abans per aquestes endreçúries...
—Justament on hi ha la deu que enyores tan poderosament que no te'n pots estar de fer-hi cap, com l'assassí a l'indret de son crim, o l'elefant a la bassa on el cocodril se li menjà el fill, abandonant finalment la idea fixa de mai més no tornar a l'indret del ludibri màxim, ja fart i tip d'amagar-te per qui sap quins trists illots de mala mort, de tètrics contes de fades, i que hom ha oblidats de ficar a cap mapa, mes és clar que amb sanatoris on murriescs demagogs sota tremolosos canelobres t'omplen d'infectes invectives per a veure si, corglaçadament esglaiat, no surts del teu congestionat malèfic encant. Et penses que no et conec. Ta mare, qui encar porta dol per tu, prou me'n fa cinc cèntims, de tant en tant, quan l'ensopeg pel carrer. Prou pots, una mare tan fidel! Com m'agradaria que la meua reputa de rancuniosa... rancuniosa com el mul del papa Malefici xx̄mmm qui s'estigué anys i panys rumiant la guitza a la fi m'etzibà, fotent fora de casa per a l'eternitat, pobrissonet orfe virtual a qui ningú no dona bobons...

Fugia del boig, amb totes les meues joves facultats intactes. Inabastable. Mentre ell, tot i que el jaquia cada camí més enrere, mesell botxí, continuava — ranquejant, completament deteriorat, segat per mantes d'afliccions, amb els anys que no el veia, ni havia tampoc vists cap dels seus maleïts company — on devien haver morts, o havien esdevinguts ancians plens de xacres, com aquest — continuava de contar-me les seues inversemblants,

esborronadores ficcions.

Temia que algú el sentís, i s'hi afegís a apilar llenya. De tota manera, abans no m'enxampés, torní, per les foscúries i els enrevessats corriols del bosc, al meu cementiri. L'antic cementiri — per tothom molt supersticiosament temut i evitat — de les bruixes i els heretgets, d'on tan bé no s'hi estava, i d'on potser mai no hauria d'haver tornat, carallot qui és un.

Car l'escapada no havia resultada gaire reeixida, i tot per culpa d'un emprenyador qualsevol.

Sempre te'n surt, en totes les situacions de la vida (o de la mort, tant se val), justament com de bolets enverinats, un o altre sovint al cabàs. És la trista història del món embruixat.

(...)

40. (*Un ocàs com un cabàs*.)

Com va descobrir esguardant fit a fit un cul d'odalisca d'en Buixer, el doctor Nepomucè, es veu que als caps dels folls, al femer de part de dins, hi floreixen, esponeroses veus imaginades de déus imaginaris injectades pels criminals del centre de control de la societat, perquè tot sigui caòtic i els privilegiats continuïn essent intocables. Per això que tots els 'motherfuckin missionaries' qui esperonen tothom a seguir les lleis de déu, en realitat no siguin sinó agents maleïts del poder infernal qui fa cada imbècil esclau de les falòrnies més irrisòries.

Hom assisteix, d'incògnit, d'estranquis, a la cerimònia ferotge on tothom promíscuament fuma un barrot de dinamita, per a desinhibir-se pròpiament i poder dur a terme els insans propòsits originals. Comencen aleshores els formidables esclats dels barrots encesos, i l'aire densament contaminat ha transformat totdeu de seguida en algú irracional i viciós, l'esperit veritable els emergeix on el tenien reduït, i els inspira mútues assassines gelosies, pruïges espontànies, com ara si un magnetisme poderosíssim dugués cascun dels afectats a culminar la decadent carxena, la matança promesa — d'anorrear el veí, tants de veïns com pugui, fins que exhaureixi els candidats a la mort. Així, el vailet innocent qui romania a l'ombra, temorencament arraconat, ara estupra amb tota una insospitada salvatgeria el sorge qui d'estona que se'l volia violar. Era un sorge d'alta graduació. Crec; no em féssiu cas. Un almirall? Un general? Alguna cosa així. Qui sap. Els militars i llurs ridícules graduacions — repulsives collonades. No vull ni pensar-hi. Per què hi pensaria? Sort que pertot arreu els déus i llurs representants fan figa. Llur fastigós ubic universal rigorós deteriorament — un desori de crepuscle — un ocàs com un cabàs.

La convulsiva orquestra que acompanyava els esdeveniments dels molt selectes congregats acaba tocant bocaterrosa, amb el so força degenerat com si l'enverinada pols de terra n'esborrés les notes.

Succés de l'espècie pus tost equívoc.

Només quatre plàcids i gens irats rats i gats, amb prou feines compromesos en cap fútil conxorxa dels delirants humans, encar ens entreteníem a remenar amb didals al fons del gatxull de la soll on hom no ha convertit el món, per a trobar-hi qui sap si potser l'anell perdut. L'anell de la invisibilitat tranquil·la, de la desaparició discreta, sense mai cap inútil sorollada ni fumera.

La nostra particular deessa d'aleshores, si la memòria us serveix

d'alguna cosa, n'era la coneguda Làquesis, ca? Era un homenot de donota. La seua fortor d'aixelles, amb massa de testosterona enrancida, recony com et marejava! Sos nombrosos afollaments foren l'admiració de tothom. Tots els virtuals nadons en realitat li nasqueren morts. Cascú amb un visatge totalment horroritzat. L'horror ja els havia morts abans de sortir de debò al món horrorós i tot.

L'explicació la trobàrem més tard. S'esqueia que, sense que ningú se n'adonés, ni na Làquesis mateixa, és clar, el primer dels fetus, ignorat, havia romàs enrere, encallat, estroncat en la seua trajectòria, i es devia doncs haver mort feia dècades i dècades, adossat a cap mur rònec de les catacumbes del ventre de sa mare, on s'havia anat podrint, carronya esquelètica, qui, és clar, esglaiava a mort els qui, en acabat, de tant en tant, en filera, s'anaven amanint a néixer. Els de fora no ens n'assabentàrem fins que el fetus ignorat no sortí mòmia, com si vingués a anunciar amb allò la mort de la mare, la centenària mateixa, qui, en veure el seu fill la mòmia, amb horror s'hi va veure retratada, i morí així mateix doncs horrorosament esglaiada, com tots sos afolls, l'un darrere l'altre. I com ens morirem nosaltres, tant els devots com els escèptics.

Vinguérem a les bresques, érem mosques molt rucs; en mels ens enfonsàrem fins als malucs.

En canvi, llambrescs com sàtirs o granotes, els capsdecony enllardonats amb nocions idiotes, abandonats a llurs estils hostils, al món semblaren trobar-s'hi com en niu de fluixells. Llaminers, sense envescar-se mai, amb quanta d'ordinària vehemència no bevien a galet els aixarops de bestieses que els feien beure els enemics. Allò de beure a galet ha estat sempre massa fàcil per als goluts. Hom cau sorprès en el vertigen agònic quan veu que aquells inversemblants grotescs idiotes, delerosos d'abassegar més i més, no conquerien tanmateix el món.

Només ens ha calgut, per a fugir-ne, individualistes sense fils ni xarxes ni subterfugis inexistents de salvament, qui coneixem, i la sentim que ens ressona als ossos, doncs, la tremolor ominosa del precari univers, no pas d'enfonsar-nos en mels, ans, inenfonsables, prendre embranzida vers la nua desaparició en el no re.

Estranyament, als semi-anorreats escàpols ens forneix el destí tota una munió d'oronells. Coetanis, tots actius, oronells, per què? A quin festeig continu d'entre-sentors no ens vol convidar? Com hi havia antanyasses déus amb ulls a tot el cos, els nostres cossos són tot oronells de dalt a baix. Quin daltabaix anímic no ens provoca a continuació. Per les onades incessants de sentors vomitives d'exterminis propincs i remots amb què ens trastoca el lluc!

Sospitosos tothom ens altregem mutus i continus l'origen nefast de la merdançana, com si tota la desastrosa porqueria ni pruent misèria provingués del ventre del veí. No sabem escaujar ni calcular on són els mollons ni els mèdols de la divisió. I és perquè la ferum que puja de pertot no ve, companys, sinó del paltruu corromput del mateix univers.

Desconjuminament, amb tota mena germanor ni solidaritat que no ens mereix sinó menyspreu i basca, primots i xerecs, atesos a mort pels verins de la mala flaire ubiqua, ens fotem passar recíprocs, sense cap raó, per les pitjors ordalies, astorats per les pèrdues sense atur, com si tota la culpa vingués del gamarús qui, com més se'ns atansa o més no ens hi atansem, més put.

La corda del penjat és portadora de sort. Tots en volen un retall. Afalaguen exageradament aquell qui en èxtasi en fa filagarses, i quan, en acabat de rebre els pistrincs que calen, els en dona un fil o altre, rabits, reblen i redoblen llurs encomis amb un goig tant

incopsable com l'oceà ajornat de llurs ara ben properes victòries.

Entre la púrria, amb la calor, l'opressió del moscallam, atret pels estronts que ens pengen, de l'escagarrinats que no anàvem, bo i esperant, que no fos cas que no ens toqués rebre'n mica, del màgic apotropaic talismà, ens esdevé intolerable, mentre cert és que trobem naturalment adorables les aranyes fúnebres i els esplèndids microbis — ah, i els calàpets — tots i qualssevol dels bons espècimens qui no foten mai emprenyadores sorollades que afegeixen estrès a vides ja tan putejades com les nostres.

El capatàs de la presó, qui s'ha enriquit amb la venda de la ficta corda a petites peces, ara amb la faç part de terra, amuntega amb ses orelles d'elefant cendres i serradures, les quals tot de sobte, quan eixavuireix, se li aixequen com espectres de polseguera.

Ningú no se li'n fot, no fos cas que allò, aquell fosc ludibri dedicat a l'autoritat sacrosanta no estronqués la tendència a portar sort dels bocinets de corda eixarmats, encisats, per la superna bruixa, la Mort, que dúiem curosament desats al fons dels inferns.

Sempre plou i no plou mai, i el món nogensmenys roda. No hi entenem re, i longànimes que som, allò no pas que ens atueixi molla. Al contrari, sempre ho hem trobat d'allò més normal. De no entendre re d'enlloc.

M'he espremuda (espinyada) la flàccida ceba, i amb el mal m'he ficat a plorar. Res d'estrany per aquest cantó. Aviat ens conservarem en ambre i prou podrem. Gaudirem del temps sense que anc re no ens requés gota. Cap greuge al món a redreçar.

Anacoretes de diverses magnituds, rostarem anacards en llauneta, i d'un esplet de teixos llefecs en tastarem alhora els arils. La vida serà bella. Si doncs no ben bé del tot aquesta, la d'ultratomba si més no, segur.

(...)

41. («*Quan és el diable qui mena la barca, ops t'és d'anar-hi.*»)

Lligamosques de mena, ofert a les minúcies de la vida (un entreteniment com un altre; com distrauries altrament el tedi horrorós del viure si no t'assistissin manies i obsessions, i mites i dèries, i deliris folls, i sòmines passions, i ximpleries de mantes de coloracions i metzines alhora calmants i excitants?), doncs això, ordres íntimes del diable, cal seguir-les al peu de la lletra, i així m'havia agafada la sensacional fal·lera de comptar les potes, o les cames, si voleu, dels milpeus (descalços).

Segur que entre els milpeus arroplegava centcames, i els confonia i tot plegat tots mos nombres eren no gaire fiables, a part que el nombre de potes d'aqueixa gent varia entre espècies, sexes, i sobretot edats, un adult en duu moltes més que no pas un mer bordegàs, i no cal dir que un jovençà de la primera volada.

Això dit, ara que en sé una mica més, cal fer-ne abstracció, i tornar al pur impuls inicial del comptar les potes, per a veure quantes de bestioles calien per a fer mil potes exactament, o si això fora somiar, car mai no en trobaria un nombre precís, i tanmateix el vaig trobar, o em pensí que el trobava, i aquell nombre esdevingué per a mi un altre dels meus nombres màgics privats que em serveixen per a un colló de coses i d'obligacions burocràtiques, i per a records de fórmules i inutilitats d'aqueixes, tant se val, com ara nombres d'entrada a certs aparells i nombres

de cartrons i plàstics d'identificació i bancaris i de control ciutadà, esclaus que som de la collonada apellada civilització, és a dir, l'empresonament pels documents indispensables i endogaladors com cormes, i feixugues cadenes amb boles de ferro rovellat.

Et compel·leixen, et composen, que paguis i repaguis, fins a l'escarrutxament i la mort. Què paguis a qui? Als de sempre, collons, a qui altre? Als senyors de la guerra i de l'enverinament general. I això, si doncs no amb sang, amb suors i badoqueries, i sobretot amb els diners que generen, les sangs, les suors, les dolors, les intombables inentomables badoqueries.

Cal saber distingir entre els deficients artefactes que et venen molt cars, entre els triomfs momentanis dels embuts amb els quals et fan combregar, i les veritats com més anem més remotes, més immensament, com si l'univers de debò s'eixamplés fins a esdevenir una inanició sense cap altre batec possible.

La Pura era una vella qui sempre, de temps immemorial ençà, havia estat vella; era la porta-llatzèries qui anunciava el decés de quisvulla qui fos de tota la barriada, tantost no se n'assabentava a través de la minyona del capellà o de la del metge, que aquest o aqueix no l'havia espitxada, i se n'anava directament amb el condol a la família, i es presentada com a portadora digníssima de la nova arreu on calgués, sobretot a les botigues, perquè la notícia corregués ben de pressa i tothom doncs s'apressés a portar testimoni del molt no que estimaren l'espitxat o l'espitxada, per això, quan era petit i entrava aquella colltorta dona, sempre de negre, petita, escarransida, fent-se la humil — maleïda hipòcrita, com les monges demanant i embutxacant caritats, o com la felina i garneua Ventafocs, ordint durant set anys la revenja contra ses acollidores marastra i germanastres — i comunicava a ma mare, amb la mateixa veu aflautada de la qui mai ningú no s'ha volgut cardar ni pensaments, una veueta fastigosa que jo trobava fora de to, amb trets falsos i substrats de satisfacció, que en Dallonses o

na Daixonses s'havia mort, em pensava que el dia, ben aviat, on qui es moriria fora ella, qui n'anunciaria el joiós esdeveniment?

Era la mateixa Pura qui et portava a casa les 'vvv' (les *Vampiresses Verges en Vitrina*), a les quals calia, durant la setmana que havies de guardar-les a casa encendre davant un llum d'oli, la flameta del qual no podies pas permetre que s'apagués mai, i que tenia al peu de la vitrina, una mena de guardiola incorporada on calia metre-hi pistrincs. Ma mare, qui evidentment no era idòlatra, exemplarment, donant-me sense dir re doncs exemple que sempre he servat i complit, amb un escuradents de fusta pla engomat, en lloc d'afegir-hi monedes, n'extreia per la indentació estreta de la guardiola, i llavors, despesa la setmana, has de retre el ninot a la Pura, qui es presentava, lladra a cara descoberta, a rembre'l, per a dur-lo, el ninot, o si voleu la vitrina a la vampiressa verge, a cal veí, qui, segurament més imbècil que no ma mare, es faria, qui sap, gratar la butxaca diàriament, no fos cas que el ninot se li indignés, i les desgràcies caiguessin a betzef damunt la pobra explotada família, per al dia on, finalment, si el soroll de ferralla al cul de la vitrina retentia plenet, la Pura no s'endugués la imatge a ca seua i la buidés amb la claueta que calia inserir al cul de l'ídola tota ulls tanmateix exposada a les vergonyes públiques.

La qüestió que, de cops, en sessions de fantasia, no pas que no m'hagués vist personalment fent de Pura, quan la Pura manqués, la qual segurament que mancaria abans no jo no arribés del tot a l'edat del seny. Car qui sap després com t'has de guanyar les garrofes, quan ets grandet?

I el que no comprenia aleshores (fins que amb un llamp de comprensió sobtada no ho comprenguí!) era que la puta Pura és clar que no es moriria mai, car com més de morts no anunciava, amb les propines que la família no li donava, millor no es nodria, de tal faisó que amb cada mort, com si fos vampiressa, més vida

no amuntegava per a ella mateixa.

I després hi caiguí. Me'n recordava de l'adoctrinament que rebíem de ben petitons, als maristes, amb el germà Joan i el seu bastó mostrant-nos l'auca dels crims posats com a bons exemples a llurs llibres sacres. La Pura era la representació viva (encar que disfressada de mòmia ambulant) d'una de les omnipotents Vampiresses originals (qui, com tot ésser infernal, amen de depènyer-se altres que no són, per a enxampar els desprevinguts). Una de les Deesses molt malignes, úniques regines estratosfèriques qui regien l'univers, exactament com els marrecs no llegíem als nostres catecismes, de tal manera que no hi havia vailet qui, una nit o altra, no es volgués, becgroc ben brètol qui gaudeix vicàriament dels plaers malèfics ni prohibits, com múrria anguila, introduint-se per les escletxes que donen accés als llocs on els s'esdevenen els mites sagrats, i els herois, i sobretot les heroïnes, no hi fan llurs fets memorabilíssims ni proeses monumentals, i així, no sé pas els altres exactament, mes jo ara me'n recordava que era un de les subalterns qui ajudaven les Vampiresses, quan capturàrem tots plegats el pont que duia de la terra al cel, és a dir, al paradís, un pont estret i fi com el tall d'un ganivet, i que vol sang, sang, sang, quintars i quintars de sangs, abans d'haver-lo travessat sencer.

En fi.

«*Quin foll vol tornar als jorns/ amargs de sa jovença?*» On el món és ple de monstres purs i nus, sense disfressa que no puguis traspassar amb un poc de lluc, la qual disfressa, ara ben opaca, els has de tornar a posar damunt, quan entres tu també a trastejar-hi, en la perversa població, si vols doncs sobreviure-hi, un món doncs on si no vius en la mentida contínua, no vius i prou, car de menjar, gens no menges.

Per això m'absent tant com puc al laboratori, i hi soc com al refugi

o aixopluc vital i essencial, i hi faig la meua entretinguda feina d'ajudant (cap científic prodigiós, no; un científic per a anar tirant, passiu, i veient-les caure, immers en les matemàtiques, com expectant latent espectre al cenotafi) d'investigació microbiana i genètica, i, encar millor, infinitesimalment menuda, amb quarks i leptons, i llurs interaccions exòtiques i llurs frustracions magnètiques, i tot això amb ulleres de miop com més anem més miop, i hi sobrevisc, impertorbable, com un badoc davant el teló tancat del putxinel·li fictici del darrere, on rau la comedianta societat del damunt, esperant, com tothom, que les bombes no caiguin qualsevol bon dia i la farsa s'acabi d'una puta vegada, en un buf de distensió i de deslliurament, dient, uf, ja n'hi ha prou, prou n'era l'hora.

Mentrestant, carrega't de raó, altrament amb quines espases lògiques no desconfiràs els malignes esperits qui tothora t'envaeixen per cap escletxa que trobin?

(...)

42. (*Pusil·lànimes, reconeguem-nos, si us plau, mínims*.)

—Què fa l'infantó amb el mirall?
—*La rateta!* Per què altre serviria el mirall? Un mirall que només emmiralla l'ànima.
—*L'ànima?*
—L'ànima, l'ànima! És a dir, home, *la rateta!*
—Ah. Ah.

(...)

43. «*Ara arriben, objectes de riota/ Grasses hordes sadolles de sangota.*»

Món inaturable. Roda sense interrupció, i ni que fossis una estàtua de bronze florit poc podries evitar que una successió de situacions i d'esdevinences amb el temps no se t'anessin abocant damunt. Les vicissituds per les quals passa el més naquis dels insectes, abans no s'acomiada de sa breu existència, són algunes de les que tu passaràs, i per molt de coratge ni fortitud que no hi posis, al capdavall de què et servirà? T'acomiades de la mateixa existència amb la mateixa indiferència del sempre indiferent univers. Somnàmbul, transitares la curtíssima extensió d'una vida fantasmagòrica, on el pútrid catàleg de violències se t'abatia damunt, com a l'esplendorós insecte d'abans, potser pomposament abillat ell amb sublims colors, relluents com joiells. Quin balafiament d'ostentació, el seu, et dius. I el teu? Et respon. I tu dius (què altre pots dir?) Que estalviant-te els fútils oripells demostrares la teua superioritat. Car saps de què va. Va de no re. Nasqueres nu i gris, i gris i nu partiràs al mai més, sense idiotes esplendideses ni sumptuositats. Jaqueixes i fas ben fet tota matràfola i flamaralla per als innocents insectes qui no poden, amb llur rudimentària brosseta de cervell, saber re de millor de moment.

Entre els zombis sobris, qui, esdevinguts despulles de guerra, espigolàvem pels rostolls, quan els abruptes canvis atmosfèrics imposaven llurs dictats, passant d'exasperades calamarsades als

refranys carregosament incessants de les ventegades, i els vehicles dels huracans no eren sinó destorbs que ens sumien en la incertesa, i els xafogosos escarns a la delicada escrostonada pell dels Solells indignats ens obrien bombolles doloroses, ens felicitàvem tanmateix del fet que, si més no, serps, carnívors, i insectes, enlloc de queixalar-nos o de fiblar-nos, ens fugissin, no essent, es veu, tampoc tant xitxarel·los ni carallots com ara per a tastar deleteri zombi, per molt sobri i tot que no fos. Per comptes de què, comptàvem, que els decadents, molt gargantuescs ni pantagruèlics, invasors, goluts com la merda, i llunàtics com la col·lapsada esfera mateixa, orfes de les nocions i collonades hindús, i sense d'altres arguments sensibles, no es decidissin al capdavall també per a menjar-se'ns, d'on la nostra revenja reeixia terminalment, car amb quines atroces torçons no es morien tots plegats després.

Insistents indecents acadèmics renegats presentaven llavors objeccions, compartien renegant llurs absurdes teories sobre la purificació dels nostres cossos, per a l'eventual consumpció sense les hòrrides conseqüències de costum.

Rivalitzaven en la composició de les essències necessàries. Ens trobaven massa magres, prenien pronitat per a l'engreix col·lectiu, en solls ben portades, mai tenyides dels oprobis de les solls antigues. Un esclavatge, el nostre, que havia d'ésser despullat dels sòlits cinismes d'antanyasses, part dessobre tota sospita ni estridència. Amb tanques llampants i amb netedats pertot que mai no llevessin de part de ningú ni la més lleu de les crítiques.

—No ens barallarem pas, som tots homes de ciència extremadament seriosos. Reivindiquéssim ensems que àdhuc l'escorxador per als nostres estimats zombis presoners sigui esplendorosament impol·lut, ni gota de sangassa part de terra. I si mai trobem entre ells un nombre creixent de greument malalts, que tots, el ramat sencer, se'n vagin de mantinent en estat

d'evanescència. Directes al no re absolut. Eliminats totalment en condicions de destrucció apocalíptica, on llur món, i potser de retop potser part del nostre, desaparegui netament de la galàxia, de tal faisó tampoc que mai bri no en restés ni a l'aire més remot, que serà, tant en les quadres com als camps de mort, sempre puríssim, com allò que d'esquitllèbit mengem als sebollits, molt hipogeus, laboratoris nostres, on mai no hi ha entrat cap balafiador de fora, ni menys cap sorneguer ni entremaliat, qui pogués ni pensaments, maleït dissident, embrutar-nos, ni que només fos capil·larment, la teca, la qual, més que no halal ni caixer, com les rucades de les sectes més infectes, és feta essencialment de romanents iònics. Que es fotin tothom. Car ara mutis. Muts i a la gàbia. No en direm pas mai ni mu, no, no, no! A cap llec ignar, per molt alzinat que sigui en els rangs bèl·lics dels imbècils de dalt, de cap ni una de les excel·lentíssimes receptes. Au, a cagar a l'hort! Si sabéssim que nosaltres no caguem. Que aprofitem el darrer ió absorbit! Cap cacofònica caqueta anc no ens tacarà... els enlluernadors taulells on fem... esverats devots d'idiosincràtics tarannàs... els mistagògics ni didascàlics experiments!

Nats descomposts ran cap cony estripat, a qui el restrenyiment vaginal tortura de tal faisó que se'n vol abstindre, i rebecament abstingut, el fiquen tanmateix, si us plau per força, escamarlat en inquisitorial sella apropiada, potes enlaire, i amb eines adients, enmig, cony badat, hom, extremadament tafaner, si n'hi fa, de metàl·liques esmenes, i això no contrastant, al capdavall no en trau sinó mobles glaçats i obsolets, i pilots de llengües mortes, de tal faisó que hom n'ha de propiciar la seua substitució per altri qui en sàpiga una mica més, i aquest, amb unes tenalles, a la babalà i bestialment, ens trau a peces sollades i escorxades, entre membranes i vernissos esglaonats pels intersticis, i amb quina voluptat no obrim llavors els ulls a aqueix panorama esplèndid de racó que correspon exactament, coincideix amb tots els ets i uts, amb el paradís d'on, *in vitro*, o en ventre, tant se val, no sentíem

que era fet l'altre món ideal, allò milloret que hom mai no concep, amb estafetes i sequioles, i bordois i osmosis, godomassins i celadonts, i perxes i guixos, i saïms i zínnies!

Altament atesos, ens en xautem un ou. Morruts, amb ulls apagats, ens estorcem, en créixer i, omnívors i serens en tota convicció, hom s'escarrassa llavors a fondre's en la normalitat i a crear-se per a si mateix un fons lucratiu, amb pètals a lloure per a les hores de lleure, i abandona tota idea de rebel·lia, i a les envistes dels xalets vora els alfacs, en un casull al capdamunt d'un faralló, amb gavians i coloms, hom hi fa una vida alhora decorosa i decorativa.

Seducció cosmètica de la societat ambient, sobretot quan, mànec del rem al seu escàlem corresponent, i au, som-hi, a tot estrop, força de braços, saludant els veïns amb cortesia immensa. Som els zombis sobris qui hem acomplertes totes les esperances de submissió ni assimilació a què d'ençà de l'ou no ens coercien. Suaus i bens febrits, ens presenten d'exemplars, i, havent seduïts doncs tothom dels banals encontorns, agombolant casolans àdhuc els tions de nadal com si fossin fillets, aclapararem escurçons i sínies, i llostres i desficis, i, totalment humiliats, havent esvaït tot dubte, ens integren, epifenòmens afermats per fofets diplomàtics i d'altres mestres veraços, amb sons llunyans de crapulosos flabiols, a la reserva d'indians, bruns com incongrus cogombres, i d'antics esclaus aflaquits per les recances, qui, amb la promesa d'unes quantes de generacions, serem tan acceptats com els més prostètics ni pretensiosos dels genuïns antics de les senyorials prosàpies a llurs exhaustes, aviats abrogades, sessions de vaccinacions ni d'altres abracadabrants làbils bacanals.

No abdiquéssim, companys, ara que ho tenim tan a tocar d'urpa! Escoltéssim atentament els qui les amollen sense engaltar, com els polítics i els sermonaires, els ens més datspelcul del món, i fem-los cas! Féssim com fa la pútrida babaua plebs, qui se'ls creuen per molt que no els engalipin i robin i violin constantment.

Guaitéssim (i prenguéssim-ne exemple) amb quins tremolins ni espasmes ascètics no tremolen les popes de les popudes harpies de la puta plebs! Això és plorar d'emoció en sentir les sublims bajanades dels qui caguen per la mui! Aprenguéssim-ne, cavà! Així serem acceptats totalment per la pugnaç plutocràtica nobilitat de tots els poders!

El camí vers la glòria és tan planer! Desconfits, ens arrosseguem, cucs, cucs, rucs i samarucs, samarugues i marmotes menfotistes i indecents, és a dir, campions de la vida com la volen els luxosos abillats amb llustrins, nosaltres, els glaucs pàl·lids celadonts o maragdes imitadors, *non sum dignus*, i tanmateix, qui els bavegem darrere, per si de cas ens queien pellucalles, sagrats envaïdors (i d'ànimes) qui tant no envegem!

(...)

44. (*Per què ens voleu de mal, sòmines? Que no som de 'déu', zombis i zòmbies, feliçment afligits de zombisme? Com per a les mòmies, i d'altres pàmfils elements, saviesa mana!*)

Cert que, amb la maleïda edat, el meu cervell reptilià s'ha anat farcint de llacunes.

Els mecanismes dels nostres cadàvers zòmbics són coixins i coixinets que paranoics s'entre-imbriquen; eren cadenes més o menys articulades i ara són garbuix sense cap ni peus. És normal que, ara més que no mai, els oblits se'ns obrin als teixits cerebrals,

com sets al culs dels pantalons dels marrecs massa eixelebrats.

Som fràgils cendres part dedins. Un grapat de cendra és evidentment allò que de moment no en romandrà, de cap de naltres, si mai ens cremen. Un grapadet en urna no gosaré pas dir de jade, ni tan sols de celadont, o ni això, qualsevol pot buit de conserves, tot i que érem, potser a conseqüència del zombisme, del nostre estat de zombitud llargs cascú de naltres com ara trenta-sis pitons adults l'un darrere l'altre, i així, quan ens embolicaren en trenta tants llençols esvellegats, per a soterrar-nos o cremar-nos, calia que ens hi portessin un seguit de camàlics, trenta o quaranta, si no ens volien arrossegar fins al crematori o cap al desert.

Tornàvem al bressol de la terra, en la nit eterna entre dunes inquietes, rostits per les llums pruents i roents de les innombrables llunes.

Amb quina gelosia els ballarins estilitzats, vull dir, curosament i alambicadament destil·lats, mentrestant no ens observaven! La brutalitat estigmatitzant se'ls estergia a les pupil·les que els relluïen d'odi com les de les rancunioses serps encantadores. Es volien palesament ogres amb angoixes sanguinàries. Que nosaltres, pròspers escombriaires, abruptament esdevinguts voraços zombis, amb pells de dures escates, uixers impàvids als peus de les colossals escalinates, i les pugéssim i davalléssim, prenent tota mena de risc absurd, sense por de trencar-nos els cranis més trencats que ja no els dúiem, bo i ballant doncs durant les sobtades estones, en miraculosos soliloquis de claqués, acrobàtics, i higiènics, tot i traient espurnes pels traus gangrenats, els semblaven, als envejosos sublimats ballarins, tot plegat, escenes de ficció, i no se les volien empassar, no fos cas que se n'engargussessin fins al traspàs, i feien nogensmenys bots de ràbia que, de cops, tocaven amb el suc de llurs cranis els trebols dels laboratoris, i els canelobres tètricament esbarriaven llavors

llurs llums i es fixaven sovint als llocs on ells es trepanaven tots sols, cranis de cràters que vessaven volcànics, no pas laves, suquets de cervells ensangonats.

Queien pel paisatge volves xiroies que teranyines d'estirabots enjogassades enxampaven. Guerxos com palaies, els porfirogènits i els trilobits, ninots animats, ens en fèiem l'estella. Escac per roc, tot ens anava malament rai. I trobàvem que ara, on ans se'ns sorollaven, lluents, les arracades, se'ns sorollaven, globals, les dentetes i d'altres ossos menys essencials. I érem fets, no pas de diamants i perles, ans de rovells i rogalls, bords i balbs i sems.

La cosa sabia greu, força, molt, és clar, per això preníem els punyals de cuina i compulsius volíem torcar i esborrar, com fos, del nostre escut ni nissaga, el sanguinós ultratge. De dreta neuròtica llei, ens corresponia l'aristocràtica venjança. Vergonyosament tosos, tosquirats i toriscats, i enquitranats i emplomallats, amb els presumits mocadors de coll que havíem pogut subtilitzar tanmateix afetgegant-los esfínters endins, ens torcàvem ara tots aqueixos sanglots que ens brollaven malgrat el fet que no en volguéssim ni pensaments les humiliants aparicions. Ens atiàvem a l'acció. Abandonéssim les vagueries de quitzes i cagaelàstics, i esquerdem-los cada escata. Ben armats, defensiu vaccí, contra el molt fastigós zombi i el seu irònic verí bel·licós d'ultra-enemic.

Càustiques pluges funestes obren barreres de ferro de vastes propietats privades, i, per senderes que voregen canyarets amb esfèriques carronyes a les quals ixen a la babalà apendicles que ens fan, zumzejant, pam-i-pipa, hi anem, zombis perfumats, a vendre'ls sabonets d'olor. Musiques fortetes en surten, de les fortaleses, per a astorar-nos, i reganyosos gossos malèfics, els quals, amb rumbois de virolles de ferro roent de llamp els atuïm, com ara cascun per massiva càrrega electromagnètica atès. Ben fet, bon profit. Satisfactori, ausades.

Hom es vol tothora àtom lliure, mai no pertanyent a cap cadena. Per això, degudament zombificat, per molt que conxorxi, re ni ningú, de fer-nos partícips de cap congregació ni aglomeració ni solidificació ni germanor ni família ni partit ni pàtria ni exèrcit ni molècula, tantost no ho intentava, il·lús, carallot, prou ja me n'haig desempallegat. Soc ja lluny, enjondre, remot, fent el contrari, o tant se val, qualsevol altra cosa, lliure àtom tothora enfeinat únicament per a ell mateix. I prou.

Pels ofensius laberints de les repulsives hagiografies, claferts de vòmits safirs a cascuna de les cantonades, només el bon iconoclasta, àtom lliure, sent cap goig a passejar-s'hi. No s'hi perd mai, ell rai. Amb sobtades efraccions, pler d'instantànies sortides prou se li obren. En màgic mirall d'obsidiana, quan fou infant, amb esperit sarcàstic, amb ulls encesos com robins, sobergament va demanar-li, que, sense cap merdegada afegida de matèria críptica, endevinés on trobaria cap racó harmònic en l'ambient tan colpidorament àvol que el voltava. El mirall no va respondre. Era un bocí de pedra febrida i prou. Però li reflectia els ulls de robí, i de tant fitar-los se li tornaren u. Un ull roent que penetrava el cor, el pinyol podrit, de l'univers. El penetrava fàcilment i fàcilment n'eixia, en una travessa que no durà gens. Comprengué que era, d'ençà d'aleshores, un no re independent que no podia creure en cap falòrnia, sortís d'on sortís, i allò l'apaivagà, infant impertèrrit, envellit en la intempèrie, un no re independent, un no re independent. Independent, un no re.

Zombi irònic qui plàcid belluga, voluntariós, els colzes, mentre deambula, tothora subjectiu, amunt i avall, entre pàmpols extàtics, adesiara solcats nogensmenys pel vagues tremolins, i esqueis de trast en trast escatxigats pel salpàs insistent de les marees. Sap, i ho sap segurament ell sol, que només d'on n'hi ha, en raja. Suprimeix llavors una rialla.

Com ara onocoet (mig ruc, mig porc), benauradament desnonat de pertot de per de bo, ben secardí per a millor no anar enlloc d'amagatotis, desapercebut, invisibilitzat, infiltratiu, ajornant com sigui les avials polsegueres del neguit, amb nul·la voluntat d'intervindre ni menys de proposar inútils eutopies, brescant entre pròdroms d'anorreament, àrduament evitant de triar-ne mai cap, arrupit quan les condicions meteorològiques m'ho manen, mentrestant, serè, això faig, judic si l'estatge és prou convenient per al breu instant que encar crec que hi seré.

I en acabat, vatua, ja ho veus, com sempre, re. Re.

(...)

45. (*Afrodita estuprada*.)

Tot tabust, tabú. Sempre ho hem dit. No podem sofrir cap sorollada.

Jagut al mausoleu, en flèbil evanescència, en arnat albir, i ensumant-me on es deu amagar, com s'amaga sovint, rere sepulcres buits, aquest cop la maliciosa temptadriu (l'Afrodita dels somnis lletosos, inodora, inhumana, tot afecte i dolçor, i qui em toca amb dits de seda la titola, i au, prou, això), només sé contraatacar amb la dispersió d'esparses peces amorfes de somieigs.

Massa insignificant perquè ningú em faci cas, o que jo fes cas llavors si per de cas l'altre em fes cas i em respongués, em decidia

pel vaitot i li demanava allò que em neguit em volia saber precisament al cosmos mateix.

Veig el cosmos com un tot completament desequilibrat, sabedor (ell) que un cosmos no dura sinó una merdeta d'estona en l'infina eternitat dels collons, i que quan ell (el cosmos) desapareix, desapareix tot allò que s'hi ha mai cardat, d'idiota i de sublim, tant se val, durant la seua curta desequilibrada existència, i que si mai un nou cosmos brolla d'enlloc, serà un cosmos nou de trinca, totalment diferent, on mai re no es repetirà copiat de l'altre.

Així que no pas que confiés que em respongués ni, si mai em respongués, llavors en fes cap cas, d'allò que digués.

Entrava sense por, infantó sense por, al mausoleu aquell, on ningú no gosava ni atansar-s'hi gaire, car per causa dels esperits inquiets, o dels sorollets estranys, que n'eixien, els porucs es pensaven que fos entrevingut per presències àvoles, i jo prou sabia que només eren els rats i els furots qui s'hi passejaven, i, en la densa foscor, per un foradet escaient hi espiava, salaç, en la seua bruta intimitat, el cosmos.

Espartà, tret que sense obediència deguda a altri, a altri que no sigui mon propi voler, dins el mausoleu hi podia romandre dies sencers. Ningú no em trobaria pas a mancar. Em fotien sovint fora de casa, i m'advertia mon pare, enrabiat com gos amb la passa, que no em volia veure mai més.

«*Que ma voluntat sigui sempre feta/ I que de l'altre sigui la desfeta*.» Aquest era l'únic prec que coneixia, après per intuïció clapant entre les cóms indecents que foren sepulcres.

Per sort, el cosmos és mut i sord; i de cervell, no sap pas què cony fora això? «Un òrgan al cap d'un ens totalment irrellevant! amb quines galindaines no em vens, carallot?» això pensaria, si pogués

pensar, i em diria, si pogués dir.

Ara no me'n record exactament què li demanava que em respongués, el cosmos, qui, com és conegut, ens té, com un malparit, tots plegats d'emperplexits ostatges, ni si li agafaria cap d'aquelles folles enrabiades paternals, sorprès fastigosament en les seues pocavergonyades, en sentir-ne les remotíssimes vibracions, de la peludeta qüestió que li posava, quelcom a veure amb l'existència. Que per què existia (ell)? O més retòricament, si de debò existia (ell)?

No pas que em respongués amb paraules ni amb mormols ni amb signes atmosfèrics o alquímics o amb estralls o amb catàstrofes. Segur que ni em veia, invisibilitzat per la meua naquissísima substància.

Cap elegíaca resposta no vindria mai d'un cosmos, per molt que l'afalaguessis, d'un cosmos sord i mut, segurament insensitiu, fet a la babalà pels caos fòssils que són els coneguts daus morts de la casualitat, els mateixos daus qui adés sacrificaren els dinosaures qui dormien llur pertinent eternitat dins els buits sepulcres.

El soberg martell de la catarsi m'omplia en el somieig d'una pau estranya després d'haver tombat un perillós tombant, on, cofoi, l'íncub m'havia pujat al coll i mel feria i nafrava amb els agres esperons del seu malèvol goig.

Es bellugaven com vidielles que, bategoses, bombessin, tenebroses armelles de vida, uns quants de matolls d'olivella prop el foradet on el cosmos defallia al seu bany de vitriòliques escumes, i alhora, fent abstracció de tota humiliació, tornava als braços de la idònia Afrodita i m'hi rabejava «*Com a l'oneig que valsava el seu vals/ (El vals de l'oneig) l'estiu a la platja*.»

«*Et rabeges en l'escarn que et regalen/ Els elements disparats i*

estridents/ Del versemblant trasbals a les foscúries.» Diu la seua veu de dona incorrupta (altrament que pel meu desig instintiu), i em repta que em tanqui la bragueta, que un rat encar hi rostaria.

La meua aversió a tota essència no la desintegrava ni l'estreptomicina. Per això ningú no em volia a la vora. Em deien d'enze i de llonze, i que feia naturalment, pujant del fons de les meues buidors, pudor de benzina. S'obsedien a segellar el meu destí emmotllant-me a cambres hermètiques closes amb feixucs cadenats, no fos cas que ocasionés encar més damnatges mentals entre els meus imbècils condeixebles, qui es creien les falòrnies dels merdosos instructors, dient-los que a llur infern, dimonis molt potiners, disfressats d'ogres de contalla pueril, empraven, quan eren prou tips, cascun dels napbufs d'escuradents, i que, quan alhora fotien un rot, un ventall de flames histèriques i asfixiants sense ambages no els abrusava, i els obria, per a bona mesura, xacres pertot, i no cal dir potser que vastes hemorràgies.

I que el cosmos és construcció d'un déu o altre. N'hi ha tants de tantes terres (de déus) com de titelles als putxinel·lis! («*Cada terra sa desferra d'esguerro de déu qui tot ho esguerra.*»)

Un déu, per exemple, qui neix manyà. Manyà qui ferra ferros roents de llamp i els converteix en brillants humans (qui aniran al cel si són prou cagats d'obeir els malparits qui els manen, és a dir, els qui els tenen de desgraciats ostatges), o en opacs humans qui, per no fer prou bondat i sacrificar-se com els dinosaures per a la felicitat i la benaurança dels pròpiament nats a la fortuna, bulliran i bulliran sense respit pels segles dels segles. Etcètera.

El cap em roda, marejat com mujol d'argue. Bo i tol·lant pel foradet, qui veig, agitat, neguitejat, com esperit remugaire i indiscret als obis de darrere?

Algú qui ni bri polit coneix la fórmula d'estuprar donzelles.

M’estupra l’Afrodita, crec, i trec l’apotropaic canut i li llenç, mentre es dret, desfent, repenjada a l’escorça d’una morera, l’himen a la nimfa, de qui en cantí a cada son l’himne mel·liflu, pinyols de cosmos cosmètic que li obren perspectives d’horror infernal i sens fi. D’allò se’n diu consciència (ben apegada). Mai més no tornarà a estuprar ningú. Del seu clatell en brolla una existència molsuda i corpresa, com ara una pasta morada on totes les mosques ens hi envesquem.

Fuig la donzella, intacta. I jo hauré d’emigrar i trobar qui sap on, vora l’oceà més agressiu, un altre búnquer buit, o submarí derelicte com àrtica balena, amb sepulcres plens de polseguera només calcigada pels nebots i oncles dels furots i els rats del mausoleu antic.

(...)

46. (*Breu interludi entre eternitats*.)

L’escolà seriós ens llegeix el fragmentari oracle escrit en una llengua que cap altre de naltres no sabríem desxifrar, ni sabríem així mateix poc àdhuc si llegir-ne les estranyes lletres si del dret, o de l’inrevés, o de cap a la dreta o l’esquerra, o potser de biaix i tot.

«Tot és farsa i simulacre, i tot hi és per a enganyar la por a la mort total amb les quatre rucades que a cascú li toca cada dia de fotre, tot pretenent al capdavall que ha feta la gran cosa. Si et desenganyessis, percebries que, vivint al món, per força has de

ballar amb el mateix ballador amb el qual tothom tothora balla, *la mort*.»

«Prenem un vehicle de cognom '*bus*' i de nom '*omni*'
I partim ensems a la percaça de les glòries del somni.»

«Hi som tots i ningú mica no hi manca
I no arribem enlloc car tota via es tanca.»

Les brases de tions gairebé ja no escalfaven, i com la nit era avençada i el fred abolia tot èxtasi, a la incerta llum de les estossegoses espelmes, com exhaurides sinuoses siluetes ens n'anàvem fonent, alguns, mentre ens escapolíem, bo i adoperant caricaturesques contorsions que despertaven les rialles dels romanents, i les sospites de l'escolà qui veia que els sinistres cretins qui pretenien encar d'escoltar-se'l feien ignorant roncs-roncs, amb les mans damunt les panxes, i la violenta digestió a hores de llavors ja engatjada de valent.

El joglar plegava i se n'anava també a clapar. S'endugué els paperots (balbs palimpsests de rovellada color) ben farcits dins un rígid cartipàs d'algeps. Ses mans amb lats lentígens fregaren sos ulls, qui, amb perspícues pingüècules, semblàvem cansats de tant de llegir texts rars en la penombra.

«A petits bleixos d'aflats d'inspiració (aquells 'fotismes' o 'epifanies', aquelles il·luminacions o llums sobtades causades per la impressió de la lluent idea que t'enlluerna per un moment el benaurat cervell), capeix que occir deu ésser bo per a la salut física, mes sobretot mental — per això Imhotep (l'heroi al text rar) s'apuntava a les caceres i a les revolucions i a les guerres — i si hagués estudiat prou, a les operacions quirúrgiques — tot fos occir sense fer-se empresonar o assassinar pels qui, insulsament, revenjarien els morts.»

Se n'era una vegada doncs on l'escriba Imhotep, monstre decrèpit, immune a la poesia dels núvols subterranis que envolten i de cops àdhuc emmarquen els sarcòfags — on enjogassats robadors de tombes, on hi havien inscrites, jeroglífiques, les invocacions al déu dels déus, n'Amunt Re, hi havien afegit: '*i Avall Tampoc*' — perpetua, perseguit per sos anti-emasculants occiments, ben amagat en catacumbes sots-piramidals, el fastigós fenomen untuós de l'escriure sòpites cròniques, que més tard potser llegiran tètrics '*dients*' molt migradament pagats.

La foscor nocturna s'instal·lava implacable. I llavors la impressió que la cambra mortuòria on m'amagava s'anava estretint, escarransint, com si es tanqués tota sola, els quatre murs volent-se besar en un. I jo esclafat enmig. I me'n recordava que durant els anys d'exili hipogeu havia desenvolupada una facultat. Els meus ulls havien esdevinguts com els del gat sacre. Hi veien en la nit — com més negra, millor. La claror persistent que ix del foc al cor perit de l'univers. Les clarors de les microones del forn infernal que és l'univers sencer mateix. La lluminositat del barreig de nanopartícules perennement o intermitentment enceses. I no sols llavors els murs aturaven de moure's, les emanacions espectrals mateixes dels estrafets personatges qui sortien dels sarcòfags, mòmies llampants, acoloridament i cridanerament petrificades — sagnoses estàtues agressives — tornaven a enfonyar-se a llurs mig despintats nínxols estàtics, plantats tot al voltant, repenjats a cascun dels quatre murs ara impertèrritament expectants, impàvids i muts, aparentment inamovibles.

I tanmateix part de dins el cervell les veus de les mòmies empedreïdes em ressonaven. «Lleixa anar, salaç cuguç, i tanca els ulls, i apaga't.» Deien. I ecoiques: «Cartògraf Imhotep, cartògraf Imhotep, el teu llit és pres per les flames i esdevens carbonitzat sense remei. Ja no et deixondiràs sinó fet cendres. I ningú no et plorarà ni marcarà el teu traspàs amb cap dibuix ni inscripció a cap mur, ni als més remots, escrostonats i subsidiaris oblidats

deserts enllà.»

Una escalfor sobtadament molt poderosa em sufocava. Onades d'alens pudents m'ofegaven, m'esclerosaven, extintius, estrany hostal anacrònic on chors opulents d'epilèptics rosegadors cabdellaven i descabdellaven estridents exercicis musicals fets exclusivament de garranyics, i grataments i ratadures, als marmoris monuments dedicats als arcaics energúmens, i a les llicorelles i ambres de certs vessants tubulars i descendents vers ignotes galeries, fort concorreguts per bestioles orbes i amb urpes i dents fèrries i esmolades com pics.

Estossecs de regurgitacions i espetecs de betzoars i d'egagròpiles expectorats n'eixien gens endreçat ni pulcres, i tanmateix soc qui s'inhibeix i no s'enderia pas a recacejar més lluny ni pregon. No fos cas que, damunt, tot cercant clarícies, no rebés cap mossada al nas. Cert que, bon cartògraf, si em podia empetitir prou que cabés als passos estretíssims potser el meu coneixement dels laberints imperials de l'avern, el tètric avern de les acerbes sidèries gehennes, en sortia afavoridament molt millorat.

Els soferts ossos de mon crani, ja havent a hores incorregudes a cient mants de paranys inquisitorials, no crec pas que fossin ja prou més mal·leables per a incórrer ara en les estretors restretes d'uns conductes qui sap si barrats per copròlits i escíbals composts de molt resistents hematoquèzies, conseqüència repulsiva de les umflaós lúbriques, o les lascives turgiditats d'antics pervertits alarbs, fent-se malbé tants d'òrgans essencials ensems en llurs (no m'hi féssiu pensar, ecs) repel·lentíssims festeigs.

I ara que dic festeigs, crec que em mullerí amb una mòmia qui havia estat sílfide concupiscent, robusta i acrobàtica, tret que potser massa ultracuidada, una de tantes extremades beutats nades de l'equilibri que es pogué refer tot sol a l'univers, a pleret i

amb bona lletra, en acabat del Gran Daltabaix de la destrucció total, triomf de la vençó, avantatge contra les cormes de l'esclavatge, i baluard envers les ràfegues dels inconcebibles huracans que venien dels proditoris reialmes d'enjondre i d'enlloc, deien que ferventment fementits, infidels, indignes de representació a les cròniques.

En tot cas, no ho veig pas escrit a cap dels murs, fòrmicament (vull dir, a tall de ranc insistent sèdul formic) visitats tots aqueixos segles que romanc sebollit en aquest òpal oceà de tèrbol fel que hom tanmateix assaboreix amb visceral hesitació. Hom s'arrossega entre residus bo i llegint, llegendari, mants d'epitafis claferts de llàgrimes petrificades, i s'embolcalla els tendons balbs de fred amb esvellegades tires de mòmia esguerrada, i se'n fot llavors de tots els alans de pedra qui les resguardaven, ara bordant, esfereïdorament ecoics, fins a esgargamellar-se i auto-ensorrar-se per l'inoït esforç de voler-se debades impel·lents, tot i que petris i sense ressorts mecànics, rescabalar de l'imperdonable greuge que reben amb el meu impur debanament de benes tal altament adés beneïdes. Què hi farem. Enveges de salvatgines condemnades per malaptes arquitectes a la immobilitat eterna.

«Soc el gladiador qui 'gladiadoreja' amb les paraules i els mots dibuixats en texts desarrugats qui passaren tots els tràngols consuetudinaris de tantes de prehistòries extingides», deia el dient, mentrestant, mig jagut a la seua màrfega en un recambró esquerdat vora les quadres curulla de noses ordinàries i sobreeixint de sorolls de bèsties aplegades en boldrons consanguinis, en departaments petits com, comparativament, closques de nou. El dient, sense veure'ls, se'ls esmava com la xurma qui, com ara xanguet afetgegat en llaunes, a la mercè de l'imperi, s'ha d'aglomerar despietadament, plebs gens excepcional, en veïnats inhigiènics que t'indueixen a la corrupció tant física com moral. Són sempre llocs molt a prop dels cementiris, tant a tocar que no saps mai on rauen els límits.

I llavors era l'endemà, i arribava el forner xerrant bonic i repartint pans rodons. La flaire del pa encar calent del forn era molt millor que no les pudors de les quadres, i les catacumbes i els cementiris, i no cal dir millor que els perfums degradants de les odalisques i les hurís, amb aquells bossetes d'herbes aromàtiques, i aquells pàtxulis, i aquelles 'pometes de sentors' que traginaven, fètides plutòcrates i, per vil contagi, llurs miserables escrivents, eunucs servils. Com tu, vell Imhotep.

Llampega fora, i el talentós Imhotep, amb tota la serenitat, escauja el gruix de l'exèrcit qui s'atansa amb implacabilitat palesa. No val a plànyer-te'n, al contrari, aprofita-te'n, home, presenta-t'hi i ofereix-los els teus serveis sense cap mena de remordiment, cada cuc al món només compta per a ell mateix. Llur misoxènia (la misoxènia dels invasors) coincideix amb la seua. Odia els qui molt matusserament el bandejaren, per assassí descordat, quan l'únic que feia era bugada, neteja catabòlica d'un organisme massa clafert d'elements forasters incendiaris. I llavors n'escrivia els poemes que foren considerats nocius contra la pàtria tanmateix intervinguda pels cretins de la totalitària secta. Tota unitat és nefasta. Cada cuc tresca i s'enfila pels enfilalls i teranyines i circells de la seua salvació.

«Imhotep!» invocava de sobte el dient, havent-lo somiat insípidament armat fins a l'elm emplomallat. «Xicot tenaç, tocat d'un zel nou, qui consenteixes a l'anorreament a garrotades dels qui foren, no ha gaire, tos conciutadans, quina vel·leïtat de colossal sordidesa et pren, paradoxal? Com et recitaré ara? Aquest trencament tan excèntric i desemmascarat, tu qui érets dels intel·lectuals més llepafils, estètic, delicat, i ara et baralles brutalment per les sangoses despulles dels teus desconfits escorxats...? Em sap greu, però el cas és que tot de sobte, trob el teu ensenyament ben suspecte. Tant d'orgull que sovint no em portava de dir-te amb prou solemne accent, i ara crec que hauré

de canviar de feina, acomiadar-me del meu art exquisit. Una intimació de la intuïció em fa entenedor, al fur més pregon de la meua consciència, que m'estic tornant traïdor com tu. Cap conhort ja no em proporciona l'esclavatge als senyors dels palaus i castells. Em fa que hi faig el quelet. Desertaré a l'enemic. Pregaré que em vulguin. A quins oasis acampen? '*A cap oasi tu mai, ni quasi quasi*', oi que ho vas dir? '*I si no t'hi volen ni mai. I si no els agrades que un altre s'hi casi, i...*' Però potser, amb tantes de resolucions de darrera hora, ho vaig tot barrejant?»

Un soroll enorme el desvetllà del tot. L'esglai li rostava l'ànima. Era un enrenou de batalla engegada a l'instant i segurament de dimensions il·limitades. Terrabastall imponent, catàstrofe absoluta. La fi d'un món més? Sant tornem-hi. Ep, per la sempre benvinguda tragèdia, tots els meus deutes de cop i volta esborrats.

Tret que quan hom abdica, tot d'una llangueix pels boigs giravolts del vertigen, un vertigen dut pels voltors qui volten el seu podrit cadàver.

Ja els veig. Tots tos papirs cremats, noi. Destinats per l'oracle a morir tu i jo alhora. Expulsats pels repulsius, com ens mereixíem. Què hi vols fer?

Empassa't la mar, i on nedaràs? Refusa de xiular col·lectivament, i sentencia't a la tortura que inherent se'n desix. Repudia tota salut, i en acabat plany-te.

«Res no pot durar més que no re dura.» És el teu comentari. «Tots ballem amb la mort qui alhora toca al seu grinyolaire garranyigós violinot les horroroses exèquies de la finalitat final. La fi de tot fi i de tota fi.»

«La ballaria adjacent amb la qual cofoi dansaves, se't cruspia sencer d'un sol mos. La mort tot s'ho menja. I, per a acabar, de

llevants de taula, s'auto-consumeix. Quin remei. Bona nit eterna. Rotet del no re inexistent.»

«Apunta't ans no sigui massa tard sempre a l'exèrcit qui guanya.»

«Recita, recita... I mor-te.»

(...)

47. (*Stupid fiction*.)

«*Nothing can last longer than no thing lasts*.»

Stupid fiction.

Indeed.

(...)

48. (*El poble de sobte sap*.)

Trobades a Kaneix, les antigues lletres assíries mercantils de fa quatre mil anys, on les dones, mentre els marits viatjaven, eren

elles les qui feien negocis amb els viatjants d'altres terres.

El gran paleontòleg Zacaries Mur i Cec, conegut internacionalment com a Zachary Bat, al mateix indret, tret que molt més avall, estampint vers l'inaccessible, excavant-hi llivells i llivells avall, i doncs cultures rere cultures avall, hi descobrí unes tauletes, bé esgrafiades, bé gravades, segons, i algunes àdhuc estergides, com si cestes fossin còpies, les quals fou capaç de desxifrar, car s'escau que eren escrites precisament en el català d'aleshores i de per aquelles agres endreçúries. Un català per a llepar-se'n les orelles.

N'hi havia que hi deien, «*Ens encabim als coets on els nans servem tots els atots. Unànimes passem pels forats més reduïts, i els altres, tot el zoo d'en Zoroastre, es fan fotre, i romanen enrere. Per comptes de passar per foradet de salvament, passen de l'esplendor a l'oprobi en un sol buf de metzinós mefític deleteri fatal raig de radiació massiva. Mentre el nans passàvem d'àvol delit a a bell i excel·lent delit, ells, els grossos, passaven de gai delit a infame delit. I amb això, som-hi. Au! Fins a mai més, món maleït!*»

«Gnoms malignants qui alteraven traïdorencament els equilibris químics de l'esfera, de tal faisó que començà de fotre pet per a tantost no fotre el pet definitiu, que, mentre ells foten el camp, a nosaltres en anorrea.»

«Atiat pel seu heroic verb, unànime el poble s'aixeca amb ardidesa contra l'invasor diminut qui el vol toldre de l'esfera. Tot hi és unànime en aquest món. L'unànime ultimàtum dels nans assassins ens impel·leix a l'erecció d'una muralla titànica, a la qual ni egressió ni regressió a lloure no trobaràs pas mai, tret que sàpigues el mot de pas que fa moure, amb la teua veu, el ciclopi dau de pedra que un ressort llavors fa avençar i recular. Sol galfó estratègic, com qui diu, de la closca de la petxina màgica.»

«Ep, en aqueixes cròniques contem (i compten) solament els fets, no pas ni els encanteris ni eixarms ni encisos, ni cap altra xerrameca d'estil si fa no fot mel·liflu, intensament vaporós, que et vol constret a l'orgasme, amb pèrdua fatal del teu ànim o força vital, i ja ens desfem abans de la desfeta i tot, per això som dels qui mai no foten cap cas ni un dels maleïts bares generals, polítics i manaires, i fètids tifetes en general, tots psicòtics, neuròtics i monomaníacs.»

«*Prens mòrbid plaer en les situacions escabroses/ i aquesta és una d'aqueixes coses/ on veus que no és gens intel·ligent/ de no ésser gaire intel·ligent/ que més val sempre pintar-te el paisatge com és/ que no pas mistificat en cap merdegadeta de no res/ paisatgista qui confronta la prima i llambresca realitat/ per comptes d'amargar's rere bromeres i escumes del greix fat/ quan Minerva desconfeix la ignorància/ anem ensems fins al fons de la distància/ car això és el que ha passat/ que el poble de sobte sap/ agafa les armes i s'inclou al combat*.»

«La sensacional harpia qui ens té tots fascinats, i de qui la ultratjosa bravesa ens mena a la redempció pel miracle de les miraculoses armes contra els barbàrics gnoms qui ressonen en l'opulència i de qui les erràtiques ferramentes, que tantost roseguen i masteguen — oh amb quina facilitat — els metalls més 'indestructibles' com no poden entendre's gens amb una sola gota de la pura llet maternal, ha diagnosticat d'on ve el mal. D'haver abaixats els braços quan més calia elevar'ls, sense tergiversar ni perdre el temps en malaurades disquisicions de capsdecony.»

«Afegeix la sensacional harpia Minerva quan sent de dir coses d'imbècil sobre les 'osques' o les 'nafres' de les dones, «*Vas molt lluny d'osques, carallot, de dir-ne osca (o àdhuc l'horrorós 'nafra', com canta qualque idiota carrincló) quan del cony no en dius cony. De què tens por, merdós?*»

Diu l'eximi paleògraf Zacaries, «Allí era, popant-me el vit, i trobí els primers òstracons, i m'hi afeccioní talment que me n'oblidí, durant pel cap baix tres temporades, d'ésser prou trempat i acrobàtic. Em deia, sense dir-ho, abstén-te'n, noi; lleixa't d'aqueixes filigranes inconsútils, i dedica't encar amb més esforç a descobrir com aqueixos protocatalans de fa quatre-cents mil anys, amb punxons de topazis, eren capaços, tot i l'ofesos per l'atac sofert, i en llur astorament en general davant les agressives constel·lacions, d'encarregar uns quants de savis que endeguessin la reacció que féu possible la ulterior desconfita dels malèfics gnoms interplanetaris qui els assaltaven amb intencions de destrucció global, i llavors me n'adonava que, perdent flexibilitat física, en perdia de l'altra, de la bona, de la intel·lectual, i per això amb tota delicadesa em tornava a popar el vit, ço que evidentment m'assuauja, m'entreté i em distén, i desxifr i trasllat els texts essencials amb millor gràcia.»

Hom ensopega amb estranys fragments on apareix de trascantó l'agosarada diablessa Minerva. És com ara si hom rebés l'encàrrec de mai no ignorar-la. No fos cas que fos la clau a l'enigmàtic trencaclosques. Un trencaclosques d'esdeveniments més o menys concatenats que, com qualsevol altra de les històries de totes les organitzacions societàries del món, és, al cap i a la fi, calamitós. Car tard o d'hora no n'hi ha cap que no s'enfonsi en el no re. Les raons són múltiples, el resultat sempre el mateix. Tot comença de vegades amb bones voluntats, a divertits garguirots que et fan fer sorollets de catxamona, per a acabar amb les promíscues decapitacions de rigor, perquè al lloc del desconsol hi brollin, ben femades amb la sang dels desconfits, nous aplecs de flors o flotes d'esclatants bolets. Se t'encomanen dels veïns les ridícules derisions dels jocs a tall d'espasa, i aviat tot és un paroxisme de carnatge.

Els lleigs verrucosos elfs forasters, menes de gats desdentegats,

prenien per eclipsis les berrugues que sovint, sens més ni més, els creixien accelerament a les celles o als mels dessota els ulls. Es volien colts per les multituds, les quals, com esbarts de pardals, havien de posar-se a llurs peus diminuts, on reconeixien llur desfeta i tots els retrets se'ls adreçaven a ells mateixos, i deien, els derrotats, només ésser haver prou urc pel fet d'haver-se retuts, d'haver defallit ignominiosament, d'haver tinguda la gosadia de lliurar-se a les disbauxes i atrocitats de traïdoria envers els companys.

«Al començament, llurs nassos els veus que parteixen tots sols, que s'envolen a borinotejar pels orificis de les dames, sobretot quan aqueixes són als banys, o, encar més epicúriament, pixen i caguen a la intempèrie; tant se val, la qüestió que no tornen (ells, els gogolians nassos), tot tipets de les flaires excelses, per a decorar de bell nou aquelles carotes de gàrgoles (dels elfs) fins que no són, com dic, plens i cafits de les celestials sentors. Els nassos, les trajectòries de llurs carícies són com les dels llimacs damunt l'esgarrifada pell, i les dames, incloses les més jovenetes i no pas encar núbils, l'esfereïment llur n'hi hauria per a esbudellar-s'hi de riure, si no fos que... La irrupció dels llefiscosos nassos que envaeixen llurs calderetes ardents, fa que els escarafalls de totes les femelles esdevinguin el crit constant del reialme. Poc amics a les estridents i cacofòniques sorollades, a les repulsives consciències dels nans va desvetllant-se una animadversió irresistible contra els envaïts. Desagraït gènere qui no sap apreciar l'apreciació d'altri, sobretot si aquest és grotescament mal parit. Escarransit i mal apedaçat, i xerrant estrany, el pitjor i més abstrús dels xarnecs. No cal cap mena d'erística argumentació, llavors, per a deduir d'això que les dones qui no es lleixen nassejar són les culpables, si badem gaire, de la nostra imminent exterminació. Entrem al vòrtex dels grans riscs! Si cap emèrita deessa no ens ix del cor o pinyol exòtic de la nostra pletòrica creació, esdevindrem d'allò pus efímers; un futur el nostre que no crec pas que arribi gaire lluny, tret que... Una reminiscència! Tota

revolució demana una superdona. Us en recordeu de l'abracadabrantesca Minerva, l'ínclita generala qui com cariàtide immutable, inamovible, s'instal·là davant els insadollables invasors d'adés, aquella mena d'esparpallament de brúfols qui amb contínues insolents col·lisions comptaven fotre'ns darrer penya-segat avall...? I tanmateix com gaudiren els nostres mítics avantpassats quan els garantí un autumne de vertiginoses victòries que asseguraren eons de delitosa continuïtat? L'hauríem, crec, d'invocar, i que llavors qualsevol altra meravellosa femella de la nèxia més genuïna del nostre immarcescible poble s'hi personifiqui, s'hi investeixi, i la seguirem, alçats rere la seua gegantesca alçada, fins a la fi del món... La del món dels minúsculs antagònics ninots dignes de tot desdeny! Que se'n tornin d'on venien, que no els volem! Només ho entendran a incessants garrotades. No hi ha pas d'altre sistema de treure't els paràsits.»

Tot allò era escrit, com dic en l'esplendorós llatí de fa mig milió d'anys.

I aquella era la festa. Sorollada. Xivarri i xerrameca, xipolleig i repapieig, borinoteig. Tots els convidats mig nus i segurament pets. Una bacanal en honor de déu Bac.

Fantasmagories amb ninots, qui apareixen al ritme insistent, idèntic o molt semblant a allò que molt més tard fora l'obertura de «*La garsa lladra*».

Se la sacsen sacsen sacsen... Llur titola transformada en trompa d'elefant, gràcies al tatuador qui els tatuava un cap d'elefant a la carranxa... I la trompa doncs se la *sacsen sacsen sacsen*... Fins que... Fins que la trompa no els escopina a la paperera allò que escopinen les titoles durant l'orgasme.

Era un mosaic ben explícit. Trobat en un esvoranc amb el cràter

esparracat i d'angles bel·licosos. Una llau de runa amb drings de porcellanes ens hi queia en excavar-hi. Com qui surt de màgic didal, formigues sornegueres i ben cepats conills blaus eixien dels misteriosos amorfs caus, i, lúcids i frugals, mostrant ferramentes i genives, en una representació de gran guinyol, ens arrucaven perquè els enderrocàvem les fortaleses seculars. No s'hi valien afalacs de part nostra, ens apedregaven amb brutícies de cavalls i muls, i ens hagueren ataconats i devorats si no els haguéssim abans seduïts a fotre el camp amb uns quants trets de fusell. S'esvaïren rebufant, vull dir, omplint-nos d'odiosos rebufs.

L'excel·lent català de l'absurd holocè ja havia desenvolupats trucs retòrics de finesa inconfusible, per exemple, *per a no ofendre ningú*, quan, a hom, hom, gens contrit, li tocava massa la pera, hom es cagava en éssers inexistents, com en el déu principal d'aleshores en aquell indret, on ells (tant el cagaire com qui l'ofenia) sí que existien, tant se val quin déu fos, assiri, babilònic, catalònic, tots s'equivalien en llur total inexistència...

Així hom deia, de dol i enrabiat, «Em cag en la puta mare qui va parir déu i sa mare», i amb això es distenia, i ningú no tenia motiu per a tornar-s'hi amb pitjors, vull dir, més personals, juraments.

En un altre ordre de coses, potser no tant enigmàticament, podem comprendre que els catalònics de la Catalònia d'adés, com els d'ara, i els de sempre, ells rai, que, per molt putes que les passin, sempre els roman esdevenidor, car tot al voltant només hi tenen enemics odiosos i estúpids qui els volen de totes totes anorrear. I home! Res no et dona esperança de durar com a poble com d'ésser contínuament assetjat per les execrables hienes pudents dels invasors!

Els invasors sempre es veuen a trenc de guanyar, d'haver eliminat el darrer dels catalans, i d'espetec tot se'ls en va a la merda.

Cacofòniques carronyes, llur pregonesa especulativa tan superficial que és el pla indret on els gossos s'hi caguen, mai no han comprès que com pitjor assetgen, més no estimulen la resistència, cagallons del caldeu! Per molt que s'hi capfiquin, musells porcins, barrigant pels gatxulls, i pels segles dels segles.

Me'n record com començí. Pusil·lànime i poca coseta, quin dol i quina ràbia, quan els veig pertot arreu, tifes esquenadrets destructors de la natura, car no hi ha re que em faci més fàstic (i qui crec que no em faria pas re que hom els dugués camí de la guillotina) com els pertanyents al maleït flagell dels balafiadors, abassegadors, despececs, luxosos, gormands, luxuriosos, rapaços voraços repugnants, els qui depreden l'esfera, els qui la roben, embruten, aprimen, enverinen, redueixen al repulsiu no re... empantanegada desferra... malson irrellevant... mefítiques escorrialles de la glòria que adés no fou.

I tanmateix, els resistents resistirem. Catalans. Sortosos. Sempre hi serem. Indispensables a l'existència mateixa. A l'ésser essencial qui rau com a raó del cosmos, no fotéssim, vós, i és clar!

El món s'esvaeix i l'òpera del sobreviure comença. Ifigènia, son pare, el devot de merda, l'ha feta assassinar en sacrifici a qualque imatge ridícula d'un ens inexistent. Érem sos germans a la cafeteria de la universitat, un lloc on tots els devots de merda sempre hi seran de més, i planejàvem com honorar la germana tot repudiant el pare malparit.

Furibunds i entremaliats minyons, esdevinguérem escombriaires. Prenguérem els trirrems i netejàrem les exànimes costes, i engaltàrem amb l'ariet derelictes i desferres, i les arrossegàrem i enterràrem lluny de tot arreu, i amb allò descobrírem ruïnes als més desolats guarets, i allò a alguns ens enllepolí, i així, perquè no patia cap al·lèrgia de la pols ni la brutícia com d'altres tòtils de l'escamot, em graduí d'arqueòleg. Un petit entretoc autobiogràfic.

Perdó.

Afegiré encar una petita nota. No hi fa re. No gran cosa. Hom haurà remarcat potser que enlloc del patracol no hi signava.

Una recomanació. Vols-te anònim no ningú. Prou has comprovat manta vegada que quan qualcú esdevé 'gran' i 'conegut', esdevé alhora un pontificant tanoca.

Així enraoní, zoroastrí, vull dir, hom així enraonà, zoroastrià.

I aparegué n'Electra! Tranquil·litzem-nos. Tot s'acabarà en feliç tragèdia.

(...)

49. (*Absència de reciprocitat*.)

A Kaneix els pous pudien a buit i a resclum. I tota la merda havia d'anar a parar ara a les entranyes de l'oceà.

De les entranyes de l'oceà immensament sollat (on habitualment tots els monstres habiten), un molt sinistre mormol se n'aixecava, i n'hi havia alguns qui crèiem que un monstre gros n'apareixeria qui ens faria de mestre i ens menaria, la tribu sencera, a l'alliberament definitiu... A la fi de l'estranya recança d'allò ignot que tanmateix servem el record (potser il·lusori) que de debò fou... I a la fi, és clar, de la por de la finitud totjorn aparentment

imminent, amb el solell apagat fins a mai més, i les perennes tenebres per sempre pus impenetrables.

Tret que no se n'aixecà cap, de monstre; s'aixecaren, això sí, els estranys petits habitants de les entranyes de l'oceà torturat. Eren mig peixos mig cabres (els ègipans), i muntaven petits silents vehicles aerodinàmics, dels quals portaven amb forta habilior el volant. Comprenguérem que devien ésser els deixebles del monstre, per ell enviats a conquerir Kaneix.

Prenguérem esmeperduts les vies de les muntanyes on ens enfonyàrem a grutes i coves, les entranyes més pregones de la terra. Calia escapolir's de l'atac dels petits mortífers enviats del monstre de la llibertat.

Tota llibertat total porta la total submissió.

Ens en malfiàvem com de la pesta. No tornaríem mai més a caure-hi, al seu parany. Llibertat dels portadors de mala mort.

Al rampeu de les muntanyes per a ells, amb cos rai, de cabra, mes amb cames de peix, inaccessibles, els deixebles fatals s'apilaren en una enorme piràmide, i ens hagueren atès, si no hagués estat pel providencial eclipse absolut. Llur torre de babel s'ensorrà, i a les entranyes de les muntanyes, nosaltres esdevinguérem lívids i fosforescents, tret de n'Heràclit, el Fosc, qui crèiem que ens robà la germana, n'Electra, i se l'endugué avall, vora l'oceà per aventura esdevingut novament net. Qui sap! Les èpoques s'escolen tan de pressa. Tot esdevé pols comuna amb una rapiditat tan astoradora. Alhora ets i no ets. Tan aviat n'hi ha que et recorden com t'han oblidat. De tu, com de ningú altre, no en roman mai ni traça.

Ja ho he dit? Entràrem en ràpida regressió. Amb els brevíssims eons, ens transformàrem en fantasmals amebes, i llavors ens

estranys renocs totalment descolorits, tret que com les noctiluques fèiem una somorta llum.

«*On rau l'Electra?*» ens demanàvem aleshores els germans. I el seu marit, disfressat de dona, aparegué tot contrit. «Volia la dona anar a la guerra i es va posar les meues cuirasses i s'armà amb mes armes, i em féu ficar la seua roba i em trencà la cama.» I amb la confessió, el cuguç Eiximèn tornava a vestir's d'homenet.

Havíem d'anar a la guerra, i tots envejàvem l'esguerradet Eiximèn, qui romandria a la rereguarda amb totes les dones i femelles. Totes voldrien cardar-se'l. No crec pas que pogués donar abans a tant de cony famèlic.

Llavors, molt més tard, segurament, tip de conys inexhauribles i inextingibles, sa titola a hores d'ara espelma disgregada de tantes d'ultratjoses desfermades escalfors, i d'escreix havent estat ell sol, entre els milers i milers de poetes, d'haver romàs lamentablement il·lès, n'Eiximèn escriuria les cròniques de les nostres variables, diguem-ne, caritatius, si fa no fa victorioses, batalles contra el bare Fosc i els ègipans del monstre totalitari de la llibertat, el qual i la qual rebutjàvem com tota altra falsa promesa de plenitud.

Escriptor vanitós, ell. I procés ben conegut pels analistes més pedestres... Mena de paó paorós. Com més presumeix d'allò que ses plomes poden fer, més clar no ens mostra el monstruós trau nu de son cul.

Fou ell segurament qui, sense cap fonament, féu córrer la brama de la grandíssima, probablement definitiva, victòria dels nostres contra els monstres oceànics. I fou durant les boges celebracions de la ficta victòria on molts de naltres, moltíssims, quantitats ingents, morírem. Passàrem a la pols i l'oblit etern com qui diu d'espetec. Què hi fotrem.

Trivials misteris de l'existència. En acabat de les triomfals celebracions, no romanguérem al món sinó quatre rates.

Ja ho havíem vist tot, no hi havia re més a veure-hi. I ja ho havíem comprès tot. Cadascuna de les qüestions que ens posàrem durant la infantesa havien obtingut satisfactòria resposta. Cap esperança no servàvem per a l'esdevenidor. Per això la mort no ens sorprendria. Car a hores de llavors ja ens corresponia.

I tanmateix, a pleret, les quatre rates que romaníem, esdevinguts fotòfils, hi vèiem en la nit absoluta.

Temíem els espies del món no troglodita. El món colló-estrenyedor dels libèrrims oceànics, és a dir, els venedors del fum deleteri de les maleïdes profecies.

Cascú s'havia de treure la téssera de la butxaca i identificar's. No ens refiàvem de cap déu. Ni un! Verinosa idea!

Érem orbs i no sé pas que ens ho creguéssim del tot. Però ens deien que tornava n'Electra, i que tornava n'Heràclit, i que eren tan vells que els haguérem de pujar amb politges.

Se'ns desferen als cancells. Viure és la pitjor tragèdia.

I llavors ens diguérem d'altres mentides. Que tornava a eixir el Solell, vell talismà. Amb allò, és clar, mortalment esglaiats, ens sebollírem més pregonament, i mastegant terra fins a foradar, amb les incomptables generacions, galeries infinites, desembocàrem a l'abís més negre i pregon de l'oceà, i hi esdevinguérem, crec, a poc a poc, petits monstres, grotescs herauts de la llibertat.

La llibertat de què? No fotis. De re, home, de re. Car morir ens moríem igual. Així que en realitat lliures de no re. Sotmesos com

sempre a les necessitats de la vida. Assetjats pertot arreu per enemics qui ens duen tota mena de turments i malalties. Això de la llibertat només ho dèiem per a distreure'ns.

Car si doncs no t'auto-enganyes no vas enlloc. Et panseixes, i au. Ridículament apofènic, has de veure qualque mena d'ordre on només el caos més fastigós no existeix. Quanta misèria!

Tranquil·litat i bons aliments. Menjar i beure, i ficar i treure. I te la peles i ensumes feromones i t'escorrs, i així anem fent.

Qui es cansa, descansa. In sècula seculòrum. Trau-te de sobre tot altre cobermòrum.

(...)

50. (*Extret del diari «La Veu de la Violència»*.)

Ens arriba del més enllà, aquesta crònica que reproduïm fil per randa.

«les historietes dels reialmes celestials començaren amb el déu cuc, o millor cuca, de les cent potes, els mil peus, i els cinquanta mil milions de dits.

«s'hi anaren afegint les diverses versions dels cervells més virulentament intoxicats per estranyes malalties i per les

drogues minerals i vegetals.

*«en efecte totes les imbecil·litats de les religions no són sinó '**cossos doctrinals**' fet d'afegitons afegits a la babalà, amb ximpleries màgiques i cossos ressuscitats gloriosament.*

«tals estupiditats puerils, ningú, un cop arribat al reialme, pot creure's de cap manera que ningú altre qui no fos un tocat desesperat pogués mai haver cregudes.

«tanmateix, al reialme de les ànimes, ço és, de les idees, les sensacions són possibles, tot i que sense cos.

«ni hurís ni rius de llet i mel, ni cap d'aquelles bestials collonades, això no, on voldríeu anar a parar; tanta d'absurditat de corcat mental!

«no hi ha teca ni beguda, ni cardamenta i orgasme concomitant, car el cos manca, el cos no hi és, com voleu que hi sigui, carronya fastigosa.

«desapareguda la típica timiditat de l'animal insegur de conservar el cos intacte, les excel·lents idees hi voleien a llur grat, això sí, això i tant!

«podeu gaudir dels tots els goigs dels quals l'ànima és capaç, tot depèn del grau de la vostra ànima.

«els assassins dels oasis enverinats qui posseïen una ànima lobotomitzada, per exemple, llurs idees malament rai; no hi voldria pas raure.

«els devots de les religions imbècils, si fa no fot; per a ells, tot és espiral avall d'ençà de l'hora de néixer.

«en canvi, els qui molt amaven de romandre al llit i somiar-hi, tant se val fos despert o adormit, aquests guanyaven la partida, i són els més satisfets al reialme; llurs idees totes fructifiquen a l'instant, i que bé que s'hi està.»

No sabem què pensar-hi. El nostre repòrter sempre ens havia portades notícies totalment veres. I cal dir que el reialme que descriu, ara que pobrissó traspassà fa una setmaneta, és el menys idiota de tots els reialmes inventats fins ara pels caganers dels diarreics «*cossos doctrinals*», qui es treien, què ho sé jo, deesses i mares de déus a l'engròs, i qui sap què, verges i enviats i fills i filles divins, i, és clar, dimonis i satanassos, segons els passava per la marrera, o els sortia de les mànigues o dels nassos.

El lector en farà allò que voldrà. Som un mitjà que no enganya. Segurament l'únic que volta per aquest món fet totalment encar de repel·lents capdeconyades, condemnats, em cag en l'olla!

(...)